Rita Falk

SZILVÁS-PITE-ÖSSZEESKÜVÉS

Magistra

Rita Falk
SZILVÁS-
PITE-
ÖSSZEESKÜVÉS
Magistra

Rita Falk

SZILVÁSPITE-ÖSSZEESKÜVÉS

Magistra Könyvkiadó, 2020

A mű eredeti címe: *Zwetschgendatschikomplott*
Copyright © by dtv Verlagsgesellschaft mbH Co. KG
Munich/Germany

Magyar kiadás © Magistra Könyvkiadó, 2020
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető

Fordította Balla Judit
Hungarian translation © Balla Judit, 2020

Szerkesztette Németvölgyi Ilona
Kiadta a Magistra Könyvkiadó 2020-ban
Felelős kiadó a Kiadó ügyvezetője
www.magistrakiado.hu
Cover Design © dtv
Nyomdai előkészítés Takács László

Elektronikus formátum:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-6147-08-0

1. fejezet

Rudi Birkenberger új lakásba költözött. Búcsút vett bájosnak kevéssé mondható városszéli lakótömbjétől, s meg sem állt a müncheni Vágóhíd-negyedig. Hogy ez milyen undorító egy név? Az. Nem vitás. Rudi azonban azt mondja, ez lesz a mi csodálatos fővárosunk új szíve. A lehető legfelkapottabb negyed. Totális hájp, így mondja. Nem csoda, hogy egyik napról a másikra itt akar most lakást venni mindenki, aki csak számít. Ezen a környéken megfizethető lakást találni felér egy telitalálatos lottószelvénnyel. Megfizethető lakást, ráadásul erkélyeset. Ő ugyanis pontosan egy ilyen lakásra tett most szert. Északi fekvésű ugyan, de az nem gond, mondja. Délig így is odasüt a nap, addigra meg ő már régen végzett az erkélyén elkortyolgatott caffè lattéjával.

Hat hete lakik ott. Én is segítettem neki a költözködésben. Nem volt semmi, annyit mondhatok. Alig vannak bútorai, mégis tiszta káosz volt az egész művelet, ugyanis mindenét, amije csak van, műanyag zacskókba csomagolta. Csupa-csupa műanyag zacskóba. Mindent. Sehol egy kartondoboz, vagy hasonló. Úgy festettünk, mint két arab a zálogházba menet. Járművet meg a sarki virágostól kért kölcsön. Egészen pontosan egy Vespa Apét,

ami ugyebár egy szűk kasztni három keréken. Rudi vezetett, én ültem mellette. Mivel pedig, mint már említettem, a kasztni meglehetősen szűk, csak úgy fértünk el, hogy a vállára kellett hajtanom a fejemet. Így aztán egészen pontosan úgy néztünk ki, mint két meleg arab a zálogházba menet.

Rudi tehát új lakásban lakik, amit egyes-egyedül a munkájának köszönhet. Magánnyomozóként megbízást kapott ugyanis egy üzletembertől, hogy figyeljen meg egy másik üzletembert, méghozzá az elsőként említett úr üzlettársát, akiről a megbízó azt gyanította, hogy igencsak átveri. Ami aztán Rudi nyomozásának eredményeképpen gyorsan és maradéktalanul bizonyítást is nyert. Sajnos azonban a másodikként említett üzletember annyira átverte és meglopta az elsőt, hogy annak gyakorlatilag nem is maradt semmije. Amiből kifolyólag szegény Birkenbergert sem tudta kifizetni. Szerencsés módon azonban maradt még egy lakástulajdona. Egészen pontosan a fent nevezett lakás a Vágóhíd-negyedben, ahol most Rudi kimondottan kedvező feltételekkel addig lakhat, ameddig csak kedve tartja. Reggelenként kényelmesen elüldögélhet az északi fekvésű erkélyén a kávéjával, kiolvashatja az újságot, vagy figyelheti a varjakat, amit egyébként egyre növekvő lelkesedéssel tesz. Ami engem illet, én képtelen vagyok osztozni új szenvedélyében. Kizárt. Teljességgel. Rudi viszont órákon át képes lenyűgözve figyelni, hogyan szolgálják ki magukat a károgó dögök kidobott húscafatokkal a

vágóhíd melletti konténerekből, s közben milyen undorító hangokat adnak ki magukból.

Most pedig csörög a telefonom, és látom, hogy Rudi keres.

– Eberhofer – szólok bele kissé álmosan. Hosszúra nyúlt ugyanis a tegnap este Wolfinál. Ha a hülye kocsmáros végül nem hajít ki bennünket, talán még most is ott ülnénk mi hárman, Flötzinger, Simmerl, meg én. Zenét hallgattunk, söröztünk, és egy kicsit a nőket is szidtuk közben. De csak egy kicsit. A hülye kocsmáros meg csak törölgette a poharait és forgatta a szemét. Mint mindig.

– Franz! Nem hiszed el, mi ül itt az erkélyemen – hallom Rudit zihálni a telefonba.

– Nem? – kérdezem reszelős hangon. Megköszörülöm a torkomat néhányszor, és óvatosan kiülök az ágy szélére. Ludwig közvetlenül az ágy előtt fekszik, ezért véletlenül rálépek az egyik mancsára. Szemrehányó pillantást vet rám, sértődötten behúzza a farkát és látványosan elsántikál.

– Sorry, Ludwig… – mormolom inkább csak magamnak.

– Mondd, Franz, hallod egyáltalán, amit mondok?

– Fogalmam sincs, mi ül ott az erkélyeden, Rudi. A Naabtal duó[1]?

– Nagyon vicces, Eberhofer. Nem, ma kivételesen nem a Naabtal duó, hanem egy varjú.

– És? Állandóan mindenféle madarak üldögélnek az erkélyeden, nem? Neked meg még tetszenek is!

Csak az egyik lábamon van zokni. A párját sehol sem

találom. Benézek az ágyba, aztán az ágy alá. Felhajtom a szőnyeget, de semmi. Mivel azonban tapasztalt rendőrtiszt vagyok, aki messziről felismeri a visszaeső tetteseket, odamegyek Ludwighoz és kihúzom a zoknimat a szájából. Most aztán végleg vége a nagy szeretetnek. Elfordítja a fejét, amiből azonnal tudom, hogy kiadós durcáskodásnak nézünk elébe.

Miközben visszarogyok az ágy szélére és nekilátok, hogy a másik lábamra is zoknit húzzak, a telefonból olyan kusza dolgokat hallok, mint hogy „egészen más”, „el sem tudod képzelni”, „ujj”, „körömlakk”, meg „figyelsz rám egyáltalán?”. Őszintén szólva először nem is tudom eldönteni, én vagyok még mindig részeg egy kicsit, vagy szegény Rudi halad lassú, de biztos léptekkel a meghibbanás felé vezető úton.

Amire most szükségem van, az egy jó kávé. Ezért aztán át is masírozok felújított disznóólamból a konyhába, nyílegyenesen át az udvaron. Ludwig három lépés távolságból követ.

– Végre felkeltél, te gyerek! A Papa meg én már régen megreggeliztünk, az ebédnek meg még nem láttam neki! – ordít rám a Nagyi, gyorsan megpaskolja Ludwig fejét, aztán már siet is a kávéfőzőhöz.

Ma valahogyan elviselhetetlenül hasogat a fejem a hangerejétől.

– Ó, a Nagyi! – hallom a telefonból Rudi hangját. – Add át neki szívélyes üdvözletemet!

Nagyi visszajön az asztalhoz és nagy bögrényi gőzölgő

kávét nyom a kezembe.

– Rudi üdvözöl – mondom jó hangosan. Rudi nevét játszva leolvassa a számról.

– Hogy vagy, Rudi fiam? – süvölti el magát a telefonhoz hajolva. Ami természetesen teljességgel felesleges. Amilyen hangosan ordít, Rudi valószínűleg még telefon nélkül is meghallaná.

– Rudi nagyon jól van, Nagyi, köszöni szépen – felelem helyette. – Éppen egy varjú ül az erkélyén, egy ujjal a csőrében.

Nagyi a fejét csóválja.

– Talán tényleg el kellene mennem egy fülorvoshoz, Franz. Úgy értettem, amit mondtál, hogy Rudinak egy varjú ül az erkélyén egy ujjal a csőrében. Még ilyet!

Ha belegondolok, lehet, hogy nekem is el kellene mennem ahhoz a fülorvoshoz. Ugyanis én is pontosan ezt hallottam az előbb.

– Te, Franz, figyelj, éppen most repült el, de az ujjat, azt itt hagyta! Hátborzongató! Most mit csináljak? – harsog a telefonból.

– Fogalmam sincs. Te vagy a magánnyomozó – mondom, miközben kortyolok egyet a kávémból.

– Nagyon, nagyon vicces! Talán kezdjem obszerválni, vagy mi? – kérdezi azon a jellegzetes, szemrehányó hangján. Amiből azonnal tudom, tőlem mit vár most.

– A francba – mondom ennek okán, és elindulok vissza a disznóólamba. – Tedd be azt a hülye ujjat a fagyasztóba. Mindjárt indulok. Egy jó óra múlva ott vagyok, a fenébe

is!

– Igazi kincs vagy! – hallom még, mielőtt bontom a vonalat.

Nem érzem jól magam. De tényleg nem. Talán mégsem kellett volna annyit inni tegnap este. Talán az lett volna a legjobb, ha be sem nézek Wolfihoz. Csakhogy nem volt választásom. Egy egészen kicsike választásom sem. Mert hogy a Papára tegnap este megint rátört a mélabú. És a merengés. És ennek okán ezúttal nem elégedett meg azzal, hogy hallgassa a Beatles zenéjét, szívja a hülye füves cigarettáit és nézegesse a Mama ősrégi fényképeit. Nem. Ezúttal még annak is sürgető szükségét érezte, hogy egyik erkölcsi prédikációt tartsa nekem a másik után. Méghozzá nem is csak a nagy házban, ami vitán felül az ő terepe. Nem. Tegnap még íratlan ősi törvényünket is megszegte azzal, hogy az én saját terepemen, az én szent disznóólamban vágta a fejemhez a legszörnyűbb szemrehányásokat. Hogy én milyen egy hülye vagyok. És hogy most aztán végleg, és örökre, és még örökebbre eltaszítottam magamtól egy olyan csodálatos nőt, mint Susi. És egyáltalán, olyan nőt, mint Susi, soha, de soha többet nem találok sehol. És egyébként is egyetlen nagy csalódás vagyok. Egy óriási nagy csalódás. A falu szégyene.

Az ilyesmit egy darabig elhallgatja az ember, már csak a saját rossz lelkiismerete okán is. Hadd tombolja ki magát az öreg. Mi más öröme is lenne az életben szegénynek?

Előbb-utóbb csak megnyugszik majd. De nem. Ő nem. Éppen ellenkezőleg. Mintha minden egyes szidalommal újabb erőre kapna. Mi mást tehet ilyenkor az ember, mint hogy szépen elköszön és áthelyezi Wolfihoz a székhelyét? Főleg, hogy ott egészen más véleményekre számíthat. Például Flötzingertől. Ő alapjában véve nem a legélesebb elme, azt el kell mondani róla. A nőügyei pedig, hát azok legendásak. Legendásan kínosak, hogy pontos legyek. Ugyanakkor én egy igazi hős vagyok a szemében. Egyszerűen azért, mert nekem nincs Mary-m (jó, sajnos Susim sincs már), nincs Ignatz-Fynnem, nincs Clara-Janeem, Amy-Gertrudom meg végképp nincsen. Semmi idegesítő pereputty. Tulajdonképpen nagyon sok mindenem nincs, ami neki van, de nem igazán boldog tőle.

– Franz – mondogatta Flötzinger tegnap este újra meg újra, és minden alkalommal a vállamra fektette az izzadt karját. – Franz, éppen, hogy megúsztad! Egy hajszál híja volt, de megúsztad, nekem elhiheted.

A végén meg még azt is mondta:

– Franz, éppen csak sikerült… mit is akartam mondani? Mindegy. Egészségünkre!

Hazafelé jövet aztán mégis felhívtam Susit. Elismerem, nem éppen szokatlan módon. Mert hogy mindig felhívom, ha egy kicsit túl mélyen nézek a pohár fenekére. Valószínűleg ilyenkor hiányzik a legjobban.

– Susi? – kérdeztem meglehetősen halk hangon, mivel már tényleg nagyon késő volt, én meg lakóházak között

gyalogoltam, és senkit nem akartam felébreszteni.

– Franz, mi van már megint? Mi az ördögért hívsz mindig az éjszaka közepén? És mindig, amikor teljesen be vagy rúgva! – felelte Susi hasonlóan halk hangon. Egy kicsit fáradtnak is tűnt a hangja.

– Nem vagyok teljesen berúgva, legfeljebb egy nagyon kicsit.

– Mit akarsz, Franz?

– Miért suttogsz, Susi? Ott van… a pasas is? – kérdeztem, miközben átmásztam kis falunk játszóterének kerítésén.

– Semmi közöd hozzá, Franz. Neked is megvolt az esélyed.

– De nem szándékosan aludtam el és késtem el az esküvőnkről, Susi drága – mondtam, miközben felültem az egyik hintára.

– Akkor is elkéstél! A fél falu ott volt, az egész család, az összes barátunk, a plébános, a polgármester, aki személyesen akart összeadni minket, és ott volt a kórus, a hivatal személyzete meg még sorfalat is akart állni! És én is ott voltam, abban a méregdrága párizsi menyasszonyi ruhában, az átkozott virágcsokrommal! Ott álltam a templom előtt, mint egy hülye! Csak te nem voltál ott!

– Susi drága…

– Csak semmi Susi drága! Végeztünk!

Kattanás.

– Susi! – üvöltöttem a telefonba. Valószínűleg jó hangosan, mert több ablakban is világosság gyúlt. Az egyik ráadásul még ki is nyílt.

– Eberhofer, már megint te vagy az? Menj inkább haza és aludd ki a részegségedet!

Hát mit tehettem volna? Hazamentem és megpróbáltam kialudni a részegségemet. Amíg fel nem hívott Birkenberger.

Mindezt csak az érthetőség kedvéért mondom el. Hogy világos legyen, miért vagyok ma, hogy úgy mondjam, kevéssé fitt állapotban.

Miután a zuhany alatt kimostam magamból a fáradtság és az alkohol maradványait, mindjárt jobban érzem magam. Az éhségem is feltámad. Így aztán gyorsan magamra kapok néhány ruhadarabot és indulok a Simmerl-féle hentesboltba. Szombat délelőtt van, és mint az ilyenkor lenni szokott, zsúfolásig telve az üzlet. Mivel pedig Simmerlt nem látom a pult mögött, kénytelen vagyok beállni a sorba. Mert hogy, ha ott van, engem mindig soron kívül kiszolgál. A barátság az barátság, nem igaz? Ma azonban sajnos nincs szerencsém, ezért aztán be kell állnom a sorba és ki kell várnom, amíg a tömeg eloszlik előlem. Ami egy örökkévalóságnak tűnik.

– Jó reggelt, Gisela – üdvözlöm végül a kövér hentesnét, aki azonban a szokásos kedvessége helyett ma kifejezetten mogorva arccal néz vissza rám. Neki meg mi baja lehet?

– Valami gond van? – kérdezem ennek okán.

Semmi válasz. Csak összehúzott szem. A nagy szemölcs meg mintha billegne a szája fölött. Hunyorgok egy kicsit.

De nem, nem csalódtam. Tényleg billeg.

– Isteni hitvesed ma nincs itt? – érdeklődöm. Nem érzem igazán kellemesen magam, meg kell hagyni.

– Nincs – feleli végre. A hangsúlya jól illik az arckifejezéséhez. – Az isteni hitves fent nyomja az ágyat. Mert hogy berúgott tegnap este. A cimboráival méghozzá. A hasonszőrű gazemberekkel. A szegény hentesné meg csak boldoguljon egyedül. Szóval, mit akarsz?

Jujj-jujj.

– Te, készítenél nekem néhány fasírtos zsemlét? Úgy hármat, ha lehetne…

Nem akarok semmi bonyolultat rendelni. Minél előbb léphetek a távozás mezejére, annál jobb.

– Elfogyott!

– Elfogyott? De hát ott áll még egy halomnyi fasírt!

– Azt már lefoglalták.

– Vagy úgy. Akkor legyen húskenyér.

– Nincs. Rendelésre lefoglalva. Minden.

– Rendelésre lefoglalva. Értem. Esetleg kolbászos zsemle?

Már nem is válaszol, csak a szemöldökét húzza fel. Kimondottan fenyegetően méghozzá.

– Azt is lefoglalták, ha jól sejtem – mondom óvatosan.

A szemöldök még jobban megemelkedik.

– Jól van, jól van, Gisela. Talán majd máskor – mondom, és igyekszem minél előbb kívül kerülni az üzlet ajtaján.

Nem cserélnék ma Simmerllel. A világ minden kincséért sem.

Így aztán éhesen kell elindulnom Münchenbe. Mi mást is tehetnék?

Mivel szombat van, a munkába járók tömege nélkül kellemesen üresek az utak, rendesen ráléphetek a gázpedálra. Vezetés közben pedig remekül tudok gondolkozni. Még másnaposan is. Át is gondolom magamban újra az egész beszélgetésünket Birkenbergerrel. A gondolataim minden egyes megtett kilométerrel tisztábbak lesznek, a történet viszont, azzal az ujjal, egyre hihetetlenebbnek tűnik. Mert hogy mit is tudtam meg? Azt, hogy Rudi ma is, mint minden reggel, amikor szépen süt a nap, kiült a lattéjával és az újságjával hőn szeretett erkélyére. Közben oda-odapillantgatott a varjakra. Aztán az egyik ilyen dög odareppent hozzá. Ami máskor is előfordult már. Madártávlatból nézve kifejezetten hívogatónak tűnhet egy ilyen erkély. Be is nézett látogatóba egy madár. És ha már benézett, ajándékot is hozott. Méghozzá egy ujjat. Szép, lakkozott körömmel. Legalábbis ez az, amit hallani véltem. Felfogni viszont nemigen sikerül az értelmét.

Egy órával később megérkezem a Vágóhíd-negyedbe. Most kifejezetten örülök, hogy Rudi éppen erre a környékre költözött. Mert hogy itt, ugyebár, nem gond jó ételhez jutni. A vágóhídi húsbolt vitán felül München legjobb hentesüzlete. Mivel pedig tanultam illendőséget, Birkenbergernek is viszek némi harapnivalót. Nem sokkal később már ott is ülünk kissé kopáran berendezett

lakásában és jóízűen tízóraizunk. Kiváló hússaláta, fűszeres felvágott, pástétom, disznósajt és fél tucat frissen sült, ropogós perec. Egy álom.

– Te, Rudi, hol van most az a testrész? – kérdezem, miközben egy villányi hússalátát lapátolok a számba.

– Hm – mondja Rudi, és feláll. Van modora a fickónak. Teli szájjal nem beszél. Előhúz egy papírdobozt, egyszerhasználatos gumikesztyűt vesz ki belőle, felhúzza, odamegy a hűtőszekrényhez, kinyitja a fagyasztófiókot, egy uzsonnás zacskóval jön vissza és leteszi elém az asztalra.

Egy ideig csak nézzük. Aztán elfogyasztunk még egy-egy perecet. Pástétommal.

– Hát, ez egyértelműen egy ujj – mondom végül a zacskóra nézve.

– Ahogy magam is gondoltam – bólint Rudi. – A disznósajt egyébként kitűnő.

– Ahogy mondod. A pástétom sem rossz.

– Elég kicsi ujj. Akár egy gyereké is lehet, nem gondolod?

– Kicsinek kicsi, de biztosan nem gyereké. Nézd meg jobban. Ez nem egy gyerek körme.

– Igaz. Ahhoz túl nagy. És ki is van lakkozva.

– Ami persze önmagában még nem jelent semmit. Az unokahúgom, Sushi, még négyéves sincsen, de már kilakkozza néha a körmét. Olyan rózsaszínre, tudod. És aztán nagyon büszke rá. Egész mókás.

– De ez itt nem rózsaszínű lakk.

– Nem. Ez inkább pink.

– Menj már! Hol van ez a pinktől? Ez inkább… hogy is mondjam? Inkább fukszia, egy leheletnyi burgundivörös árnyalattal, esetleg…

Mondtam már, hogy Birkenbergerben meg egy leheletnyi nőies árnyalat tör néha a felszínre?

– Tőlem az is lehet – mondom némi szemforgatás után. – Nem mintha ez lenne most a legfontosabb. A fő kérdés az, kié lehet az ujj? És főleg, hogy hol van a maradék?

– Amiben teljesen egyetértünk.

– Jól van – mondom némi megkönnyebbüléssel, mert az egyetértés hiánya Birkenberger esetében, különösen nyomozásokkal kapcsolatban, elég fárasztó tud lenni. Meg máskor is. Tulajdonképpen mindig. – Hol kezdjük?

Rudi hátradől a kanapén. Felárbócra ereszti a szemhéját, megvakargatja az állát, aztán, úgy tűnik, a gondolataiba mélyed. Én meg közelebbről is szemügyre veszem az ujjat.

Igen. Fukszia. Egy leheletnyi burgundivörös árnyalattal.

2. fejezet

Sajnos ennél többre nem jutunk, ugyanis mind a ketten elalszunk. Én valószínűleg még az előző esti alkoholfogyasztás hatására. Teli hassal egyébként is hajlamos vagyok az elálmosodásra, hát még így… Én tehát másnapos vagyok és jóllakott, Rudi pedig előző éjjel egy halálfontos obszerválást végzett, amitől még most is fáradt.

Kint mindenesetre már erősen alkonyodik, mire felébredünk. Egy pillantás az órára elárulja, hogy legfőbb ideje hazaindulnom. A Nagyi ugyanis évtizedek óta minden hónap második szombatjának estéjén aerobic-órára megy hasonló korú társnőivel. Ahová természetesen én fuvarozom el, az óra végeztével meg én megyek érte. A tornacsarnok ugyanis a szomszéd faluban van, 7,3 kilométer távolságra. Ami azért gyalogszerrel tényleg túl sok lenne. Aerobic-óra után meg főleg. Jó, az aerobic szó nem igazán hozható összhangba azzal, amit a Nagyiék művelnek, nekem legalábbis egészen más képek jutnak róla az eszembe. A Nagyiék esetében sokkal inkább társasági összejövetelről beszélhetünk. Tudom, mivel többször is volt már szerencsém néhány pillantást vetni a különböző mozdulatsoraikra. Előfordul ugyanis,

hogy túl korán érkezem, vagy ők tornáznak a szokásosnál tovább. Mit mondjak? Egy Monopoly-világbajnokság kemény testedzés az ő mozgásukhoz képest. Nem mintha ez bármit is számítana. Az öreglányok jól érzik magukat, és ez a legfontosabb. Így aztán elköszönök Ruditól, és már indulok is haza Niederkaltenkirchenbe.

Mire hazaérek, a Nagyi már az udvaron áll az egyik Puma edzőruhájában. Van neki több is, méghozzá az elképzelhető legnagyobb színválasztékban. Annál nagyobb kedvezményt adtak, minél többet vásárolt belőle az ember. Világos. A Nagyi pedig természetesen nem hagyta ki a lehetőséget. Minden színből vett egyet a saját méretében, és egyet eggyel nagyobb méretben is, arra az esetre, ha netán meghízna egy kicsit. Ma egy rikító világossárga szerelésre esett a választása.

– Hol voltál ennyi ideig, Franz? Húsz perc múlva kezdődik az edzés! Gyerünk már, siessünk! – süvíti, miközben bepattan mellém és úgy vágja be a kocsi ajtaját, hogy az összes ablak beleremeg.

A Papa kertésznadrágban áll az ajtóban, a kezét a zsebébe mélyeszti, és odabiccent nekem.

Leengedem az ablakot.

– Ha kitetted a Nagyit, siess haza, Franz! – szól oda nekem. – A Nagyi cigánypecsenyét csinált. Sült krumpli lesz hozzá és uborkasaláta.

Úgy tűnik, sikerült túllendülnie tegnapi mélabúján.

– Indítson már az uraság, de azonnal! – visít a másik

oldalról a fülembe a kis citromlepke.

Még odakiáltok a Papának, hogy máris jövök vissza, aztán a gázra lépek. A sebesség láttán a Nagyi is megnyugszik, megcsipkedi az arcomat és nevet.

– De ha engem kitettél, siess ám haza, Franz, mert cigánypecsenyét csináltam. Sült krumpli lesz hozzá, és uborkasaláta!

– Tényleg?

– Igen! Örülsz neki?

– Hogyne örülnék. Nagyon is örülök – felelem engedelmes bólogatással.

– Leopold is átjön – folytatja a Nagyi.

Ezzel aztán oda is a jókedvem.

– Leopold? – mormolom magam elé.

– Egyébként ma nem kell értem jönnöd, Franz. Edzés után születésnapra vagyok hivatalos, tudod? Liesl Mooshammer szerdán betöltötte a nyolcvanat, a vénség! Úgyhogy edzés után svédasztal lesz és bólé.

– Te meg ebben a sportruházatban mész oda? – kérdezem, megcsipkedve néhányszor a felsőjét, megkönnyítendő a kommunikációt.

– Ugyan, menj már! Alatta rendes blúz van rajtam, és szoknyát is eltettem! – mondja, bizonyítékként lehúzza a felsője cipzárját, megmutatja a blúzt, aztán még egy szoknyát is elővarázsol a táskájából.

– Cipő? – kérdezem a tornacipőjére nézve.

– Azt nem látja senki. A láb az asztal alatt van, nem igaz?

Ebben azért tényleg van valami.

Nem sokkal később megérkezünk a tornaterem elé. A Nagyi már ugrik is ki, mire a járdán csoportosuló mintegy húsz, szebb napjait már egyértelműen maga mögött tudó nőszemély olyan sikítozásba kezd, mintha maga Elvis Presley támadt volna fel halott poraiból. Először azt hiszem, nekem szól a nagy elragadtatás, és nem tagadom, hízeleg is a hiúságomnak, mielőtt azonban még el is pirulnék, látom, hogy másnak szól az éljenzés. Éppen ebben a pillanatban kerekezik be ugyanis Liesl Mooshammer. Az ünnepelt. Odaint a nőszemélyeknek, széles gesztusokkal fejezi ki köszönetét a nagy éljenzésért, aztán megáll pontosan a kocsi mellett. Így aztán nincs választásom, ki kell szállnom és nekem is meg kell szorongatnom a kezét.

– Mit kell hallanom, Liesl? – mondom, miközben körbejárom a kerékpárjával együtt. – Nyolcvan? Színtiszta hazugság, nem igaz? Ki állít ilyet? Valaki nagyon elnézte a dátumot. Ötven, legfeljebb ötvenöt, azt mondanám.

– Eberhofer, te hízelgő! – nevet Liesl.

– Nem, egyáltalán nem! Úgy nézel ki, mint Gina Lollobrigida a legszebb éveiben, fiatal korában!

– Hagyd már abba, még zavarba hozol! Persze, azért van benne valami… az egészséges táplálkozás, meg a jó levegő… és természetesen a sport, nem igaz? – mondja, és merengő pillantást vet a tornacsarnok bejárata felé.

– Pontosan – mondom, és muszáj vigyorognom. – No, én

megyek is. Isten éltessen, Liesl, és jó ünneplést!

Ezzel visszaszállok a kocsiba, a születésnapos meg már el is tűnik ismét sivítozni kezdő rajongói között.

Mire hazaérek, a várakozásoknak megfelelően már ott van Leopold, a Papa meg a tűzhelynél áll és a krumplit süti. Nem takarékoskodott a hagymával és a köménnyel, az egész konyha illatok árjában úszik. Tökéletes is lenne minden, ha Leopold… de hagyjuk.

Pazar vacsoránk közben vendégünk folyamatosan a csodálatos könyvesboltjáról és a csodálatos leánykájáról mesél (utóbbi egyébként tényleg csodálatos, de hogy nem az apjától örökölte, az biztos), és hogy milyen csodálatosan működik végre a házassága. Egy ilyen komoly válság után! Így van ez, együtt marad, ami összetartozik, mondja Leopold egy aljas kis oldalpillantást vetve egyetlen testvérére. A Papa kissé színpadiasan sóhajtozik, és viszolyogva néz rám az asztal fölött, aztán meg a hátam mögé mered, a falra. Pontosan tudom, mit néz. A Nagyi ugyanis felakasztott oda egy fényképet. Az én Susim fényképét. Pontosabban az én ex-Susim fényképét. Szépen bekeretezve, ahogyan a halottakat szokták kitenni. Egy ilyen kép díszeleg most a konyhánk falán, csak éppen nem fekete, hanem fehér szalaggal díszítve. Perverz, nem igaz?

– Te jó ég, bocsáss meg – mondja Leopold, aki természetesen villámgyorsan átlátja a helyzetet. Még a kezét is a karomra teszi a nagy részvéte jeleként. – Milyen

érzéketlenség volt a részemről, kisöcsém… Csak áradozom itt az életemről, miközben a tiéd éppen most jut végleg csődbe… Te, Papa, jó sok ez a hagyma… Elmenne egy komplett fogásnak is, már ha valaki egyedül él, nem igaz?

Aztán megszólal a telefonom. Hát igen, a Jóisten azért csak odafigyel szegény Franzra. Már csak azért is, mert biztosan nem akarja, hogy testvérgyilkosság bűnébe essék.

Birkenberger hív, és érdeklődik, nem zavar-e. Nem, mondom, még soha nem zavart ilyen kevéssé, mint éppen ebben a pillanatban. Jó, mondja erre. Tökéletes. És mesélni kezd. Lelkesen, már-már eksztázisban. Hogy neki milyen jó ötlete támadt, csak úgy, a derült égből! Ezer százalékig meg van ugyanis győződve róla, hogy a maradék, mármint az ujjhoz tartozó körítés ott lapul valamelyik nagy konténerben, ahová a húsok hulladékát szokták kidobálni a vágóhídról. Csak így van értelme az egésznek. Gondolkozzak csak el, és biztosan én is erre jutok, mondja Rudi. Ezért pedig ő éppen azon gondolkodik, hogy most azonnal, a késői óra ellenére, egy nagy felhőszakadás kellős közepén, elindul és a végére jár a dolognak. A napszak és az időjárás egyébként még a szövetségese is lehet, folytatja. Mert hogy így biztosan nem lesz senki, aki megzavarná sajátságosnak mondható küldetésében. Persze amúgy is földig érő fekete esőkabát lesz rajta, abban úgysem ismerheti fel senki.

Elemében van a jó öreg Birkenberger. Jó szórakozást, mondom, azzal leteszem. Ha elképzelem, hogy a sötét éjszakában, tetőtől talpig fekete műanyagba burkolózva, zuhogó esőben turkál a vágóhíd hulladékában… Hát teljék öröme benne!

Leopold segít a Papának elmosogatni, én meg fogom Ludwigot és elindulunk a körünkre. Az első néhány lépésnél még látszik rajta a sértődöttség a reggeli mancsra lépés miatt. Mindig észreveszem, ha meg van sértve, mert olyankor csak unottan baktat mögöttem. Előbb-utóbb azért győz a vadászösztöne, billegetni kezdi a farkát, aztán meg is előz, rákapcsol, és eltűnik a sűrűben. Nem éppen biztonságos ilyenkor a közelében lenni. Négy tyúk és egy nyúl van már a számláján, és meg vagyok győződve róla, hogy ha az erdészünket, aki ugyebár vadász is, nem fenyegettem volna meg mindjárt az első napon a szolgálati fegyveremmel, szegény Ludwig már régen az áldozatául esett volna. Mindegy, nem számít. Egyébként egy-tizenkilencet teljesítünk, ami átlagosnak mondható.

Háromnegyed kettőkör, amikor már régen az igazak álmát alszom, telefonál Birkenberger. Még fel sem veszem, már tudom, hogy ő az. Hogy csak ő lehet.

– Te, Rudi, hacsak nem éppen térdig állsz egy vértócsában, én le is teszem – mormolom.

– Franz! – nyögi. – Ne tedd le, hallod?

– Van vértócsa vagy nincs?

– Franz, hallgass már végig! Nem akarod tudni, mit találtam az előbb?

– Ahogy mondod – felelem. Bontom a vonalat, aztán ki is kapcsolom a telefonomat. Jó éjt, barátom, dúdolom még halkan, aztán gyorsan visszaalszom.

Amikor hétfő reggel megszólal az ébresztőóra, kicsit csalódottan nyitom ki a szememet. Mint mindig, amikor abból az álomból ébredek, hogy München kellős közepén kergetjük a bűnözőket mi ketten, Rudi meg én, vállt vállnak vetve. Ahogyan tettük a valóságban is hosszú éveken át. Most meg itt fekszem a disznóólamban és egyedül kell nekivágnom a napnak. Persze van abban valami jó is, hogy nem álmodtam végig az álmot. Nem bírnám még egyszer végignézni, ahogy Birkenberger ellövi egy fickónak a tojásait. Még akkor sem, ha a fickó tényleg pedofil volt.

Késő́re jár, mire beérek végre a kapitányságra. Az A92-es, mint minden hétfőn, most is zsúfolásig megtelt. Szirénával-villogóval is majdnem másfél órába telik, mire bejutok Münchenbe.

A parkolóhely-keresés eredménye negatív, pedig mi, rendőrök, parkolhatunk a Löwengrube körül, méghozzá még civil járművel is, ha kitesszük rendesen a tárcsánkat a szélvédő mögé. Ma azonban közel-távol minden hely foglalt. Egyrészt azért, mert most zajlik a hülye

Oktoberfest, másrészt pedig azért, mert hétfő délelőttönként szokás nálunk a nagy megbeszéléseket tartani. Ezért aztán mindenki bent csücsül a házban, ahelyett, hogy odakint tenné a dolgát. Nincs mit tenni, kénytelen vagyok a tűzoltóságnak fenntartott helyre leállítani a kocsit. Aztán még beugrom gyorsan a henteshez, és már sietek is fel az irodámba.

Már a folyosón meghallom Rudi hangját. A szobámban áll a félig nyitott ajtó mellett, és elmélyült beszélgetést folytat a kolléganőmmel, Steffivel. Némi fülhegyezés után az is gyorsan kivehető, hogy nem is igazi beszélgetésről van szó, legalábbis nem a szokásos értelemben. Nem. Sokkal inkább kihallgatásnak hangzik, ami odabent zajlik. Megállok és fülelek. Ezt hallanom kell.

– Hadd foglaljam össze, Birkenberger úr – hallom Steffi hangját. – Tegnap délelőtt tehát egy varjú letette az Ön erkélyére ezt a lakkozott körmű női ujjat.

– Fuksziaszín, egy árnyalatnyi burgundivörössel.

– Igen, ezt már mondta. Ön pedig az ujj láttán késztetést érzett, hogy a hozzá tartozó holttest keresésére induljon.

– Pontosan!

– Az éjszaka közepén, zuhogó esőben?

– Esőkabátban!

– Miért nem a rendőrséget hívta? Nem az lett volna a legegyszerűbb?

– Hívtam. Csak éppen az igen tisztelt Eberhofer kolléga egyszerűen kikapcsolta a telefonját.

Szent szar! Előkapom a telefonomat, és látom, hogy még

mindig ki van kapcsolva. Vállamon a rossz lelkiismeret terhével vonulok be az irodába. Most már aztán tényleg tudni akarom, mi a fene folyik itt.

– Szervusz, Rudi. Te, tényleg sajnálom… – mondom, mert furcsa módon tényleg sajnálom.

– Sajnálhatod is, Eberhofer – feleli Rudi. Leül az egyik székre, még mindig a borzalmas esőkabátjában, és sértődötten összefonja a karját maga előtt. Aztán nem is szól többet. Egyetlen szót sem. Még csak rám sem néz.

Steffi kezd beszélni helyette. Méghozzá egészen érdekes dolgokat. Egészen pontosan azt, hogy a buzgó szaglász Birkenbergert őrizetbe vették az éjjel. Mert hogy az egyik szomszédja, aki az éjszaka közepén kiment az erkélyére elszívni egy cigarettát, meglátta, amint tetőtől talpig esőköpenybe burkolózva, gumikesztyűben, elemlámpával világítva bemászik egy konténerbe és vadul turkálni kezd a hulladékban. Egészen sokáig méghozzá. A késő esti híradótól a krimi végéig, hogy pontosak legyünk. Amit a derék szomszéd annyira furcsállott, hogy végül kihívta a kollégákat.

– Birkenberger úr gyanúsított lett? – kérdezem, és nem tudom elfojtani a vigyorgást.

– Gyanúsított egyelőre nem – feleli Steffi. – És gyanús sem jobban, mint te, vagy én. Birkenberger úr teljesen elfogadható magyarázatot tudott adni a történtekre, még ha kissé meredek is a sztorija. Nem mintha egy meredek sztori újdonság lenne nálatok, nem igaz?

Rudi feláll és odalép Steffihez. Megajándékozza a legszélesebb mosolyával és a vállára teszi a karját. Mintha ezer éve ismernék egymást, nem most találkoztak volna életükben először. No, nem mintha sok közöm lenne hozzá. Ami azt illeti, én sem mondhatnám, hogy igazán jól ismerném Steffit. Illetve igen, de akkor sem régóta. És különben is inkább plátóian, ahogyan kollégák között szokás. Jó, annál valamivel közelebbről. De Rudi, ő nem ismerheti!

– Látom, szépen összebarátkoztatok ti ketten – mondom ezért, és leülök. Előveszem a szendvicseimet és megterítek magamnak az íróasztalon. Húskenyér, magyar szalámi, sonka. Melyikkel kezdjem?

Aztán röviden és feszesen kopognak az ajtón, ami a következő pillanatban már fel is tárul, és nem más vonul be a szobánkba, mint Stahlgruber. Aki bűnügyi főfelügyelő és a közvetlen felettesem.

– Mondja, Eberhofer, mégis mikor tervezte bevonszolni végre a seggét a munkahelyére? – üvölti el magát, aztán Steffihez fordul. – Elnézést, kedves kolléganő, de…

– Ne fogja vissza magát – feleli Steffi, és egy mosollyal megvonja a vállát.

Birkenberger is mosolyog. Ott áll az aktákkal megtömött polc előtt nagy lazán, olyan öntelt és fölényes mosollyal a képén, hogy a legszívesebben ott helyben agyonütném.

– Egy vadonatúj hulla van a nyakunkon, Eberhofer, maga meg csak ül a hátsóján és a legnagyobb nyugalommal eszegeti a szendvicseit? – dühöng tovább

Stahlgruber.

Kishíján torkomon akad a szalámi.

– Hogy mi van a nyakunkon?

– Mondja, maga tényleg azt hitte, hogy az az ujj egy élő nő kezéről hiányzik? – Stahlgruber úgy néz rám, mintha nem lennék normális.

Kezdem kínosan érezni magam. Segélykérő pillantást vetek Birkenbergerre.

– Hát igen, Franz, ha egyszer te nem voltál elérhető – csóválja a fejét szenvelgő arccal.

– Ha megbocsátanak egy percre…

Felállok, megragadom Birkenberger karját és kirángatom magammal a folyosóra, aztán becsukom magunk után az ajtót.

– Mi a fenéről zagyváltok itt? – kérdezem dühösen suttogva.

– Már elfelejtetted? Konténer, húscafatok, ujj. Dereng már? – Rudi hangjából árad az elégtétel.

– Azt mondod…

– Pontosan azt mondom!

– Tényleg egy hulla volt az egyik szaros konténerben?

– Bingó!

– Remek. És most hol van az a hulla?

– Pontosan ott, ahol lennie kell, Franz. Günternél a kórbonctanon.

Ez aztán már mindennek a teteje!

A hátunk mögött kivágódik az ajtó és Stahlgruber robog el mellettünk.

– Tegye végre a dolgát, Eberhofer! – kiabál elhaladtában. – A tragacsát meg a lehető leggyorsabban vigye el a tűzoltóság helyéről!

3. fejezet

Amint az várható is volt, Günter még nem tud semmi hasznosat mondani. Mindössze két órája kapta meg a hullát, mondja, és hogy nem varázsló ő, hogy máris mindennel kész legyen. Nő, nagyon fiatal, ázsiai származású, ez minden, amit eddig mondhat. Csakhogy mindezt már Rudi is elmondta. Nagyon csúnyán helybenhagyták, nem lesz könnyű rekonstruálni az arcát, mondja még Günter. Holnapután, vagy legkorábban holnap délután többet tud majd mondani, de most legyek szíves és hagyjam dolgozni, különben a jövő hétre sem készül el.

– Most mit csinálunk, Franz? – kérdezi Birkenberger, aki mindent tud, amit én, mert feszülten hallgatózott, amíg Günterrel telefonáltam.

– Eszünk valamit – mondom és visszamegyek az asztalomhoz. – A szalámi különösen kiváló. Amíg nem kapunk valamit Güntertől, nincs értelme nekifogni. Különben is, nincs olyan, hogy MI mit csinálunk, érted? Mi, együtt, semmit. Mert hogy én rendőr vagyok, te meg magánnyomozó.

– Nevetséges vagy, Franz! Hol lennél nélkülem, mi? Belegondoltál már? Megoldottál volna egyetlen ügyet is a

segítségem nélkül? Hát tudod mit? Csinálj, amit akarsz. Térden csúszva fogsz majd visszajönni, hogy könyörögj a segítségemért! – hörög, és már indul is kifelé. – Volt szerencsém!

Azzal már el is tűnik. Úgy vágja be az ajtót maga után, hogy a kulcs kiesik a zárból. Viszont a távozásával újra nyugalom költözik a szobába.

– Tudod mit, Franz? – szólal meg Steffi, miközben lehajol, hogy felemelje és visszategye a kulcsot a zárba. Tangabugyi van rajta, jól láthatóan. Nem akármilyen látvány. – Ti ketten, Birkenberger meg te, ti tényleg olyanok vagytok, mint egy öreg házaspár.

Már csak az hiányozna! Rudival élni aranylakodalomig? Jesszus!

– Dél van, mennem kell – folytatja Steffi, és összeszedi a kabátkáját meg a táskáját. – A lányok délután úszásoktatásra mennek. Már nagyon várják. Holnap folytatjuk, Franz, légy jó!

Irigylésre méltó egy ilyen részmunkaidős állás. Az ember délben szépen kisétálhat és bőven marad ideje magánéletre. Sörkert. Mozi. Séta. Biciklizés. Vagy akár úszásoktatás is, tőlem. Bármi. Nagyot sóhajtok és megeszem az utolsó zsemlémet, a sonkásat. Nem rossz, el kell ismerni.

Amikor este ellazultan, csukott szemmel heverek a

kanapén, Pink Floydot hallgatok és Ludwig fejét vakargatom, kurta kopogás zavar meg. A kopogás után pedig Flötzinger sétál be. Levertnek tűnik. Jó, amióta megnősült, mindig levert, de ma még a szokásosnál is rosszabbul fest. Ott áll az ajtóban az ősrégi melegítőnadrágjában, fölötte „Flötzinger víz-gáz-fűtés” feliratú foltos kék köpenyben. A kezében egy vászonszatyor, amiből minden mozdulatra csörömpölés hallatszik. Gyorsan körülnéz, mintha biztosra akarna menni, hogy tényleg magunk között vagyunk, aztán ledobja magát az egyik fotelbe.

– Szarul festesz, Flötzinger – közlöm vele, miközben felülök.

– Az jó. Nagyon jó. Esetleg betegnek is tűnök? Mondd meg őszintén!

– Betegnek? Annak nem igazán. Inkább lepusztultnak.

– Szóval nem tűnök betegnek. Biztos vagy benne?

– Mondtam már, inkább lepukkantnak.

– Nagyon köszönöm – mondja és előkotor két üveg sört a szatyrából. A fogával nyitja ki, aztán az egyiket átnyújtja nekem. Koccintunk, és először is iszunk egy jó nagy kortyot. Néhány korttyal később pedig megered a nyelve. És olyan dolgokról kezd beszélni, amikről én nem igazán akarok tudni. Sőt, egyáltalán nem.

Szörnyű, mondja. Nagyon-nagyon szörnyű. Hites felesége, az ő Maryje ugyanis újabban olyanokat mondogat, hogy tenniük kellene valamit. Valamit, ami, úgymond, egy kis életet vinne a házasságukba. Új

lendületet adna neki. Egy közös hobbi, például. Ezzel nyúzza őt a felesége. És minden áldott nap előáll valami katasztrofális ötlettel.

– Hazajövök este a munkából, fáradt vagyok, semmi másra nem vágyom, mint hogy lezuhanyozzak és egyek valamit, érted? – magyarázza Flötzinger fejcsóválva. – Ő meg mit csinál? Csak ül a számítógép előtt, nem főzött semmit, csak órák óta azon kutakodik, hogyan tudnánk életet vinni a házasságunkba. El tudod ezt képzelni, Franz?

– Nem. És nem is akarom.

– Hát én sem akarom, érted? Én csak beállni szeretnék a forró zuhany alá, enni valamit, aztán tévét nézni. Olyan sokat akarnék? De ami a legrosszabb, Franz, a legeslegrosszabb, hogy Mary most talált is valamit. Sőt, nemcsak talált, hanem már be is jelentkezett. És engem is bejelentett, érted?

– Hadd találgassak. Bingó-est? – kérdezem és muszáj vigyorognom.

– Szép is lenne! Az ember odamegy, egy-két órát elüldögél és annyi. Nem, a Mary tervei, azok ennél sokkal messzebbre nyúlnak, barátom. Tánctanfolyam. Társastáncok és diszkó. Az egyik nyolcestés, a másik tizenkettő. Már bébiszitterről is gondoskodott. A drága Gisela elvállalta, hát ehhez mit szólsz?

– Részvétem – mondom és újra koccintunk.

– Egészen biztos vagy benne, hogy nem látszom betegnek? Egy egészen kicsikét sem? Egy nagyon kicsit,

talán…

– Nézd, Flötzinger, próbáld másként látni a dolgokat. Talán ez a tanfolyam, vagy mi, talán ez tényleg jót tesz nektek, neked és Marynek. Egy próbát mindenesetre megér. Képzeld csak el, a végén még Marynek egyszer csak elege lesz és lelép tőled a gyerekekkel együtt.

Mosoly suhan át az arcán.

– Komolyan beszélek, Flötzinger. Egy pillanatra talán vonzónak tűnik a gondolat, de ha egyszer tényleg elmegy, hát, az nem lesz egy leányálom.

– Susi miatt mondod?

– Susi miatt. Pontosan. És tudod mit? Még egy hülye tánctanfolyamot is bevállalnék, ha cserébe visszajönne hozzám.

A hangulatnak ezzel vége is. Flötzinger feláll, vállon vereget és távozik. Én meg újra felhangosítom a Pink Floydot, visszadőlök a kanapéra, és tovább vakargatom Ludwig fejét.

Másnap délután háromnegyed ötkor, hivatalosan tizenhat óra negyvenöt perckor benyitok Günterhez a kórbonctanra. Éppen halálosan elfoglalt (ami, ugye, az ő szakmájában mindjárt két jelentéssel is bír). Egy boncasztal fölé hajol és német-latin keveréknyelven beszél a diktafonjába. Meg kell mondjam, lenyűgöző látvány. Figyelem is egy ideig, de aztán elunom magam.

– Szervusz, Günter – szólalok meg és odasétálok hozzá. – Van már valami újdonságod a hullánkról?

– Ó, Eberhofer! Nem is hallottam, hogy bejöttél – mondja és kikapcsolja a diktafont. – Mondd csak, nem tudnátok már egyszer megbeszélni Birkenbergerrel, hogy ne külön-külön jöjjetek? Semmi kedvem állandóan kétszer elmondani mindent, időm meg végképp nincs rá.

– Azt akarod mondani, hogy Birkenberger itt volt?

Az órájára néz.

– Huszonöt perce jött. Éppen csak elkerültétek egymást.

Nem hiszem el!

– Nem hiszem el!

– Akár elhiszed, akár nem, attól még tény marad. Úgy tíz perce mehetett el. Azt üzeni, hogy a törzskocsmátokban vár. Mintha én a titkárnőd lennék, Eberhofer. Most pedig indulás, nincs időm veled foglalkozni. A plafonig tornyosulnak a hullák körülöttem.

Már indulok is.

Amikor nem sokkal később megérkezem a törzskocsmánkba, annak ellenére azonnal felfedezem Rudit, hogy egy étlap mögé rejtőzött. Vagy talán éppen azért.

– Mondd már, Birkenberger, a maradék eszed is elment? – kérdezem és kihúzok egy széket magamnak.

– Én is nagyon örülök, hogy látlak, Franz – mondja széles mosollyal, és leteszi az étlapot az asztalra.

A pincér már jön is két korsó sörrel, és barátságosan üdvözöl.

– Tudjátok már, mit akartok enni? – érdeklődik.

Vetek egy pillantást az étlapra.

– Nekem ugyanazt, amit neki – mondja Rudi felém bökve az állával.

– De én még nem is választottam! – nézek rá némi értetlenséggel.

– Nem számít. Én is ugyanazt kérem – jelenti ki, és kortyol egyet a söréből.

– Rendben. Akkor én ma a lencsét kérem virslivel.

Rudi kissé elhúzza a száját.

– A lencsét? Biztos vagy benne?

– Tökéletesen.

– Akkor két lencse – bólint a pincér. Rudira rá sem néz, már tűnik is el.

Hátradőlök a székemen, oldalra billentem a fejemet és kissé összehúzom a szemem. Egy ideig csak nézem így Birkenbergert. Aki először még megpróbálja állni a pillantásomat, de nem bírja sokáig. Érezhetően egyre nő az idegessége.

– Mi van? – morogja végül oda az asztal fölött.

– Rudi Birkenberger, te soha nem fogod megtanulni, igaz?

– Mit? Mit nem fogok soha megtanulni?

– Ne tettesd butábbnak magad, mint amilyen vagy.

– Ó, Günterre gondolsz? Ugyan, Eberhofer, ne légy már ilyen gyerekes. Mintha nem lenne teljesen mindegy, melyikünkhöz jut el először az információ.

– NEKED a jelek szerint egyáltalán nem mindegy, különben nem tolakodnál be elém minden egyes

alkalommal!

– Tolakodni? Ugyan, menj már! Különben is, az én ujjam indította el az egész ügyet, már elfelejtetted? Az én ujjam, az én hullám. Ennyi.

– Két adag lencse. Jó étvágyat – mondja a pincér, és leteszi elénk a két tálat. Csodálatosan savanyú illat száll fel a lencséből, és a sok-sok kis virslidarabka a látványt is ínycsiklandóvá teszi.

Rudi először csak rámered a sajátjára, aztán az enyémre, aztán felkapja a kanalát, és mint az őrült, kevergetni kezdi előbb a sajátját, aztán az enyémet.

– Mit művelsz, hé? – hördülök fel.

– A tiédben sokkal több a virsli! – csattan fel.

– Pech, barátom. De most már inkább azt meséld, mi mindent tudtál meg Günternél.

– Csak ha átadsz öt karika virslit.

– Rudi!

– Jó, jó…

Szívettépő sóhajtással kezd mesélni, közben újra és újra sértett pillantásokat vetve a lencsefőzelékemben úszkáló ínycsiklandó virslidarabkákra.

A hulla, mondja, hát az szörnyen nézett ki. Mint egy horrorfilmben. Már csak azért is, mert agyonverték, ami önmagában is elég véres munka. De utána még az arcát is felismerhetetlenné verték, sőt, még a szemét is kiszúrták. Ami meg még azután is ép maradt belőle, azt elintézték a varjak.

Tényleg nem lehetett valami szép látvány.

– A te kedves kis varjaid, Birkenberger – bólogatok, és élvezettel belapátolok a számba egy szép nagy darab virslit. Rudi a szemét forgatja. – Szóval agyonverték. Pontosan mivel?

– Egy vasrúddal, ami egyébként ugyancsak ott volt a konténerben. Lefoglalták és elvitték. Már mindent elintéztem.

– Elintéztél, vagy úgy. Micsoda buzgó egy állampolgár. Talán még valami plecsnit is kapsz a végén.

– Seggfej – mondja Rudi, és látható szenvedéssel nézi, ahogyan az utolsó virsliket is eltüntetem. – Még valami, Franz. Nagyon furcsák voltak a sérülések az arcán.

– Hogy érted?

– Günter a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudta megállapítani, mivel okozták őket. Mintha szúrások lennének, de Günter azt mondja, még soha nem látott ilyet. Nem kés, nem tőr, nem ár, semmiféle ismert szúrószerszám. A sebekben semmi anyagmaradvány, ami segítene. Az egyetlen, amit meg tudott állapítani, hogy a fegyver nem teljesen hegyes, a szúrásnyomok azonban így is enyhén kúp alakban futnak. Reméli, hogy valamennyire azért így is rekonstruálni tudja majd az arcot, hátha felismeri valaki.

– Kúp alakban. Vagy úgy. És magáról az áldozatról mit tudunk?

– Fiatal nő, ázsiai, húsz év körüli, egy-hatvanöt magas, negyvennyolc kiló. Vakbélműtéti heg. Egy ujjtörés nyoma, valószínűleg még gyerekkorából. És persze a hiányzó

kisujj. Ennyi.

– Rendben. Összevetem az eltűntek nyilvántartásával. A halál időpontja?

– Mire is mennél nélkülem? – kérdezi önelégülten, és az üres tányérba hajítja a szalvétáját.

– Rudi!

– A halál körülbelül hatvan órája állhatott be. Plusz-mínusz öt óra.

– Fizetünk! – kiáltok oda a felszolgálónak, és kirakom a rám eső pénzt az asztalra.

– Egyébként dirndlit viselt, ha érdekel.

– Minden érdekel, Rudi. Végtére is az én gyilkosságomról van szó, nem igaz?

– Egy ázsiai nő dirndliben. Furcsa, nem gondolod?

– Münchenben? Az Oktoberfest idején? Nem mondanám furcsának.

– Talán igazad van. Most mi legyen a következő lépés? – akarja még tudni.

– Neked az, hogy keresel magadnak egy megcsalt feleséget, aki obszerváltatni akarja a férjét. Nekem… nekem meg fel kell derítenem egy gyilkosságot.

– Seggfej!

– Én is téged, Birkenberger. Én is téged.

Elköszönök, azzal már indulok is haza Niederkaltenkirchenbe. Holnap is van nap, nem igaz? A halott attól sem támad fel, ha én késő estig dolgozom az ügyén.

4. fejezet

– Képzeld csak el, Franz – mondja a Papa másnap a reggelinél, miközben összehajtogatja az újságját. – Szállodát akarnak építeni, ide, hozzánk. Hihetetlen! Mintha nem lenne bőven elég az a hét ház, ahol eddig is kiadtak szobákat. Most meg még egy szállodát is építeni akarnak, majdnem negyven szobával.

– Hülyeség. Ki jönne éppen Niederkaltenkirchenbe? – mondom, és beleharapok a mézes zsemlémbe.

– Azt hajtogatják, hogy megnőtt a kereslet. Hogy egyre több vendég akar idejönni hozzánk, bár a fene se tudja, miért. Még egy konferencia-központot is akarnak építeni a szállodához. És egy olyan wellness-dolgot…

Nagyi a szennyeskosárral a hóna alatt ballag be a konyhába.

– Jó reggelt, Franz – mondja, leteszi a kosarat és megcsipkedi az arcomat, aztán áttotyog a kávéfőzőhöz, tölt mindenkinek még egy csészével, és leül hozzánk az asztalhoz.

– Hallottad már, hogy lesz egy szállodánk, Franz? Nagy hír, nem igaz?

Bólintok.

– Hallottam.

– Liesl persze már most őrülten mérges – folytatja a Nagyi, miközben vajazni kezd magának egy zsemlét. – Félti azt a két vendégszobáját.

– Hát, lesz, ami lesz, nekem most mennem kell. Egy gyilkosságot kell felderítenem – mondom, azzal már indulok is.

Amint beérek a kapitányságra, felhívom a rendőrőrsöt kint a fesztiválon. Egyfelől meg akarom érdeklődni, nem jelentettek-e egy eltűnt ázsiai nőt, másfelől meg, ha nem érkezett bejelentés, legalább a hullánk adatait megadom nekik. Hátha még jelentkezik valaki, aki keresi. Bizonyos alkoholszint felett előfordulhat, hogy az embert csak napok múlva kezdik keresni. Velem is történt már ilyen, így megértéssel viseltetem az ilyesmi iránt. Ha már valaki, ki tudja, milyen messziről, eljön ide hozzánk és egy rakás pénzt elkölt nálunk, érthető, hogy ki akarja tombolni magát. Lehet, hogy csak a hazaindulás előtt veszi észre, hogy elvesztett valakit menet közben.

Eddig egyetlen eltűntet sem jelentettek, akire illene a hullám személyleírása, tudom meg. Ázsiai egyáltalán nincs az eltűntek között. Keresnek egy orosz nőt, egy kanadai párost és egy tucatnyi olaszt. De ázsiait egyet sem. Ennyi.

Egész délelőtt a számítógép előtt ülünk Steffivel és egymás után fésüljük át az elmúlt héten egész Bajorországban bejelentett eltűnéseket. Mint kiderül, ezzel sem jutunk előre. Egyetlen ázsiai nő sem hiányzik,

legalábbis egyetlen olyan sem, aki számításba jöhetne. Az egyetlen kellemes momentum, hogy Stahlgruber közben kétszer is benéz hozzánk, és látja, milyen szorgalmasan és kitartóan dolgozunk. Ami nagyon jó. Először igazából csak azért nyit be, hogy jó reggelt kívánjon. Ami viszont igen szokatlan. Mert hogy még soha nem csinált ilyet. De tényleg soha. Persze látszik rajta a döbbenet, amikor meglátja, hogy a helyünkön ülünk és teljes összpontosítással dolgozunk. Másodszor valami ennél is átlátszóbb ürüggyel nyit be. Elfogyott a nyomtatópapírja. Tudnánk-e adni neki egy csomaggal, akarja tudni. Ami persze egy vicc. Mert hogy a szobája éppen az anyagraktárral szomszédos, ahol halmokban tornyosul a nyomtatópapír. Steffi azonban csak mosolyog és készségesen a kezébe nyom két csomag papírt, aztán már ül is vissza a képernyő elé. Stahlgruber még ott toporog egy ideig, mint egy megrendelt, de át nem vett csomag, a zöld farmernadrágjában, a narancssárga ingében, és a híres olasz dizájnermárka barna cipőjében. Azaz az inge, az nem is igazán narancssárga. Inkább olyan barackszín. Egy leheletnyi lazacos árnyalattal, ahogyan Birkenberger mondaná. Aztán csak elköszön és kimegy, mi ketten meg összevigyorgunk a háta mögött.

Az órára nézek: mindjárt dél. Ami azt jelenti, hogy Steffinek mindjárt véget is ér a munkaideje.

– Milyen volt tegnap az úszásóra? – kérdezem.

– Ó, remek! A lányok igazi kis vízicickányok. Játszi könnyedséggel letették a csoportvizsgát – mondja nem

minden büszkeség nélkül, aztán rám néz. – Te, Franz, tulajdonképpen mi most a helyzet Susival? Újra beszélőviszonyban vagytok már?

Megrázom a fejemet. Néhány pillanattal később Steffi feláll, odajön hozzám, székestül megfordít és már ott is ül az ölemben. Aztán mélyen a szemembe néz. Nagyon mélyen.

– Igazán sajnálom – suttogja.

– Nem kell sajnálnod. Nem a te hibád – mondom, és kezd elakadni a lélegzetem.

Ebben a pillanatban azonban kivágódik az ajtó és Stahlgruber bukkan fel. Írd és mondd harmadszorra jön át ma hozzánk. Képtelen vagyok megmozdulni és csak nézek rá. Méghozzá, attól tartok, nem a legintelligensebb arckifejezéssel. Ő meg csak áll az ajtóban, mint aki gyökeret eresztett, és csak bámul ránk, és közben lassan lángvörös lesz a feje. Steffinek viszont láthatóan esze ágában sincs felkelni az ölemből.

– Elfelejtett valamit? – kérdezi édes mosollyal.

– Maguk meg mit művelnek? – kérdezi a főnök zihálva.

– Mégis minek látszik? – óhajtja tudni Steffi.

– Hogy minek látszik? Te jó ég! Ilyesmit itt nem… nem lehet csinálni! Munkaidőben, méghozzá! A szabadidejükben olyan beteg dolgokat művelnek, amilyeneket csak akarnak, de csak és kizárólag a szabadidejükben, megértették?

– Kis buta, most éppen szabadidőnk van – mondja Steffi könnyedén, nekem pedig elakad a lélegzetem. Ahogyan

Stahlgrubernek is. Legalábbis csak bámul Steffire meredten, aztán lassan a faliórára emeli a tekintetét. Márpedig az azt mutatja, hogy elmúlt dél. Azaz Steffi munkaideje mára véget ért. Végül hitetlenkedve megcsóválja a fejét, aztán megfordul és kiviharzik. Az ajtót meg bevágja maga után. Steffi feláll, amitől mindjárt jobban érzem magam. Nem is kicsit méghozzá. Nagy levegőt…

– Te… mondd csak… – kezdem, amikor félig-meddig sikerül stabilizálni a légzésemet.

– Mit, Franz? Nincs semmi gond. Stahlgruber egy kicsit kiakadt, ennyi az egész.

– Én is kiakadtam volna a helyében.

– De ő nem úgy akadt ki, ahogyan te kiakadtál volna, Franz. Hogyan is magyarázzam el, hogy te is megértsd? Figyelj! Néha előfordul, hogy… hogy Stahlgruber is szeretne egy kicsit kikapcsolódni. Meg én is, érted? Most… most meg nyilván megsértődött. És valószínűleg féltékeny is. De ez minden – mondja olyan könnyedén, mintha csak azt magyarázná el, hogyan kell összehajtogatni egy törölközőt.

– Te… te Stahlgruberrel is ki szoktál kapcsolódni? – kérdezem, és hallom, milyen furcsa a hangom. Steffi is hallja, legalábbis félrebillentett fejjel néz rám.

– Igen. Miért?

– Nem is tudom… nem gondoltam volna…

– Persze, hogy nem. Nem verjük nagy dobra. Nekem is az az érdekem, hogy senki ne tudjon róla – mondja

vigyorogva, aztán teljes nyugalommal összeszedi a holmijait, elköszön, és már indul is kifelé.

Steffi és Stahlgruber! Képtelen vagyok felfogni. Tulajdonképpen jobb is, ha nem gondolok bele.

Mégsem tudok semmi másra gondolni a nap hátralévő részében.

5. fejezet

Amikor este benyitok a hazai konyhába, látom, hogy ott ül a konyhaasztalnál Liesl Mooshammer, és élénken vitatkozik a Papával. Annyira elmélyülnek benne, hogy észre sem vesznek. A Nagyi meg persze szintén nem vesz észre, mivel hogy háttal áll nekem, és éppen valami ínycsiklandó illatú vacsorafélét keverget. Még Ludwig is csak unottan emeli fel a fejét, de ő legalább lassan feltápászkodik a cserépkályha mellől, billent egyet-kettőt a farkán, aztán odaballag hozzám.

– Őrültség, Eberhofer, teljes őrültség, én mondom neked! – magyarázza Liesl teljes átéléssel. Az Eberhofer név alatt most nemzőmet érti, természetesen. – Ha azt az új szállodát tényleg oda építik, ahová mondják, akkor a patakot el kell terelni! A patak eltereléssével meg megszűnik a parti ösvény is! Hát hová jut így a világ, idejönnek mindenféle berlini nagyokosok, azt hiszik, ők fújják a passzátszelet, aztán csak úgy átszabják az egész falut, ahogy csak kedvük tartja? Őrültség!

– Ugyan, Liesl, mindenki tudja, hogy csak a kiadó szobáid miatt vagy felháborodva, meg hogy így nem tudsz majd átvágni a gyalogösvényen a házadtól a Simmerl boltjáig. A többi téged nem érdekel.

– Szó sincs róla! Itt közérdekről van szó! A közjóról, érted?

– Szervusztok – szólalok meg végre. Odaballagok hozzájuk és kihúzok magamnak egy széket.

– Mondj már te is valamit, Franz! – fordul felém azonnal Liesl.

– Mégis mit mondjon? – morog a Papa. – Azt sem tudja, miről van szó, hogy lenne bármiről is véleménye?

– Azért egy-két dolgot én is tudok – közlöm velük nem minden büszkeség nélkül. – Befektetők jönnek Berlinből és átalakítják Niederkaltenkirchent, hogy felépíthessék a szállodájukat.

– Okostojás! – morog a Papa.

Bosszant a stílusa, így inkább Lieslhez fordulok.

– De a patakról még nem hallottam – ismerem be. – Miért akarják áthelyezni a patakot és hová?

– Hogyhogy miért? Mert nekik pontosan a patak helyére kell építeniük a szállodájukat, a berlini uraságoknak – magyarázza felindultan. – Azt meg, hogy merre akarják elvezetni, a fene se tudja. Vagy legfeljebb csak a nagyságos polgármester úr.

A Nagyi is odalép az asztalhoz és megcsipkedi az arcomat.

– Mi lesz, Liesl, döntsd már el, itt maradsz vacsorára vagy hazamész? – fordul aztán ősrégi barátnőjéhez.

– Dehogy maradok, nincs nekem arra időm! Mennem kell tovább! Valakinek csak magára kell vállalnia a hálátlan feladatot, hogy figyelmeztesse gyanútlan

polgártársainkat, nem igaz?

Feltápászkodik, búcsút int, aztán már viharzik is kifelé.

– Ekkora cirkuszt csapni a két szánalmas vendégszobája miatt – néz utána fejcsóválva a Nagyi és nekilát tálalni a vacsorát.

– Azért nem ennyire egyszerű a dolog – rázza a fejét komoran a Papa. – Ha tényleg elterelik a patakot és megszüntetik a parti ösvényt, Niederkaltenkirchen gyakorlatilag a legszebb részét veszíti el. Különben is, egyáltalán minek nekünk egy szálloda?

– Elég legyen már! – vág a szavába a Nagyi, és leül mellénk.

Sertéssült a vacsora tejszínes rókagombával, hozzá rizs és friss saláta. Mennyei!

Mosogatás után lejárjuk Ludwiggal a körünket, ezúttal egy kis kitérővel a patak felé. Ludwig a várakozásnak megfelelően azonnal beleveti magát a vízbe, aztán tombolni kezd, mint aki megkergült. Ezért is kerüljük el általában ezt a szakaszt. Ludwig tízperces boldogságának áraként ugyanis a nap hátralévő részében borzalmas ázottkutya-szaggal kell együtt élnünk. Olyan igazi, nagyon-nagyon kutyás kutyaszaggal. Mivel pedig éjszakánként az ágyam előtt szeret aludni, az esti útvonalainkat érthető módon a víz nagy ívben történő kikerülésével bonyolítjuk. A mai nap azonban a ritka kivételek egyike, és Ludwig meg is tesz mindent, hogy maradéktalanul kiélvezze. Leülök egy kis padra és

mérsékelt lelkesedéssel figyelem a tombolását.

A patak. A mi kis patakunk. Hivatalos nevén a Malompatak. Tulajdonképpen tényleg szép látvány. Lassan csörgedezik a vize, kényelmesen, ráérősen, a partján meg a zöld legszebb árnyalataiban csillog a moha. Algák kavarognak a vízben. A meder fenekén kövek csillognak. Kristálytiszta a vize. Gyerekkoromban minden szabad percünket itt töltöttük. Különösen azokon a szép, nyári napokon, amikor szénaillatú a levegő, cirpelnek a tücskök, és szinte tapintani lehet a forróságot. Kiterítettük a törölközőnket a szomorúfűz alá. Vagy kifeküdtünk a napra. Beugráltunk a vízbe. Lefröcsköltük egymást, meg a gyanútlan arra járókat. És nagyon-nagyon jól éreztük magunkat. Egy nyáron, tíz-tizenegy évesek lehettünk talán, a Simmerl mamája készített nekünk kiszolgált takarókból és lepedőkből egy hatalmas függőágyat. Két öreg fa közé akasztottuk fel. Olyan nagy volt, hogy hárman, sőt, négyen is belefértünk egyszerre, mégis mindig veszekedtünk, ki fekhet bele elsőnek. Aztán délután háromkor elérkezett a nap csúcspontja: megjött a fagylaltos a kerékpárján. Nem igazi fagylaltos volt persze, csak a pék fia egy nagy hűtőtáskával, de azért volt választék, háromféle jégkrém minden nap. Erdőmester, eper és citrom. Tízes fagylaltnak hívták akkoriban, mert hogy tíz pfennig volt az ára. Azok voltak a szép idők. A város összes gyereke itt gyűlt össze, itt bolondoztunk naphosszat. Heverésztünk, szórakoztunk, csokoládébarnára sültünk mindannyian. Már persze

Leopold kivételével. Mert hogy ő fél a víztől. Meg a leégéstől. A szúnyogokról már nem is beszélve. De mindegy.

A parti ösvényen is sok százszor végigmentem már, gyalog is, kerékpáron is. Ez volt a legrövidebb út a futballpályáig, és az egyetlen kerékpárút a temetőhöz. Kiskoromban majdnem minden este kikerekeztünk oda a Nagyival, hogy gyertyát gyújtsunk a Mamának és a Nagypapának. Mert hogy az én Mamám meghalt, amikor én születtem. Valószínűleg ezért is ragaszkodom ennyire a Nagyihoz. Ha pedig esős időben, vagy rögtön az eső elállta után jártunk erre, ezernyi csigát láttunk, házzal és ház nélkül.

Ezt akarják most eltüntetni? A patakot és a csigás ösvényt? Az egész szaros idillt? Azt hiszem, sürgősen beszélnem kell a polgármesterrel.

Másnap reggel már Steffi előtt bent vagyok a kapitányságon. Munkába menet egész úton újra és újra egy kép furakodott be a fejembe, egy nagyon hülye kép: Steffi és Stahlgruber. Felfordul tőle az ember gyomra.

– Te, Steffi, a tegnapiak miatt… – fogadom ezért azonnal, amint belép az ajtón. Alig tudok a szemébe nézni. Ő meg bátorító mosolyt vet rám. – Szóval, az a dolog veled meg Stahlgruberrel…

– Nincs itt semmi dolog, Franz – nevet fel hátravetett fejjel. – Néha szexelünk, ennyi. A felesége nem éppen az az aktív típus ezen a téren, én meg független vagyok, mint

tudod. Ennyi.

– De mi ketten… Nekünk is… Tudod… Az is ugyanilyen volt?

– Már hogy lett volna ugyanilyen? Stahlgruber az Stahlgruber, te meg te vagy. Ha pedig arra akartál kilyukadni, csak szexpartner voltál-e, a válaszom sajnos igen. Nem mondhatod, hogy becsaptalak volna. Kezdettől fogva megmondtam, nem igaz? Amint megismerkedtünk, tisztáztam, hogy nem akarok férfit az életembe. Szeretem a függetlenségemet és nagyon jól érzem magam férfi nélkül, csak a gyerekekkel. De ezért mindjárt a szexről is le kellene mondanom?

Odahajol hozzám, könnyed csókot nyom az arcomra, aztán nagy vidáman leül az asztalához.

Ezt is meg kellett érnem! Franz Eberhofer, a szexpartner.

Az egész tönkretett délelőttön képtelen vagyok a munkára összpontosítani. Csak bámulom a képernyőt. Aztán inkább el is kezdek pasziánszozni. Néha rajtakapom magam, hogy Steffi felé kalandozik a pillantásom. Ott ül a munkájába mélyedve, mintha el is felejtette volna, hogy a világon vagyok. Öt perccel tizenkettő előtt elköszön. Még be akar ugrani egy kollégához, mondja. Fogadni mernék, tudom, kihez készül.

Röviddel az ebédszünet vége után be is ront hozzám Stahlgruber. Kopogás nélkül, vörös fejjel. Az első pillanatban a legrosszabbra gondolok, ahogy megáll

előttem. Amikor azonban beszélni kezd, megtudom, hogy szó sincs Steffiről. Egyáltalán nem a Steffi-ügy, vagy a féltékenység, vagy hasonlók miatt ilyen vörös a feje. Szó sincs róla. Teljes mértékben hivatali ügy miatt izgatta így fel magát.

– Ez maga a pokol, Eberhofer! – prüszköli, miközben leveti magát az egyik székre. – Két új hullát kaptunk a nyakunkba! Megint fiatal nők, dirndliben, rettenetesen összeverve, felismerhetetlenné vert arccal! Az új főpolgármester magánkívül van! Alighogy elfoglalta a hivatalát, máris egyik gyilkosság a másikat éri a városban!

– Hol?

– Kint Freihamban. Ahol most épül az az új lakópark. Ismeri?

– Arrafelé készül az Augustiner sör, ha nem csalódom.

– Gondolhattam volna, hogy kiismeri magát a sörök között, Eberhofer… de hol is tartottam? Igen, igen. Szóval éppen, hogy elkészültek az első házakkal, és elkezdték kiásni az alapot a második szakaszhoz, amikor ma délelőtt az egyik markolós… szóval…

– Hullákat talált.

– Pontosan. – A fejét fogja. Mind a két kezével. Azzal a két kézzel, amivel valószínűleg a Steffi fejét is simogatni szokta. Meg, attól tartok, nem is csak a fejét.

– Értem. És nekem mi közöm mindehhez? – kérdezem kissé feszülten, és, valljuk be, teljesen feleslegesen. Pontosan tudom, mi közöm van nekem mindehhez.

– Ezt meg hogy érti? – néz rám csodálkozva.

– Felejtse el!

Feláll.

– Induljon, Eberhofer. Szedje össze, amire szüksége van, aztán irány Freiham. És lehetőleg gyorsan járjon a végére ennek az ügynek, érti? Ezek a dirndlis gyilkosságok, ezek nem vetnek jó fényt a városra, a fenébe is! A sajtó egyelőre nem tud róla, de fogalmam sincs, meddig leszek képes visszatartani az információkat, úgyhogy igyekezzen!

Amikor végre kívül kerül az ajtón, először is töltök magamnak egy nagy bögre kávét. Aztán leülök vele az ablakpárkányra és kinézek. Hatalmas embertömeg hömpölyög gyönyörű fővárosunk utcáin. Minden második ember népviseletben. Tucatnyi náció fiai és leányai nyomulnak szorosan egymás mellett bőrnadrágban és kötött térdzokniban, gyöngynyakláncban és dirndliruhában. Közöttük egy gyilkos, aki nem állhatja a dirndlibe öltözött nőket. Remek.

6. fejezet

Szedjem össze, amire szükségem van, azt mondta Stahlgruber. Vagy akire, teszem hozzá. Ennek okán pedig felhívom Birkenbergert. Nem mintha olyan nagyon szeretném, ha elkísérne. Éppen ellenkezőleg. Mindig mindenbe beleüti az orrát, saját magát tolja az előtérbe, aztán a végén még ő játssza a sértődöttet. Csakhogy a házon belüli kollégák közül egy sem jut eszembe, akit tíz percnél tovább el tudnék viselni. Egyszerűen azért, mert ők még Birkenbergernél is jobban szeretik az előtérbe tolni magukat, fontoskodnak, főnököt játszanak. A végén még utasításokat is akarnának adni nekem, ki tudja. Így aztán, gondolom, érthető, hogy a két rossz közül a kisebbet választom.

– Mit akarsz? – kérdezi a kisebbik rossz köszönés helyett, amint felveszi a telefont. Már megint az a színpadias hang…

– Van két új hullánk, Rudi.

– NEKÜNK nincs két új hullánk, Eberhofer. NEKED van két új hullád. Nekem egy obszerválandó hűtlen férjem van.

– Akkor szervusz.

– Várj!

Várok.

– Tudtam – közli mélységes elégtétellel. – Tudtam, hogy nem tart sokáig, és kúszva jössz majd bocsánatért könyörögni. Mikor fogod már fel végre azzal a lassú agyaddal, Franz? Mi ketten egy álomcsapat vagyunk. Dreamteam! Never change a winning team! De te… neked muszáj a magányos farkast játszanod. Nevetséges vagy, Franz. Abszolút nevetséges…

Csak mondja, csak mondja. Le is rakom a telefont az asztalra és kimegyek gyorsan a vécére. Amikor visszajövök, a telefonból elnyúló hallózás hallatszik.

– Igen? – kérdezem vigyorogva.

– Leraktad a telefont, igaz, Franz? Leraktál… engem? – Fogadni mernék, hogy habzik a szája.

– Téged? Lerakni? Te teljesen megbolondultál. Lehiggadnál végre?

– A francba! Indulok. Az irodádban találkozunk – mondja kurtán, aztán már bontja is a vonalat.

Két perccel később pedig ott áll az ajtóban. Ami némileg meglepő. De azt mondja, a házasságtörő férje véletlenül éppen itt a sarkon időzik félrelépésének tárgyával, így aztán seperc alatt ideért.

– Mi lesz az obszerválásoddal? Egyszerűen otthagytad? – kérdezem.

– Nem gond. – Rudi felül az íróasztalom szélére. – Látnod kellene, milyen feleség várja odahaza a fickót. Igazán rémisztő, én mondom neked. Találkoztam vele, amikor a megbízást adta. Most meg talált magának egy

édes cukorfalatot a pasas. Hát hadd élvezze már egy kicsit az életet ő is, a szegény nyomorult, mielőtt még rászakadna az ég... Akarom mondani, mielőtt tájékoztatnám a hites feleségét. Hát nincs igazam?

Birkenberger egy perverz disznó, nem kérdés.

Az út Freihamba nem tart tovább húsz percnél, mégis meg kell állnom, méghozzá kétszer is, hogy kinyissam az ajtót, és felszólítsam Birkenbergert, hogy azonnal szálljon ki. Amit persze megtagad. És tovább jártatja a száját a mi remek együttműködésünkről, és hogy milyen egy dreamteam vagyunk mi ketten. Az összes közösen megoldott ügyünket felsorolja, egyetlen egyet sem hagy ki, közöttük pedig, mintegy összekötésként, nem mulasztja el, hogy ne hangsúlyozza az ő roppant nagy csalódottságát. A rettenetes csalódást, amit éppen én, a barátja és a legkedvesebb ex-kollégája okoztam neki. Aki egyáltalán nem értékeli ezt a sok szépet és jót. A legkevésbé sem. Mivel azonban úgy ismerem Birkenbergert, mint a tenyeremet, pontosan tudom, hogy nem minden hátsó szándék nélkül kínoz a monológjával, ezért hagyom, hadd beszélje ki magát. Világos.

Aztán mégis eljön a perc, amikor nem bírom tovább.

– Fogd be! – ordítom el magam.

Azonnal elhallgat. Sértődötten összefonja maga előtt a karját és komoran mered előre a semmibe. Esküdni mernék rá, hogy még könnyek is gyűlnek a szemébe. Mivel azonban nem vagyok kíváncsi a könnyeire, nem nézek felé. Már csak azért sem, mert tartok tőle, hogy ha

odanéznék, azonnal újra rákezdené. Így aztán csak nézem én is magunk előtt meredten az utat. Mélységes csend üli meg a kocsit.

Szerencsére az útnak egyszer vége lesz, és elérjük célunkat, nevezetesen Freihamot. Szótlanul, és, be kell vallanom, némi megkönnyebbüléssel nyugtázom, hogy megérkeztünk. Azt hiszem, Rudi ugyanígy érez. Legalábbis még le sem parkoltam rendesen az autót, amikor ő már kiugrik és bevágja maga után az ajtót. Vigyorognom kell. Aztán én is kiszállok és először is szép nyugodtan körülnézek.

A két hulla feltalálási helyét már körbekordonozták. A kordonok között két fehérruhás helyszínelő sürgölődik. Egy teherautó mellett sisakot és kockás inget viselő fickó áll telefonnal a fülén, hevesen gesztikulálva. Úgy ordít, hogy még a Nagyi is meghallaná. Amikor viszont észrevesz engem, egy csapásra elhallgat és már indul is felém nagy léptekkel.

– Eberhofer felügyelő? – kérdezi már messziről.

– Pontosan.

– Na, megjött végre – morogja a telefonba, aztán zsebrevágja a készüléket. – Na végre – ismétli, miközben kezet nyújt. – Schnabel. Én vagyok itt az építésvezető. Mondja, meddig tart még ez az egész?

– Az építésvezető? Remek. Nos, Schnabel úr, mindent a maga idejében, a maga sorrendjében, ahogy mondani szokás…

– De nekem határidőm van, tudja?

– A nyomozást nem lehet siettetni, Schnabel úr. Tart, ameddig tart. Ha pedig csak összevissza fecsegünk, még tovább fog tartani, világos?

– De…

– Semmi de!

Bólint. Cigarettát vesz elő a zsebéből, rágyújt, mélyet szippant.

– Talán kezdjük a legelején – mondom. – Pontosan ki és mikor fedezte fel a holttesteket?

A fejemmel az elkerített terület felé intek, ahol a fehér overallba öltözött alakok serénykednek.

– Ma reggel, úgy hat óra körül történt. A legjobb gépkezelőm, Otto találta meg őket. Pontosabban csak egy lábat. Amikor meglátta, azonnal hívta a zsarukat. A rendőrséget, úgy értem.

– Hol van most ez a derék Otto?

– A mentőben – fújtat az építésvezető, és leveszi a sisakját. Nem kellett volna. Olyan minimális a hajzata, hogy sisakkal határozottan jobban nézett ki.

Körülnézek, de sehol nem látok egyetlen mentőautót sem. Schnabel úr követi a pillantásomat, ő is körülnéz, aztán vállat von.

– Ezek szerint már elmentek. Elvitték Ottót. A legjobb emberem, a fenébe! Remélem, holnapra rendbejön.

– Holnapra? – nézek rá. – Ezt meg hogy gondolja?

– Miért? Csak nem azt akarja mondani, hogy még holnap sem folytathatjuk a munkát?

Megrázom a fejem.

– Holnapután?

Vállat vonok.

– A fenébe! Tudja maga egyáltalán, mit jelent ez nekünk? Nagyon szoros menetrend szerint dolgozunk! Ha a földmunka csúszik, minden csúszik. Mit fognak szólni a befektetők? Sorban állnak az érdeklődők ezekért a lakásokért! A legtöbb már el is kelt! Az emberek be akarnak költözni, nem akarnak csúszást! Az üzleteknek határidőre készen kell lenniük, meg az iskolának is, meg még tudom is én, mi mindennek.

Vállat vonok.

A földre hajítja a cigarettacsikket és olyan vadul tapossa el, mintha mérges pók lenne, aztán újra a fejébe nyomja a sisakját. Villogó szemmel mered rám. Nem éppen barátságosan, hozzá kell tennem.

Próbálok olyan hangot megütni, mintha a telefonos lelkisegélyvonal végén ülnék.

– Nézze, Schnabel úr, a munkám már így is tönkreteszi az idegeimet. Minden energiát kiszív szegény roncsolt testemből. Ön is látja, két női holttest vár rám, egy harmadik pedig már az orvostani intézetben van. Mindannyian dirndlit viseltek, amikor meggyilkolták őket. Egy dirndligyűlölő gyilkossal van dolgunk, valószínűleg a Fesztiválról. Komolyan úgy gondolja, hogy ebben a helyzetben egy fikarcnyit is érdekel engem, mikor költözhetnek be ide a maga befektetői? Volt szerencsém – mondom, és már faképnél is hagyom. Végtére is nem azért jöttem ki ide, hogy egy idegbajos

építésvezető zavaros nyavalygását hallgassam.

Még oda sem érek a holttestek feltalálási helyéhez, amikor Birkenberger már szembejön velem.

– Mehetünk, minden megvan – közli kurtán. Felmutatja a jegyzetfüzetét, és már csörtet is a kocsi felé. Nem mintha mást vártam volna tőle.

– Mi az a minden, ami megvan? – kérdezem ennek ellenére, és lassan utána fordulok.

– Minden – közli és harciasan gyalogol tovább. – Miközben te kellemesen elcsevegtél az építésvezetővel, én kikérdeztem a helyszínelőket és a markoló kezelőjét.

– A markoló kezelőjét? Nem vitte el a mentő?

– De elvitte. Csakhogy előbb még kikérdeztem. Ja, barátom, ki korán kel, aranyat lel. Jössz már?

A fegyverem után nyúlok. Töltve van. Két-három mozdulat, és a probléma örökre megoldódik. Lassan előhúzom a hevederből.

– Most le akarsz lőni? – érdeklődik Rudi. Megáll és csípőre teszi a kezét.

– Pontosan. És ha szépen csendben maradsz, gyors lesz és fájdalommentes.

– Most már aztán tényleg gyere, Franz! – mordul rám, megint elfordul és már az autónál van. Kinyitja az ajtót.

Néhány másodpercig gondolkodom. Talán egy kicsit tovább is, mint kellene. Rudi végül beszáll, magára csapja az ajtót, én meg visszateszem a fegyvert a hevederbe.

Amennyire vágytam idefelé a csendre, most még annál is

jobban idegesít. Mert hogy Rudi egy árva szót sem szól. Egyetlen egy szót sem. Csak ül mellettem, a képén azzal a gőgös, öntelt vigyorával, és érdeklődve nézeget kifelé az ablakon.

– Rudi – mondom, miután érzésem szerint fényévek teltek el némán. – Lennél olyan szíves, és szóba állnál velem végre?

– Hát hogyne, drágám! – fuvolázza felragyogó arccal. – Hát nem csodálatos ez a környék? A természet, a sok zöld! Nézd, ott még egy istálló is van! Meséltem már neked, kisfiú koromban mennyire szerettem volna egy lovat? Minden Karácsonykor felírtam a kívánságlistámra. Nem is akartam semmi mást. Egy ló, csak ez állt éveken át a papíron. Persze soha nem kaptam. Hogyan is kaphattam volna? Háromszobás lakásban laktunk a nyolcadik emeleten. De itt… itt mennyi ló van! Egyik lovastanya a másik után. Ha engem kérdezel, ez a legszebb szeglete Münchennek. Idilli… Nézd, mindjárt beérünk Aubingba!

Igen, beérünk Aubingba. A kellemes kis faluba, kellemes kis buszmegállóval a kellemes kis főterén. Ahol én sürgősen meg is állok.

– Kifelé! – mondom anélkül, hogy ránéznék.

Birkenberger még megajándékoz a legkedvesebb mosolyával, aztán megböki a homlokát és sietve kiszáll.

Hihetetlen. Itt ülök egyedül a járőrautóban, Rudi meg lazán beáll a buszmegállóba és barátságosan biccent felém. Süt róla az elégedettség. A diadal.

Miután elmormolok néhány kevésbé kedves szót, nagy

levegőt veszek, összeszedem magam és a gázra lépek. Irány az otthon. Már ha tudnám az irányt. Mert hogy egy ilyen hülye idilli tájban minden egyforma, én meg még soha nem jártam errefelé.

Húsz percbe telik, mire megtalálom az autópályára vezető utat. Közben háromszor hajtok el a buszmegálló előtt, és Birkenberger széles vigyorral integet, valahányszor csak meglát. Ami szerencsére csak az első két alkalom, mert amikor harmadszorra is elhajtok a megálló előtt, szerencsére már nincs ott. Mindegy, végül azért megtalálom a hazafelé vezető utat. Haza, Niederkaltenkirchenbe. Mi mást is tehetnék? Minden, amit tudnom kellene, Birkenberger makacs fejébe van bezárva, én pedig nem vállalom a kockázatot, hogy jelen állapotomban újra találkozzak vele. Előbb verném be a képét, mint hogy hozzájuthatnék az információkhoz. Így aztán hazahajtok, és nagyon remélem, a Nagyi legalább valami finomat főzött.

Hát nem. Mintha nem lenne így is elég szörnyű a napom, még odahaza is azzal kell szembesülnöm, hogy a Nagyi egyáltalán nem főzött. Semmit. Amikor ugyanis hazaérek, éppen azzal foglalatoskodik, hogy egy jelvényt varrjon fel a Papa öreg kertésznadrágjára, miközben a Papa a nadrágban a konyha közepén ül egy széken. A Nagyi előtte áll, és tűvel-cérnával ügyködik a kék vásznon.

– Vigyázz, nehogy megszúrj! – vinnyog a Papa, egy pillanatra sem véve le a szemét a Nagyi szorgos kis

kezéről.

– Ti meg mit csináltok? – kérdezem, miközben a biztonság kedvéért belekukkantok a tűzhelyen álló lábosokba. Mind üres. Remek.

– Így ni, már kész is van – jelenti be a Nagyi. Elharapja a cérnát, hátralép kissé, oldalra billenti a fejét, és elégedetten szemléli elkészült művét. – Szép lett, ugye, Franz? Neked is felvarrjak egyet a szolgálati bőrkabátodra?

Odasétálok a Papa elé és szemügyre veszem a kertésznadrágja mellrészét. „NKK – megőrzünk és megvédünk” olvasom a jelvényen.

– Nem – válaszolom határozottan, aztán a tűzhelyre mutatok. – Semmi ehető?

– Nem, Franz, ma nem főztem. – A Nagyi a fogashoz lép és magára ölti a kabátkáját. A szíve fölött természetesen már ott virít a hazafias jelvény. – Indulnunk kell a tüntetésre a szálloda ellen. Majd utána eszünk valamit a fogadóban. Te is jössz?

– Nem – ismétlem magamat, és kézzel-lábbal próbálom elmutogatni, hogy fáradt vagyok.

– Azért igazán mutathatnál némi érdeklődést az otthonod sorsa iránt, Franz – morog a Papa. – A te jövődről is szó van!

Miután az idősebb nemzedék elvonul, hívom Ludwigot és elindulunk a körünkre. Mintha magától vinne a lábam a patak felé. Ahol pedig, mint gyorsan kiderül, igen sok

érdekeset láthatunk. Mert hogy rajtunk kettőnkön kívül Niederkaltenkirchen összes többi lakosa is itt szorong. Pontosan itt, a patak és a Simmerl-féle hentesbolt között, a mezőn gyűlt össze kis falunk minden bennszülöttje. S ha még csak összegyűltek volna! Csakhogy fel is fegyverkeztek, táblákkal, sípokkal, megafonnal. Ott állnak egymás mellett és olyan hevesen demonstrálnak, hogy ahhoz képest még a szakszervezeti tüntetések is békésnek és nyugodtnak tűnnek. Az egyik oldalon a polgármester, a Simmerl-házaspár és még néhány ismeretlen alak elegáns öltönyben. A másik oldalon a falu összes többi lakosa, természetesen Liesl Mooshammer vezetésével. Közöttük ugyancsak természetesen a Papa és a Nagyi.

Leülök egy padra és figyelem a kibontakozó előadást.

– Tűnjetek el! Nem kell nekünk az átkozott szállodátok! – visít Liesl a megafonba. Mindjárt az első hangoknál minden kéz felemelkedik, minden fülbe egy-egy ujj nyomul jó mélyen. Liesl szerencsére maga is észreveszi a hatást, így elveszi a szája elől a megafont, és még néhányszor elordítja ugyanazt a két mondatot, immár segédeszköz nélkül. A tömeg hangosan éljenez.

– De emberek, lássátok már be – harsan Simmerl hangja a túloldalon, amint Liesl elhallgatott. – Fejlődnünk kell, haladnunk kell a korral, nem igaz? Nem a kőkorszakban élünk! Egy ilyen szállodából mindannyiunknak haszna származik…

Tovább sajnos nem jut, mivel minden irányból záporozni kezdenek rá a paradicsomok. A kötényén a

szokásos vérfoltokhoz most paradicsomfoltok társulnak. Aztán az egyik lövedék a fejét is eltalálja. Az aztán tényleg ronda látvány. Olyan ronda, hogy az már Giselát is a tettek mezejére szólítja. Ő ugyanis nem szokta jól viselni, ha bántják az ő hites urát. Már csak azért sem, mert majd neki kell otthon kimosnia mindent.

– A következő, aki eldob egyet, ne is álmodjon róla, hogy valaha is vehet még húst nálam! És szalámit sem! Húskenyeret meg aztán végképp nem! Élete végéig, megesküszöm rá!

A zöldség-lövöldözésnek azonnal vége szakad.

– Az egyetlen, akinek haszna lesz ebből a szállodából, az te magad vagy, Simmerl! – harsan fel hirtelen egy hang a tömegből. – Végre megszabadulhatsz a hülye földedtől, amit az életbe' nem venne meg tőled senki! Valószínűleg még egy rakás pénzt is kapsz érte!

– Az Isten szerelmére, emberek – jelentkezik szólásra a Simmerl-frakcióból az egyik ismeretlen és felettébb ellenszenves alak. – Nem kellene inkább arra törekednünk, hogy mindenki számára elfogadható, értelmes megoldást találjunk?

Eddig jut, amikor fejbe találja egy paradicsom. És ugyan azonnal maga elé rántja az aktatáskáját, hogy azzal védje magát, néhány lövedék azért így is eltalálja.

– Nem! – rikoltja Liesl ismét a megafonon át. – A patak és az ösvény csak maradjon ott, ahol van, ti meg tűnjetek el innen, de gyorsan!

A polgármester, aki mostanáig nem jutott szóhoz, gyors

tanácskozásra húzódik vissza Simmerlékkel és az aktatáskásokkal. A vállát vonogatja. Széttárja a karját. Aztán mindannyian olyan gyorsasággal szívódnak fel a helyszínről, hogy a következő percben már csak hűlt helyüket látom.

Füttyentek Ludwignak, aki néhány boldog bakugrást végrehajt még a vízben, de utána odajön hozzám és megrázza magát. Mivel az előadásnak vége, mi is folytatjuk az utunkat, ami két okból is Simmerlhez vezet. Először is azért, mert éhes vagyok. Másodszor pedig azért, mert igencsak szeretném tudni, mi köze van neki és a földjének ehhez a szálloda-, patak- és ösvény-ügyhöz.

A boltajtóban összefutok Giselával, aki éppen a kerékpárjára készül felszállni, méghozzá elég sietősen.

– Hová ilyen szaporán, szép hentesné? – kérdezem tőle.

– Nem érek rá, Franz – veti oda, miközben már indul is. – Flötzingeréknél kell vigyáznom a gyerekekre, érted?

Hát hogyne érteném. Valószínűleg ma van a víz-gáz-fűtés buherálóék első táncórája. Hogy fog örülni az én jó barátom!

– Ludwig, ül! – szólok hű társamnak, aki azonnal helyet foglal, én pedig belépek falunk hentesboltjának szent csarnokába.

A pult mögött Max ácsorog. Aki egyébként rendes esetben amolyan segédseriff-forma itt Niederkaltenkirchenben. Civil biztonsági szolgálat, hogy pontosak legyünk. Időről időre azonban be kell ugrania segíteni az apai üzletbe, legyen bármilyen vegetáriánus is

a lelkem.

– Szervusz, Max – mondom. – Apád nincs itt?

– Szervusz, Franz. Az előbb jött vissza, paradicsomfoltokkal, anyámmal, és egy egész díszkísérettel – mondja széles vigyorral. – Hátul vannak, a műhelyben. Tudod az utat.

– És szakmailag? Minden rendben?

– Kézben tartom a helyzetet a faluban, kolléga. Jó is, hogy van ez az állás, mert itt… nézz csak körül… – mondja, és széles kézmozdulattal int a pultban sorakozó kínálat felé. – A sok halott állat között úgysem bírnám ki sokáig. Akkor már ezerszer inkább civil biztonsági szolgálat leszek.

Bólogatok.

– Benézek hátra apádhoz – mondom. – Csinálsz nekem addig néhány húskenyeres zsemlét? Hármat, mondjuk?

– Krumplisaláta nélkül?

– Krumplisaláta nélkül. Tudod, aki egyszer is…

– Kóstolta már a Nagyi krumplisalátáját, az rá sem néz máséra többet az életben. Tudom.

– Pontosan. – Elégedetten bólintok, aztán indulok hátra.

7. fejezet

Tíz percbe sem telik, és megtudok mindent, ami érdekelt. Méghozzá különösebb kérdezősködés nélkül. A hentesműhelyben összegyűlt urak ugyanis felettébb közlékenyek. Tanulhatna tőlük Birkenberger.

Igen, mondja a polgármester, tényleg azt tervezik, hogy szállodát építenek Niederkaltenkirchenben. Ami igen sok komoly előnnyel jár majd a falu számára, magyarázza. Új munkahelyeket teremt, például. És vendégeket, akik friss szelet hoznak majd a mi kissé áporodott levegőnkbe. És persze pénzt is. Magától értetődik. Hogy az adóbevételről ne is beszéljünk. És egyébként is, az egész környék tekintélyét is növelné. Dörzsölt egy fickó ez a mi polgármesterünk, nem vitás.

– Ezt mind értem – mondom, miután figyelmesen végighallgattam. – Csakhogy ehhez el kell terelni a patakot és fel kell számolni a csigás ösvényt.

– Hagyd már abba, Franz! – csattan fel hirtelen Simmerl. – A patak! A csigás ösvény! Hagyjuk már ezeket a szentimentális marhaságokat! Gondolkozz csak! Te például mikor voltál utoljára a pataknál, megmondanád?

– Most az előbb.

– Nagyon vicces. Az előbb az egész falu ott volt, világos.

De előtte?

– Tegnap – mondom, és nem tudok ellenállni a kísértésnek, hogy ne vigyorodjak el diadalmasan. Ami viszont Simmerlre a legkisebb hatást sem teszi. Sőt. Még be is mutat nekem a gazember.

– Nos, uraim – szólal meg az öltönyös, aki már a pataknál is megkísérelt szóhoz jutni. – Majd jelentkezzenek, ha sikerült megegyezésre jutniuk. Háborús övezetbe senki nem invesztál, gondolom, Önök is belátják.

– Pontosan – bólintok. – Akkor ennek az ügynek ennyi volt.

Sarkon fordulok, átvágok a bolton, felkapom előkészített táplálékomat és hozzá még egy szál fehér kolbászt Ludwignak, aki illedelmesen várakozik az üzlet előtt, azzal már indulunk is haza.

Másnap reggel viszonylag korán útnak indulok. Egészen pontosan fél hatkor. Mert hogy egyfelől ilyenkor még üres az autópálya, ami azonban jelen körülmények között pusztán kellemes mellékhatás. A sokkal nyomósabb ok, hogy meg akarom lepni Birkenbergert. Ha váratlanul török rá, kora reggel, egyértelműen én leszek fölényben. Valószínűleg még alszik is, amikor megérkezem.

Magabiztosan leparkolok, aztán már csengetek is a ház ajtaján. Ami azonnal kinyílik. Birkenberger a jelek szerint mégis felkelt már. Mire felérek a lakásához, az ajtó már tárva-nyitva áll. Belépek.

– Szépséges reggelt, Franz – hallom a konyha felől. Mi a fenéért van ez a fickó ilyen jó hangulatban ezen a korai órán? – Kérsz te is egy smoothie-t?

Belépek a konyhába, és mit látok? Ott áll Rudi a csinos pultja előtt és mindenféle virágcsokrokkal hadonászik. Nem, nem is virágcsokrokkal, inkább valami növényfélékkel. Mintha zöldségek vagy hasonlók lennének. „Golfhotel Bad Birnbach” feliratú fürdőköpenyt visel, vastag pamutzoknit, a fején pedig olyan törölköző-turbánt, hogy öregedő hollywoodi dívának is elmenne.

– Mi lesz? Kérsz smoothie-t vagy nem kérsz? – kérdezi, megajándékozva legbarátságosabb mosolyával.

– És mi légyen az a szmútti? – érdeklődöm, megpróbálva a háta mögé pillantani.

– Nem szmútti, Franz! Smoothie, tí-édzs, érted? – magyarázza előrenyújtott mutatóujjal, aztán megperdül, és az egész csokor zöldséget behajítja a turmixgépbe. Amit be is kapcsol. Aztán kikapcsol. Aztán megint bekapcsol. Közben pedig csak beszél és beszél, megszakítás nélkül. Sajnos csak néhány szavát értem. Amikor éppen szünetet tart a mixelésben. A következőket tudom kivenni:

– A vitaminok fontosak, Franz, különösen… nyers állapotban sokkal hatásosabbak, mint… tehermentesíti a bélflórát, el sem mondhatom, milyen gyakran… az egész test méregtelenítése… nagyobb mennyiségű C-vitamin… a mi korunkban különösen… egy fórumon olvastam… kipróbálod, aztán… így, már kész is van!

Azzal kitölti két pohárba a nagy művet: egy nyúlós, hányászöld masszát.

– Egészségünkre! – mondja, aztán szinte egy hajtásra ledönti a sajátját a torkán. Na jó, azért közben néhányszor meg kell állnia némi rágásra és harapásra. Nem könnyű elbánni egy ilyen csomós kásával. Hát még ha az ember közben görcsösen jó arcot próbál vágni hozzá, pedig látom, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Úgyhogy én fogom is a magam adagját, és egy lendülettel kiöntöm a mosogatóba, aztán odamegyek a kávéfőzőhöz és felteszek egy kávét. Ha létezik egyáltalán ember ezen a földön, aki egy ilyen zöldségkupacból képes élvezhető táplálékot előállítani, az a Nagyi, és senki más. Neki meg garantáltan nincs szüksége hozzá turmixgépre.

Miután lefőtt a kávé, Rudi pedig összeszedte magát dührohama után, melyet kis kiöntési akcióm váltott ki belőle, kiülünk az erkélyre.

Tulajdonképpen tényleg egész szép itt. A nap már nem olyan erős, mint a mögöttünk hagyott nyári hónapokban, s a Vágóhíd-negyed lassan kezd életre kelni. Kerékpárosok és görkorcsolyások bukkannak fel, anyák indulnak az iskola felé tiritarka táskákat cipelő leszármazottakkal. Idős sétálók között öltönyös férfiak furakodnak előre. Az autósok meg állnak és dudálnak. Zajlik az élet. Kortyolgatom a kávémat, a bögre pereme fölött pedig Rudit figyelem. Még mindig zöld csík díszeleg a felső ajka fölött, és a turbánnal kiegészítve egészen isteni látványt nyújt. Készítek is róla egy fényképet.

– Megbolondultál? – hördül fel azonnal, és az öltözékére mutat. – Nem fotózhatsz le így!

– Nagyon is lefotózhatlak – közlöm vele, és meg is mutatom neki a képet.

– Azonnal töröld ki! Azonnal! – A fürdőköpenye ujjával letörli a zöld csíkot a szájáról, aztán megpróbálja megkaparintani a telefonomat. Természetesen sikertelenül.

– Senkinek ne merészeld megmutatni!

– Akkor mesélj, Birkenberger. Mi mindent is derítettél ki tegnap az ügyünkről? – kérdezem kényelmesen – és Ruditól biztonságos távolságra – hátradőlve a székemen.

– Akkor most kitörlöd a képet? – kérdezi fél órával később, miután kimerítően beszámolt mindenről.

– Amint felderítettem az ügyet, Rudi – mondom és felállok.

– Most meg hová mész?

– A kórbonctanra. Egyértelmű, nem?

– Én is mehetek?

– Nem!

– Kérlek!

– Nem! Különben is, hogy nézel ki?

– Adj két percet! Két perc alatt elkészülök – mondja, azzal már ugrik is fel a székéről.

Tényleg egyetlen percre van csak szüksége, hogy elkészüljön. A fene tudja, hogyan képes rá. Mindenesetre most már egyértelmű, hogy megérte hajnalok hajnalán

kikászálódnom az ágyból: nem kevés új információval lettem ugyanis gazdagabb. Megtudtam például, hogy mindhárom holttest nagyon fiatal ázsiai nő volt életében. Mindhárman dirndlit viseltek és minden valószínűség szerint egy és ugyanazon gyilkos végzett velük. A tegnap megtalált két lányt nem együtt ásták el. Közel volt egymáshoz a két gödör, de külön-külön temették el őket, egyértelműen két különböző időpontban, az egyiket jóval korábban, mint a másikat. A markoló valóban csak egy lábat fordított ki a földből, a többit már a helyszínelők emelték ki. Pillanatnyilag ez minden. Lássuk, mi mindent tud még mondani kedves barátunk, Günter.

– Nézzenek oda, Eberhofer és Birkenberger urak – fogad barátságosan a hullaszabdaló. – A nyakamat tettem volna rá, hogy még ma felbukkantok. Hab a tortán, hogy ezúttal együtt, nem egymás után. Fejlődtök, meg kell hagyni. Kávét?

– Én nem kérek, köszönöm – mondja Rudi.

– Mondd, Günter, nincs véletlenül valami büdös zöld trutymód? Tudod, olyan smoothie, tí-édzs a kiejtése.

– Rengeteg büdös zöld trutymóm van, Eberhofer, de sajnos egyiket sem smoothie-nak hívják. Sem tí-édzses, sem más kiejtéssel – mondja Günter könnyedén. Kitölt nekem egy csésze kávét. Rudi a szemét forgatja.

– Tudsz már valami újat? – térek a lényegre.

– Valami újat? Nem is keveset, gyermekeim! Már csak azért is, mert a vadonatúj főpolgármester nem hagy békét

nekem a hulláitok miatt. Szóval figyeljetek. Az első lány, tehát aki a konténerből került elő, viszonylag friss holttest. A két freihami lényegesen régebbi. Igen nagy a valószínűsége, hogy a konténeres lányt most, az idei Oktoberfest alatt ölték meg, a másik kettőt pedig az előző két évben.

– Úgy érted, egy sorozatgyilkos minden évben kiválaszt és megöl egy ázsiai turistalányt? – kérdezem. Hihetetlennek tűnik.

– Igen és nem. Ázsiai lányokat öl, ez tény. De hogy turisták lennének, azt én személy szerint nem tartom valószínűnek.

– Én sem – bólogat Rudi. Egy fényképekkel teletűzdelt tábla előtt áll és tanulmányozza feszült figyelemmel. Odaállok mellé. A lányokról készült képek sorakoznak a táblán. Pontosabban a lányok egyes testrészeiről. Figyelembe véve, hogy a háromból kettő nem éppen friss holttest volt, nem valami kellemes látvány. Mégis feszült összepontosítással nézem, de akárhogyan nézem is, nem tudok rájönni, miért nem lehetnek turisták.

– És? Dereng már? – érdeklődik Rudi várakozásteli tekintettel. A kezét mélyen a zsebébe süllyesztette, a feje pedig folyamatosan forog, a tekintete ide-oda jár közöttem és a fényképek között. Az arcán határozottan önelégült, mindentudó kifejezés ül.

– Nem jön rá! – vigyorog végül Günter felé.

– Nem – bólogat a hullaszabdaló és ő is odaáll mellénk. – De most már elég a játékból. Felhívnám a figyelmet,

hogy nem valami kvízműsorban vagyunk, és nyeremények sincsenek. Egyszerűen azért nem, mert nincs időm ilyesmire, uraim. Úgyhogy, Eberhofer, nézd csak meg a lányok kezét, pontosabban a körmeiket. Aztán nézd meg a fehérneműjüket. És a műszempillájukat. Egyetlen turista sem visel ilyesmit, ázsiai meg aztán végképp nem.

– Nem? – kérdezem és közelebb hajolok a képekhez.

– Nem – feleli Günter és Rudi egyszerre.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom. Tüzetesen szemügyre veszem a mondott részleteket, és meg kell állapítsam, igazuk van. Miért menne valaki csipkés harisnyatartóban az Oktoberfestre? Habár…

– Megkaphatom a képeket? – kérdezem, mivel tisztán kriminalisztikai szempontból hasznosnak tartanám őket.

– Csináltam másolatot mindegyikből, ott vannak az íróasztalomon. Most pedig bezár a bazár, urak, mára ennyi volt. Amint valami újat tudok mondani, jelentkezem. – A hullaszabdaló már indul is a hűtője felé, így aztán köszönettel búcsút veszünk tőle és kifelé indulunk. Azaz csak indulnánk, mert néhány lépés után Rudi megáll.

– Te, Günter – fordul vissza. – Használhatnám egy percre a vécédet?

Miközben beszél, látom, hogy furcsa foltok ütköznek ki az arcán.

– Ki az ajtón, végig a folyosón, negyedik ajtó jobbra –

mondja Günter anélkül, hogy felnézne az újonnan előhúzott hulláról. Én is odanézek, és látom, hogy az én egyik hullám fekszik ott.

– Mondd csak, hogy lehet ilyen sérüléseket okozni valakinek? És főleg, mivel? – kérdezem. Annyira döbbenetes a látvány, hogy képtelen vagyok uralkodni a hangomon.

– Azt én is nagyon szeretném tudni – bólogat Günter. – Soha életemben nem láttam még ilyet. Belebolondulok ezekbe a szúrásnyomokba. Ha megfeszülök, sem tudom összekapcsolni semmilyen elképzelhető fegyverrel. Az egyetlen, amit viszonylag nagy valószínűséggel tudok, hogy az időben első áldozat még megmenekült ezektől a szúrásoktól.

Óvatosan elfordítja a halott lány fejét. Ami egykor hosszú, fényesen csillogó hajzuhatag volt, most száraz csomókban potyog lefelé az asztalról. És ebben a rideg fényben, a rettenetes sérüléseivel a halott lány olyan nagyon fiatalnak és védtelennek tűnik, talán egyenesen szépnek is, hogy elakad tőle a lélegzetem. Miféle beteg elméjű szörnyeteg lehetett képes ezt tenni vele?

– Már készen is vagyok – érkezik vissza ebben a percben Rudi. Az arcán határozottan megkönnyebbült kifejezés ül.

– Minden rendben, Smoothie úr? – érdeklődöm, és nem tudok elfojtani egy vigyorgást.

– Nagyon vicces – morogja, aztán Günterhez fordul és a hangja bizalmas-suttogóra vált. – Borzasztó a

vécépapírotok, ember. Mintha fűrésszel masszíroznád a hátsódat. Még csak nedves törlő sincs kitéve.

– Még ilyet! – Günter részvéttel néz Rudira a védőszemüvegén át. – Haladéktalanul továbbítom a panaszodat az illetékeseknek. Legközelebb, amikor jössz, Birkenberger, lesz minden, amire csak szükséged lehet. Nedves törlő és extra puha vécépapír. Három vagy négyrétegű legyen? Esetleg hintőporra és kenőcsre is szükséged van?

– Nem, nem, a nedves kendő tökéletesen elég. A papírból pedig a négyrétegű lenne a legjobb.

– Kifelé! – bődül el erre minden átmenet nélkül a hullaszabdaló. Így aztán gyorsan búcsút intünk, és már ott sem vagyunk.

Ahogyan az kötelességem és feladatom, részletesen beavatom Steffit frissen szerzett információimba. Kiteregetem az asztalra az áldozatokról készült fényképeket, ő pedig figyelmesen nézi, aztán belekezd a rendszerezésükbe. Arcot ábrázoló képek, más testrészeket ábrázoló képek. Megígéri, hogy még egyszer átnézi az eltűntek nyilvántartását, amiért nagyon hálás vagyok, mert ha van valami, amit nagyon utálok a munkámban, az éppen az ilyen irodai aktatologatás. Fáraszt és ingerültté tesz, esetenként akár még agresszívvé is, ügye válogatja. Én a terepre való vagyok, nem vitás.

– Nem kellett volna már régen elindulnod? – kérdezem egy pillantást vetve az órára. Fél kettő van, azaz számára már régen véget ért a munkanap.

– A szüleim elvitték néhány napra a gyerekeket. Stahlgruber nagyon sürgeti, hogy járjunk a végére ennek az ügynek, és őszintén szólva a túlóra sem jön rosszul. Majd lecsúsztatom, így otthon maradhatok Karácsony és Szilveszter között.

Tökéletesen hangzik.

– Értem – mondom és előre hajolok. – Akkor ehetnénk valamit később együtt.

– Meglátjuk – feleli és újra a fényképeknek szenteli a figyelmét.

– Vagy van már más programod? – kérdezem, és hirtelen megint belevillan az agyamba a kép, ahogyan Steffi és Stahlgruber…

Ekkor azonban megszólal a telefon. A Steffié méghozzá. Bejelentkezik, illedelmesen hallgat, aztán azt mondja:

– Máris megyek. – Leteszi és hozzám fordul. – A főnök helyzetjelentést kér. Most azonnal. Az irodájában.

– Miért nem ő jön ide, ha olyan fontos neki?

– Mert ki nem állhat téged – mondja. Megajándékoz a legelbűvölőbb mosolyával, aztán felmarkolja a képeket és velük együtt kisuhan a szobából.

A főnök helyzetjelentést kér. Felfordul a gyomrom. Mert hogy nagyon is jól tudom, mit akar. A hülye kéjenc!

8. fejezet

Este éppen a körünket rójuk Ludwiggal, amikor belebotlunk Flötzingerbe. Az erdőben kocog. Szokott néha ilyet – mindig akkor, amikor úgy érzi, sürgősen tennie kell valamit a kinézete javításáért. Másként fogalmazva, új nő a láthatáron. Mert hogy a hites felesége, Mary, hogy is mondjam, a három gyerek után kissé tartózkodó az emberközi kapcsolatokat illetően. Nem is tudom, a kettes és a hármas számú leszármazottat hogyan hozták össze egyáltalán. De ez csak egy kis kitérő volt, hogy érthetőbb legyen, miért hajlamos Flötzinger időről időre elkalandozni a házasélet ösvényéről.

– Hadd találgassak, Flötzinger – mondom neki, amint megáll. – Új tehén az istállóban?

– Franz – zihálja, a lába meg csak jár szapora helybenjárással, a szeme pedig újra és újra a pulzusmérőjére téved. – El sem tudod képzelni! Tegnap azon a tánctanfolyamon… egyik cukorfalat a másik után! Ötcsillagos nők, érted? Néhányan ráadásul táncpartner nélkül jöttek, és nekem kellett táncolnom velük. Az igazságosság érdekében, érted.

– Szóval nem is olyan nagy gáz ez a tánctanfolyam?

– A tánctanfolyam a pokol, Franz. Egy-kettő-fordul. Egy-

kettő-három, balra fordul, jobbra fordul, karokat fel, karokat le! Mindent a szerencsétlen férfiaknak kell csinálni, a nők meg csak hagyják vezetni magukat. Akár kint is hagyhatnák az agyukat a ruhatárban. De a férfi! A férfinak folyton csak gondolkoznia kell. Hogy is mutatták az előbb? Hová a lábbal, hová a kézzel? Balra vagy jobbra kell fordulni? Leizzad ám tőle rendesen az ember, én mondom neked! De a nők… Amikor teljesen tőled függenek, és csak simulnak kiszolgáltatottan a karodba…

Zavaros tekintettel mered a semmibe. Láthatóan elmélyed szép emlékeiben. Ludwig és én inkább indulunk is hazafelé. Néhány perc múlva megfordulok és visszanézek, és Flötzinger még mindig csak áll ott és hülye arccal mered maga elé.

Otthon nagy felfordulás fogad. De még mekkora! Ott van Liesl Mooshammer, és ott van a Nagyi. Akinek kis unokahúgom, Sushi ül a karján. És ott áll az udvaron a Leopold autója, mellette maga Leopold, őmellette a hites felesége, és éppen a Papát ölelgetik, de úgy, hogy kishíján megfullad szegény. Ludwig azonnal lelkes farkcsóválással vágtat Panida felé, és amikor odaér, felugrik rá. Amit tökéletesen meg tudok érteni. Mert Panida egyfelől egy csodálatos kis thai nőszemély, másfelől pedig mindig van nála valami finom falat Ludwignak. Többnyire egy csont, amit Ludwig azonnal siet is biztonságba helyezni.

Magam is Panidánál kezdem az üdvözlést. Mert hogy Leopold nagyon utálja, ha megölelem és megpuszilgatom

a feleségét. Már önmagában ez elég ok arra, hogy megtegyem.

– Szervusz, sógorasszony! Hadd öleljelek meg! – mondom, ő meg hagyja megölelni magát, még a fejét is hátraveti hangos nevetéssel.

Nekem meg hirtelen a három halott ázsiai lány jut az eszembe. Életükben valószínűleg ugyanolyan törékenyek voltak, mint Panida, ugyanolyan volt a hajuk, a szemük, és talán ugyanolyan csilingelő volt a nevetésük is, de a nevetésüket, azt már soha nem hallja többé senki. Az én három leánykám nevetését. Végigfut a hideg a hátamon.

Sushi térít magamhoz borús gondolataimból. Ugyanis észreveszi, hogy megérkeztem, s ezért azonnal le is kéredzkedik a Nagyi karjából. Nagyi óvatosan leengedi a földre.

– Franz bácsi! – rikkantja a kicsi teli torokból, és már fut is felém, ahogy csak a lába bírja. Olyan tündéri az apró lábacskáival és a kis vágott szemével, hogy az ember ott helyben fel tudná falni. Nagyon hasonlít az anyjára, bár valamivel kevésbé ázsiai. Az orra például semmiképpen. Szerencséjére Leopoldtól szinte semmit nem örökölt. Ha jobban megnézzük, tulajdonképpen inkább énrám hasonlít. Vagy csak megszólaltak az apai vágyak? Hülyeség!

– Franz bácsi! – visít Sushi, és amikor felveszem, lelkesen megölel. – Játszunk repülőt? Kérlek, kééééérleeeek….

– Nem, Uschi – avatkozik közbe azonnal Leopold. –

Franz bácsi nem játszik veled repülőt. Mindig rosszul leszel tőle.

– Már hogyne játszanánk repülőt, csöppség – mondom, azzal már ragadom is meg az egyik kezét és az egyik lábát, és már hasítja is a levegőt.

Három perccel később sajnos tényleg hánynia kell. De csak egy kicsit, és még hányás közben is azt mondogatja, hogy ez milyen nagyon jóóóóóóó volt.

– Egy seggfej vagy, Franz, és az is maradsz – morogja szemrehányóan Leopold, miközben leánykája száját törölgeti.

– Ilyet nem szabad mondani, Papi – borzad el azonnal a törpe, aztán engedelmesen hagyja az orrát is megtisztogatni.

– Tudod, Sushi, a Papi azért haragszik, mert a te buta, buta bácsikád nem hallgatott rá – mondom, nem minden bűnbánat nélkül. Tényleg sajnálom szegényt, ahogyan ott öklendezik.

– Papi mindjárt még sokkal jobban fog haragudni, ha… – próbálkozik újra Leopold természetellenesen magas hangon.

– Elég legyen! – állítja le végre a Papa.

– Ne csinálj már itt ekkora cirkuszt! – jelentkezik szólásra Liesl Mooshammer is. – Nem hal bele a kicsi! Nincs cukorból, nem igaz?

– Te, Liesl, ha megtennéd, hogy inkább a saját dolgaiddal foglalkozol ahelyett, hogy minket traktálnál az okos mondásaiddal… – morog a Papa.

A hangulat ilyetén romlása miatt inkább hívom is Ludwigot, és beballagunk a konyhába. Ahol az asztalon gigászi méretű műanyag tál áll, tele virslisalátával, mellette meg egy kosár friss, ropogós perec. Csak sajnos teríték is igen sok sorakozik az asztalon, nekem pedig pillanatnyilag semmi kedvem nagyobb társasághoz. Kiszedek magamnak egy meglehetősen nagy adagot, hozzá négy perecet, aztán már indulok is az én jó disznóólam felé. Ahogy lépkedek át az udvaron, Sushi azonnal kijelenti, hogy ő Franz bácsival akar enni. Így aztán néhány perccel később ott ülök kényelmesen a kanapémon, az ölemben Nagyorrú Törpével, és békés egyetértésben pusztítjuk el a tál teljes tartalmát. Egy morzsányi maradékot sem hagyunk. Jó, néhány virslidarabka azért Ludwignak is jut, aki mennyei boldogságban, percekig nyalogatja a száját utána. Sushi meg beletunkolja a perecét az ecetes salátalébe, és elégedetten szopogatja.

– Biztos, hogy már nem érzed rosszul magad? – kérdezem, miközben az utolsó falat salátát lapátolom a szájamba.

Megrázza a fejét.

– Akkor jó – mondom őszinte megkönnyebbüléssel.

A mennyei lakoma után még bolondozunk egy kicsit a kanapén, a kicsi azonban nemsokára dörzsölgetni kezdi a szemét, s végül el is alszik. Óvatosan felemelem, átvágok vele az udvaron és a nagy házban átadom szülei karjaiba. Panida arca ragyog, Leopold meg… ő meg csak duzzog

maga elé. Mert hogy nem bírja elviselni, hogy a két leánykája ennyire kedvel engem.

Ilyen előzmények után a legjobb hangulatban ballagok el Wolfihoz, ahol már ott ül Simmerl. Méghozzá egyedül, magányosan, miközben a kocsma zsúfolásig megtelt. Ő meg csak ül egymagában egy asztalnál és a söröskorsójába bámul.

– Mi újság, magányos harcos? – lépek oda hozzá, közben mutatom Wolfinak, hogy nagyon szomjas vagyok és gyorsan csapoljon nekem egy korsóval. Egy szempillantással később már ott is áll előttem a jó világos sör, egy további szempillantással később már el is tűnik a torkomban. Egy harmadik szempillantással később meg már ott áll előttem a második korsó.

– Szomjas vagy, Eberhofer? – néz fel a hentes. Koccintunk.

– És te? Mit ülsz itt egyedül? Miért nem áll szóba veled senki? – intek a fejemmel a zsúfolásig körbeült asztalok felé.

Simmerl csak a vállát vonogatja. Aztán a negyedik sörnél végre megered a nyelve.

– Csupa hülye, ameddig csak a szem ellát – mondja jó hangosan, és körbehordozza megsemmisítő pillantását. – Niederkaltenkirchen egy igazi szaros kis porfészek, érted, Franz? És mit csinálnak a mi drága polgártársaink? Olyan kitűzővel szaladgálnak föl-le, amin az áll, hogy ez a szaros porfészek maradjon meg szaros porfészeknek! Neander-völgyiek ezek, én mondom neked. Fejlődés? Szó sem lehet

róla! Infrastruktúra? Szó sem lehet róla! Új munkahelyek? Szó sem lehet róla! Csodálom, hogy nem még mindig állatbőrbe burkolózva, lándzsával vadászva rohangálnak az erdőben!

– Höhöhö! – szakad fel egyszerre tucatnyi torokból a szomszédos asztalok felől.

– Mit vagytok úgy felháborodva? Ez az igazság! – üvölt Simmerl és gorillát utánozva kezdi verni a mellét. Nem is csinálja rosszul. Tényleg lehet valami abban, hogy az ember a majomtól származik. Néhányan legalábbis egész biztosan.

– Nem gondolod, hogy kissé egyoldalúan látod a dolgokat, Simmerl? – szól oda Wolfi pohártörölgetés közben. – Téged csak az érdekel, hogy megszabadulj attól a használhatatlan földedtől. Légy őszinte, oda csak az tud építkezni, akinek van pénze. Nem is kevés pénze méghozzá. Mert ha a patakot nem vezeti el, soha nem tudja úgy kiszárítani a földet, hogy építhessen rá. Az ittenieknek soha nem lesz ennyi pénzük. Ezeknek a berlinieknek viszont van. Ezért lett neked hirtelen olyan fontos ez a szálloda, meg Niederkaltenkirchen jövője, meg a fene nagy fejlődés. Csak azért, mert ez az egyetlen esélyed, hogy túladj a földeden.

A szomszéd asztaloktól lelkes egyetértés hangjai hallatszanak. Simmerl olyan pillantást vet a kocsmárosra, hogy ha szemmel ölni lehetne, Wolfi ott helyben holtan esne össze. Jó hentesünk feláll, szótlanul lecsapja a pénzét a pultra, aztán elindul kifelé. De az ajtóból még

visszafordul.

– Majd meglátjuk, ki nevet a végén! – vágja oda a közönségnek, aztán már tűnik is el.

– Csapolj nekem még egy korsóval – mondom Wolfinak, és kihörpintem a söröm maradékát.

Sokkal-sokkal később már csak mi ketten vagyunk a kocsmában. Mindenki más régen hazament már.

– Te, tudsz valami újat Susiról? – kérdezi hirtelen a hülye kocsmáros. Ráadásul úgy kérdez, hogy az nem is igazi kérdés. Sokkal inkább úgy hangzik, mintha ő lenne az, aki tud valami újat Susiról, és azt tudakolná, én is tudom-e.

Összehúzom a szemem és megrázom a fejemet.

– Egy Jackie-t? – kérdezi és már nyúl is a Jack Daniels után.

– És AC/DC-t – mondom és már nyújtom is felé a CD-t.

Amikor jóval éjfél után végre hazaindulok, még mindig nem sikerült semmi újat megtudnom Susiról. Egyszerűen azért, mert Wolfi makacsul hajtogatja, hogy ő tényleg csak kérdezni akart. Érdeklődni. Feltett egy egyszerű kérdést. Ennyi. Neki magának semmiféle új információja nincs Susiról. Honnan is lenne?

Nem mondhatnám, hogy elégedetten indulok haza. Ezért útközben szokás szerint meg is állok a játszótérnél. Lekuporodom a hintára. Bepötyögöm Susi számát a telefonba és várok. Hallgatózom. Még fel sem vette, máris a nevét kiabálom. Mert hogy alig várom, hogy végre

meghalljam a hangját.

– Eberhofer! – harsan egy hang a szomszédos erkélyről, de úgy teszek, mintha nem hallanám.

– Susi! Susi drága! – kiabálom újra meg újra.

– Figyelmeztetlek, Eberhofer!

– Figyelmeztess csak, te seggfej!

Pontosan ennél a szónál veszi fel Susi. Ennél hülyébb kiindulási pontot elképzelni sem tudnék. És a várakozásnak megfelelően először is teli torokból, teljes hangerővel a fülembe visít.

– Most meg még szidalmazni is elkezdesz, mi? Nálad utolsóbbat, Franz, én mondom… – fejezi be végül, és nem igazán tudom eldönteni a hangjából, nevet vagy sír a vonal túlsó végén.

– Várj egy kicsit! Kérlek! – könyörgök neki. Felpattanok a hintáról és megindulok éji barátom erkélye felé. Felmászom hozzá és röviden elmagyarázom neki a tényállást, aztán a kezébe nyomom a telefonomat.

– Susi? – szól bele. – A seggfej az nem rád vonatkozott, hanem rám, érted? Mert a tököm tele van már vele, hogy a hülye Eberhofer itt kóborol éjszakánként és a szerelmi bánatával tönkreteszi az éjszakai nyugalmamat! Ennyi a közlemény. Szervusz.

– Merci – mondom illedelmesen, és visszabotorkálok a hintához.

– Te, Susi… – kezdem, igyekezvén tompítani a hangerőmön. – Susi, mit tud rólad Wolfi?

– Ahhoz neked semmi közöd, Franz. Ahogy az egész

életemhez nincsen többé semmi közöd!

– Kérlek!

– Jó éjt, Franz. Ó, és egy-két napon belül új telefonszámom lesz. Úgyhogy a jövőben megspórolhatod a hívogatásaidat, érted?

Kattanás. Aztán néma csend.

Néhány nappal később, éppen, amikor beérek az irodába, megszólal a telefonom. Günter jelentkezik. Lenne a számomra néhány újdonsága. Hangszóróra állítom, hogy Steffi is hallja, és ne kelljen elismételnem neki mindent. Ott ülünk egymással szemben az asztalainknál, hallgatunk, Steffi buzgón jegyzetel is.

A beszélgetés végén megköszönöm a hullaszabdalónak a fáradozását, aztán leteszem. Utána meg először is töltök magamnak egy nagy bögre kávét.

– Ez tényleg rettenetes – mondja Steffi, miközben odalép mellém a kávéfőzőhöz.

– A rettenetes azért egy kicsit túlzás, Steffi. Jó, megint kitöltöttem magamnak az utolsó adagot, de attól még feltehetünk egy újat, nem igaz?

– Nem a kávéra értettem, hülye! Arra a brutalitásra, amivel a gyilkos elbánt ezekkel a szerencsétlen lányokkal – mondja árnyalatnyi idegességgel a hangjában, de azért egy újabb adag kávét is gyorsan feltesz.

– Vagy úgy. Hát, az tényleg elég borzasztó.

Miközben a kávé nagy szörcsögéssel előcsörgedezik, Steffi visszamegy az íróasztalához és a jegyzeteit

olvasgatja. Elgondolkodva ráncolja a homlokát, a fejét csóválja, undorodó kifejezés ül ki az arcára.

Odamegyek a mosdókagylóhoz és észrevétlenül beleöntöm a kávémat. Pocsék az íze. Pontosan olyan, mint az órák óta melegen tartott kávéé. Aztán töltök magamnak a frissből, és viszek egy csészével Steffinek is. Aki azonban először észre sem veszi, olyan nagyon elmélyedt a gondolataiban.

– Az első holttestünk, úgy értem, a Birkenbergeré volt tehát az utolsó.

– Az utolsó? – kérdezek vissza némileg értetlenül. Az első az utolsó? Az elsőkből lesznek az utolsók, vagy mi?

– Szedd már össze magad, Eberhofer! – csattan fel. – Az elsőként megtalált holttest volt az utolsó áldozat. Akit utoljára gyilkoltak meg, érted?

– Értem.

– Jó. A kettes számú holttest a legkisebb, és valószínűleg ő volt a legfiatalabb is. Tavaly ősszel ölték meg, nagy valószínűséggel őt is az Oktoberfest idején. A harmadik holttest jobb állapotban maradt meg, mint a második, mert ő abban a… milyen talajban is feküdt?

– Fogalmam sincs – mondom.

– Kösz a nagy segítséget. Mindegy, nem számít. Mindenesetre a harmadik holttest úgy két éve halhatott meg, tehát feltehetően az ő esetében is az Oktoberfest idején követték el a gyilkosságot. Ugyanakkor a három áldozatot teljesen különböző módon és eszközökkel ölték meg. Az egyetlen sérülés, ami legalább az utolsó két

lánynál megegyezik, az ez a furcsa szúrt seb. Az első áldozat…

– Aki igazából az utolsó volt – szúrom közbe.

– Pontosan. Talán az lenne a legjobb, ha nevet adnánk nekik, akkor nem keverhetjük össze, kiről beszélünk éppen. Eszedbe jut valamilyen név?

– Alfa, Berta, Cézária? – javasolom.

– Tökéletes. Melyik lány melyiket kapja?

– Javaslom a gyilkossági sorrendet, különben nem lesz benne logika. Az első áldozat tehát ennek értelmében a két évvel ezelőtti. Ő legyen Alfa.

– Tökéletes. Amint azt már tudjuk, Cézáriát egy vasrúddal verték agyon. Bertát egy kővel. Alfát pedig… ő meg odacsapódott valaminek. Mit is mondott Günter? Valami peremnek, vagy hasonlónak csapódhatott a feje. Akár még baleset is lehetett.

– Aminek persze nem lenne sok értelme, nem igaz? Vagy ha tényleg baleset volt, lehet, hogy ez a baleset hozta meg a gyilkosunk kedvét a további gyilkoláshoz? Milyen remek móka, valami ilyesmit gondolhatott? Ezentúl minden ősszel csinálok egy ilyet az Oktoberfest alatt?

– Eberhofer! – Steffi a szemét forgatja. – Lehetséges, hogy te nem is veszed komolyan ezt az egészet?

Pontosan ebben a pillanatban nyit be hozzánk Stahlgruber. Először csak óvatosan kémlel be, mint a tolvaj, aki meg akar győződni róla, tiszta-e a levegő. Először rám néz, aztán Steffire, és csak utána lép be lassan.

– Igen, válaszoljon, Eberhofer! Lehetséges, hogy maga nem is veszi komolyan ezt az egészet? – óhajtja tudni. Megáll az asztalom előtt és rátámaszkodik a szélére. Valósággal a képembe liheg. Amit én ki nem állok. A legnagyobb jóindulattal sem. Ezért aztán fel is pattanok és megállok előtte. Mellt mellnek vetve, hogy úgy mondjam. Egy papírlapot nem lehetne becsúsztatni kettőnk közé.

– Ha megint a helyzetjelentését akarja, Stahlgruber, kedves kolléganőm minden bizonnyal szívesen a rendelkezésére áll. Rám nincs szükségük hozzá. Különben is, van fontosabb dolgom. Egy őrült jár szabadon. Úgyhogy, volt szerencsém – mondom, és már ott sem vagyok.

– Ne merészelje… – hallom egyre halkabban a hátam mögül. A falak visszhangozzák a hördüléseket.

Miután átvágtam magam a bajor viseletek tucatjai között a kocsimhoz, kiállok vele a tűzoltóknak fenntartott helyről, és máris indulok ki Freihamba.

Van tehát három áldozatunk. Három fiatal ázsiai lány, ketten közülük szúrt sérülésekkel borítva. Egyiküket sem jelentették eltűntként. Nincs indíték. Nincs tettes. Remek. Ennél kevesebbünk már nem is lehetne.

Felhívom Birkenbergert. Jó, mondja, később összefuthatunk. Hat óra körül, a törzskocsmánkban. Előtte nem ér rá, mert mindjárt indulnia kell a megbízójával a panzióba, ahol a megbízó hites ura a barátnőjét szokta döngetni az ebédszünetben. Ma pedig

ők ketten, mármint Rudi és a felszarvazott feleség, tetten fogják érni őket. In flagranti, hogy úgy mondjam. Már megszerezte a szoba kulcsát, mondja Rudi. Ezért most nincs is ideje tovább beszélgetni, mert indulnia kell. Azzal leteszi.

Amint megérkezem a még mindig körbekordonozott építkezésre, már nyargal is felém az építésvezető. Ugyanaz a kockás ing van rajta, mint a múltkor, de őszintén remélem, hogy azóta legalább egyszer megjárta már a mosógép belsejét.

– De jó, hogy itt van, Eberhofer! – fogad, miközben leveszi a sisakját és hátrasimítja ritkás hajzatát. A hóna alól áradó szagok máris semmissé teszik reményeimet. – Legalább ezerszer hívtam már a főnökét, azt az idiótát, már megbocsásson, tudja…

– Stahlgrubert?

– Pontosan!

– Akkor nem kell bocsánatot kérnie. Magam is szeretem nevükön nevezni a dolgokat – mondom és muszáj vigyorognom hozzá.

Az építésvezető nem vigyorog, hanem kissé zavartan néz rám, és idegesen kezdi rugdosni a kavicsokat a lába alatt.

– Megmondaná végre valaki, meddig tart még ez az egész? – tör ki végül belőle. – Már így is komoly csúszásban vagyunk, tudja? Ez a Stahlgruber meg, ez meg a világ minden kincséért nem akarja visszaadni a

területet.

Előszedem a telefonomat és felhívom a kollégákat a helyszínelőktől. Ők már régen végeztek, tudom meg. Sajnos nem sok használhatót találtak. Néhány hajszálat, letörött körmöt, de mind az áldozatoktól származott. Fogalmuk sincs róla, miért tartja Stahlgruber még mindig lezárva a területet. Köszönöm, mondom, aztán máris tárcsázom a főgurut.

– Stahlgruber – jelentkezik be katonásan. Fogadni mernék, hogy még a bokáját is összecsapja közben.

A lezárásra vonatkozó kérdésemre komolyan közli, nem lehet kizárni, hogy további holttesteket is elrejtettek a területen. Hát kizárni nem lehet, mondom, de bizonyosságot csak akkor szerezhetünk, ha újra ráengedjük a markolókat. Azzal leteszem. Tíz másodpercbe sem telik, megszólal a telefonom. Látom, hogy Stahlgruber keres, így benyomom az elutasítás gombot.

– Szedje le ezeket a szalagokat és nyomás dolgozni – mondom az építésvezetőnek, s magam is elindulok a lezárt terület felé. – De a markolókkal csak óvatosan, érti? Nem zárható ki, hogy…

– Értem, értem! Olyan óvatosak leszünk, mintha porcelánok között járnánk – mondja felszabadult vigyorgással, aztán már kapja is elő a telefonját és vad telefonálásba kezd.

A két lányt egymástól tíz-tizenkét méter távolságra ásták

el, a talaj szerkezete azonban a közelség ellenére is teljesen eltérő a két helyen. Az egyik inkább agyagos és nehéz, a másik homok és kavics keveréke. Mind a két holttest jó mélyen feküdt. Akárki is ásta el őket, kemény munka lehetett. Biztosra akart menni a fickó. Ezért is érthetetlen, hogy a harmadik áldozatot, Cézáriát miért csak egyszerűen egy konténerbe hajította.

Jó húsz perce várakozom már a törzskocsmánkban, amikor Rudi végre megérkezik. Nagyon furcsa külsővel méghozzá. Először is napszemüveg van rajta, pedig már erősen lemenőben a nap. És ellenzős sapka. Mélyen az arcába húzva. Ahogy megérkezik, gyorsan köszön, leül, és már rejtőzik is el az étlap mögé. Fel sem néz hosszú perceken át. A göndör hajú pincérnő letesz elénk két korsó sört és elviszi a hosszas várakozás folytán kiürült első söröskorsómat.

Mivel semmi jel nem utal rá, hogy Birkenberger előbukkanni készülne a hülye étlap mögül, megragadom a mappát, hogy kihúzzam a kezéből. Csakhogy ellenáll. Úgy kapaszkodik az étlapba, mintha az élete függene tőle.

– Rudi! – mondom rángatás közben. – Engedd már el!

– Nem!

Legyen. Befejezem az ostoba játszadozást, előre hajolok és megpróbálok nyújtózkodva bepillantást nyerni az étlapon túli világba.

– Légy oly jó, és mondd el végre, mit jelentsen ez az egész színház – mondom. – Elkésel, napszemüveg van

rajtad, meg egy nagyon ronda sapka „Jacqueline Élményszálló” felirattal. Megnézted egyáltalán, mielőtt felvetted?

Vállat von és nem felel. Csak még magasabbra emeli maga előtt az étlapot. A pincérnő visszajön és érdeklődik, mit ennénk. Grilltálat rendelek. Rudi csak annyit morog, hogy neki is ugyanazt. A göndör pincérnő ezután magától értetődően összeszedné az étlapjainkat. Én ugyancsak magától értetődően átnyújtom neki a magamét. Rudi viszont továbbra sem akar megválni a sajátjától. Olyan erővel szorítja, mintha valami nagy kincset akarnának elrabolni tőle. Néhány másodpercig megy a huzakodás, az étlap egyik végén Birkenberger, a másikon a fürtös pincérnő. Nem semmi látvány. Aztán egy hirtelen rántással utóbbi győzedelmeskedik. Magához ragadja az étlapot és diadalmasan vonul le a küzdőtérről.

– Mondd csak, Rudi, meghibbantál, vagy mi? – kérdezem és előre hajolok. – Vedd már le azt az átkozott napszemüveget!

A fejét rázza.

– Rudi!

– Nem!

– Behúztak neked egyet, vagy mi? Bekékült az egyik szemed?

– Nem – mondja, de abban a pillanatban már rántom is le róla egy villámgyors mozdulattal a napszemüveget.

Tulajdonképpen igazat mondott. Nem kékült be az egyik szeme. Pontosabban nem az egyik szeme kékült be.

Hanem mind a kettő. És az orra is eléggé roncsolt állapotban van. Ami természetesen nem áll igazán jól neki.

– Seggfej! – mordul fel. Kikapja a kezemből a napszemüveget és visszailleszti az orrára.

– A megbízásod? – érdeklődöm és muszáj vigyorognom.

Bólint. Aztán végre beszélni kezd. Hogy amint azt eltervezték a megbízójával, szépen elmentek abba a bizonyos panzióba és az előzetesen megszerzett szobakulcs segítségével bejutottak a bűnös tevékenység helyszínére. A lehető legegyértelműbb pillanatban méghozzá. Pontosan akkor, amikor a szerelmesek ekszt̀ázisban egymásnak estek. A helyzet oly mértékben egyértelmű volt, hogy az mindenféle kimagyarázást lehetetlenné tett. És hogyan reagált erre a megbízója, a hálátlan némber? Ahelyett, hogy a helyzetnek megfelelően elégedetten megrázta volna Rudi kezét és kiállított volna neki egy nagy összegről szóló csekket, hirtelen ellene fordult és rávetette magát. Váratlanul, minden figyelmeztetés nélkül. Nem ám a férjre, aki éppen most csalta meg aljas módon, de nem ám. Hanem a szegény Rudira. Aki az első döbbenet után megpróbált védekezni, persze csak finoman, visszafogottan, végtére is egy hölgyről volt szó, de akkor jött ám a legnagyobb meglepetés. Mert akkor indult meg ellene a férj is. Mert hogy az ő feleségére ugyan ne emeljen kezet senki, mert ő azt nem tűri! Szerető ide vagy oda, aki az ő feleségére kezet emel, annak vele gyűlik meg a baja. Meséltem már,

hogy ráadásul egy egykori tízpróbázóról van szó? Nem? Mindegy, a lényeg az, hogy Rudinak most mind a két szeme rondán bekékült, az orra kireccsent a tengelyéből, és boldog lehet, ha egyáltalán megkapja a kialkudott díját a hálátlan munkaadójától.

Ekkor azonban megérkezik a vacsoránk. És nagyon finom. Csípős, friss, forró. Egy álom! Rudinak kevésbé ízlik, mert az egész arca fáj, harapásnál meg különösen éles fájdalom hasít az állkapcsába. A baj soha nem jár egyedül, mondhatni.

9. fejezet

Aztán megszólal a telefonom. A Papa keres. Hazafelé feltétlenül ugorjak be Simmerlhez, mert huszonöt százalék kedvezmény van nála a teljes kínálatra. Minden húsra, kolbászra, virslire, felvágottra. Mindenre. Ami meglehetősen szokatlan dolog tőle, aki máskülönben igen keményen megnyomja a ceruzáját árazáskor. Messze a legjobb hentes a környéken, de nem olcsó, azt tudni kell róla. Így aztán logikusan fel kell tennem a kérdést, mi indíthatta arra, hogy ilyen nagyvonalú ajánlattal kényeztesse a vásárlóit. Természetesen már száguldok is, mondom. Amúgy is én szoktam intézni a nagybevásárlásokat, a Papa nem hajlandó e célból előhozni a vénséges Opel Admiralját. Azt ugyanis különleges alkalmakra tartalékolja. Mert hogy kímélni kell. Így aztán, amint befejeztük Rudival a vacsorát, fizettünk, aztán elköszöntünk egymástól, már indulok is Niederkaltenkirchen felé.

Amikor egy szűk órával később megállok a hentesbolt előtt, semmiféle szokásos kiírást nem látok az aktuális kedvezményekről. Sem a kirakatban, sem a bejárat előtti táblán nem díszeleg semmi. Honnan tud a Papa egyáltalán a kedvezményről? Nincs mit tenni, be kell

mennem, hogy kiderítsem.

– Szervusz, Franz – üdvözöl azonnal a hentes, és a kötényébe törölgeti virsliujjait. – Ezek szerint apád nem felejtette el.

– Mit nem felejtett el?

– Hogy felhívjon téged. És szóljon neked, hogy gyere ide. A kedvezmény miatt, érted…

– Nem – mondom, mert tényleg nem értem. – Sehol egy szó sincs kiírva a kedvezményről. A táblára sem.

– Persze, hogy nincs. Az ilyen kedvezménnyel óvatosan kell bánni. Nem kaphatja meg mindenki, de nem ám.

– Hanem?

– Ilyen az élet, Franz, nem igaz? Kéz kezet mos. Mindenki, aki felírja magát a listámra, azonnal megkapja a huszonöt százalékot, érted?

– Milyen listádra?

– Az most nem számít. Mit szeretnél? Egy szép karajt esetleg? Friss vágásból? Vagy a töltött dagadót, különleges…

– Milyen listád van neked, Simmerl?

– Csak egy olyan lista…

Kinyújtom a kezemet a pult fölött, és Simmerl azonnal tudja, mit akarok. Nagyot sóhajt, odasétál a hátsó pulthoz, kihúzza a legfelső fiókot, egy papirost húz elő, aztán átnyújtja nekem.

– Niederkaltenkircheni polgári kezdeményezés. Tartsunk lépést a haladással! – olvasom a tetején díszelgő feliratot. Mellette egy kép a Simmerl hentesboltról,

mögötte egy vadonatúj szálloda képével. Alatta meg néhány aláírás. Hogy pontos legyek, egy, kettő, három… tizenhét, tizennyolc. Az utolsó előtti a Nagyié. Nem hiszem el! Felnézek a papírról, egyenesen Simmerl képébe. Ami olyan vörös, mint egy tűzoltókészülék. Meredten néz maga elé, kerüli a pillantásomat.

– Mondd csak, mit ajánlottál a Nagyinak, ha aláírja? – kérdezem, mert pontosan tudom, hogy az én Nagyim soha nem adná el a lelkét egy tál lencséért. Annál jóval többről lehetett itt szó.

– Mit ajánlottam volna? Huszonöt százalékot, mint a többieknek is.

– És meddig érvényes ez a nagyvonalú ajánlat?

– Egy egész hétig – feleli, és most büszkén kidülleszti a mellét.

– Nem úgy értem. Meddig érvényes a Nagyinak tett ajánlatod?

Vállvonogatás. Nem baj, tudok én várni.

Rám néz. Én meg őrá. A Volt egyszer egy Vadnyugat semmi hozzánk képest.

– Életre szóló! – leheli végül alig hallhatóan.

– Kinek az életére?

– A Sushitok életére – mondja és megint a cipője orrára szegezi a pillantását.

Világos. A Nagyi nem hagyja átverni magát. Meg kell mondanom, első pillantásra nem is rossz az ajánlat. Sőt, határozottan csábító. Másrészről viszont Simmerl aligha él addig, ameddig a kis Sushi élni fog. A fia, Max meg, már

csak vegetáriánus meggyőződése folytán is aligha fog az apja örökébe lépni. Különben is, Niederkaltenkirchen – megőrzünk és megvédünk! Ennyi!

Azért gyorsan rendelek egy jó nagy adagot mindenből, a nagyját azonnal fagyasztózacskóba is csomagoltatom. A Nagyi így majd szépen betehet mindent a fagyasztóba, és apránként használhatja fel a remek húsokat. Jó, az apránként nem igazán a megfelelő szó a mi adagjainkra, de mindegy. Miután Simmerl az elsőosztályú szolgáltatás jegyében még ki is hord nekem mindent a kocsihoz, kifizetem a huszonöt százalék levonása után maradó összeget. Aztán fogom a hülye listáját, és a szeme előtt darabokra tépem.

– Seggfej! – bődül el, de már fordulok is ki a boltjából.

Néhány méterre a házunktól szembejön velem Liesl Mooshammer kerékpáron. Amint meglát, megáll és integetni kezd. Így aztán magam is megállok és leengedem az ablakot.

– Remélem, ti nem dőltetek be a Simmerl mocskos trükkjének – kezdi rá köszönés nélkül azonnal, a hátsó ülésen sorakozó zacskókra pillantva.

– Milyen mocskos trükkről beszélsz, Liesl?

– Ne add itt az ártatlant, Eberhofer! Még soha semmit nem vásároltatok befagyasztásra Simmerltől, legfeljebb csak ha akciós volt valami. Most meg semmi nem akciós. Csak ha feliratkozol arra a listára. Remélem, te nem írtad föl magad!

– Nincs semmilyen lista – mondom az igazságnak megfelelően, aztán a gázra lépek és behajtok az udvarunkra.

Örül a Nagyi nagyon, amikor meglátja a szerzeményeimet. Elragadtatva kezdi is azonnal kipakolni és csoportosítani a zacskókat, aztán egyik kupacot a hűtőbe, a másikat a fagyasztóládába rakodja. Közben beszámolok a Papának az utóbbi óra fejleményeiről. Amikor elmondom neki a Simmerl-ügyet, a fejét csóválja. Annak a gazembernek már semmi sem szent, mondja. Amikor Lieslt említem, a Papa csak halványan elmosolyodik.

– Honnan értesült egyáltalán a Nagyi erről a listáról? – kérdezem végül.

– Elment délben néhány húskenyeres zsemlét venni, aztán amikor hazajött, azt mondta, hogy hívjalak fel, mert kedvezmény van. Tulajdonképpen ez minden. Listáról nem beszélt. Semmilyen listát nem említett.

– Ma óriásfasírt lesz, Franz – néz rám kipirult arccal, lelkesen a Nagyi, és már szedi is elő a serpenyőt. – Ilyen jó friss darált húst ritkán kapni!

Azért előbb még lejárjuk a körünket Ludwiggal. Egytizenhetet teljesítünk. A Nagyi fasírtjának már a gondolata is szárnyakat ad az embernek.

Hazaérve megterítem az asztalt. A Nagyi éppen a krumplit nyomja össze krumplipürének. A serpenyőből mennyei illat árad. A nappali felől a Beatles harsog a szokásos hangerővel, így sok értelme nincs bekiabálni, a

Papa úgysem hallaná meg. Odamegyek az ajtóhoz, résnyire nyitom és benézek. A Papa a kanapén ül lehunyt szemmel, és halkan énekel. „Here comes the sun…”

– Kész a vacsora! – ordítom el magam teljes hangerővel.

Azonnal felpattan a szeme. Rám néz, és bólint egyet. Két másodperc, és már csoszog is be a konyhába.

A valóban első osztályú vacsora után átmegyek Wolfihoz. Végtére is van még egy elintézetlen ügyünk egymással, aminek ma mindenképpen a végére akarok járni.

Én vagyok az első vendég, és egyelőre az egyetlen is, így viszonylag lazán telepszem le a pulthoz és rendelek magamnak egy sört. Wolfi azonban furcsán viselkedik. Szokatlanul. Mintha magában szórakozna. Mintha nevetgélne. Jó napja lehetett, amivel persze semmi bajom. Legyen.

– Minek köszönhetem a sűrű látogatásaid jelentette megtiszteltetést, Eberhofer? – kérdezi, miközben leteszi elém a sörömet.

– Mit értesz sűrű látogatások alatt? – kérdezem, igyekezvén közönyös arcot vágni. – Máskor is ugyanennyit járok hozzád.

– Hogyne, hogyne… – mondogatja, miközben az asztalokat törölgeti. Megint az az érzésem, magában egy jót vigyorog közben.

– Valami gond van? – kérdezem ezért.

– Nincs. Mi lenne?

– Valami.

– Nincs semmi. Tényleg.

Utána egy darabig csak hallgatunk. Mert hogy nem tudom, hogyan kezdjek bele a mondandómba. Így aztán Wolfi csak törölgeti csendben az asztalait, én meg iszom a sörömet, és a pálinkákkal megrakott polcot bámulom a pult mögött. Ha egyszer ezt az egészet meginná valaki, vajon hogyan festene utána?

– Csapolsz még egy korsóval? – kérdezem egy idő után.

Bólint és már siet is vissza a pult mögé. Csapol egy sört, leteszi elém, aztán csak néz rám.

– Mi van már? – nézek vissza rá.

– Nálam semmi, mint már mondtam. Nálad?

– Nálam? Mi lenne?

Elfordul. Kinyitja a vízcsapot, odatartja alá a törlőrongyot, kiöblíti, kicsavarja. Odabólintunk egymásnak közben. Elég hülyén nézhetünk ki. Még szerencse, hogy senki nincs a kocsmában rajtunk kívül.

– Te! – szólalok meg egy örökkévalóságnak tűnő hallgatás és bólintgatás után. – Amit a múltkor mondtál… Susiról…

– Igen?

– Szóval fogalmad sincs semmiről…

– Halvány fogalmam sincs.

– És ha esetleg kihívnám a népegészségügyet? Vagy a felügyeleti szervet? Csak úgy, elméletileg?

Megáll a keze a ronggyal.

– Csak elméletileg – mondom, mosolyt erőltetve magamra. – Feltéve…

– Mondtam már, hogy…

– Halvány fogalmad sincs semmiről, megértettem – vágok a szavába. Előhalászom a pénztárcámat és leteszek egy bankjegyet a pultra. – Akkor szervusz.

– Szervusz, Eberhofer.

Kimegyek az ajtón. Aztán szépen megkerülöm a házat és halkan odaosonok a hátsó ablakhoz. Pontosan a Wolfi irodájának az ablakához. Az irodában van a telefon. Az ablak pedig télen-nyáron résnyire nyitva van, abból az egyszerű okból, hogy legalább egy évtizede beragadt ebben a helyzetben. Szóval megállok az ablak mellett, és nem is telik bele sok időbe, máris meghallom Wolfi hangját bentről. Méghozzá pontosan azt mondja, amire számítottam.

– Szervusz, Susi, én vagyok, Wolfi.

Szünet.

– Igen, igen, ma már megint. Tényleg azt hiszi, hogy kihúzhat belőlem valamit. De nálam ugyan próbálkozhat, ameddig csak akar.

Szünet.

– Nem, Susi. Számíthatsz rám. Egy árva szót sem szóltam, és nem is fogok, pedig ma már a felügyelettel meg a népegészségüggyel fenyegetett a bolond. De én hallgattam, mint a sír.

Szünet.

– Köszönöm, neked is. Üdvözlöm Miriamot. Szervusz, puszi!

Amikor Wolfi újra előreballag a pulthoz, én már ott

vagyok. A pálinkás polcnak támaszkodom és mindent megteszek, hogy mozgásra bírjam. Ami egyáltalán nem könnyű. Ugyanis nagyon oda kell figyelnem, nehogy túlzásba vigyem. Az üvegek mind töltve vannak, némelyikben több van, a többiben kevesebb, így elég nehéz kiszámítani, milyen erősen lehet mozgatni a polcot úgy, hogy egyik se essen le a földre. Több üveg egyidejű leeséséről már nem is beszélve. Mostanáig egész jól kézben tartom a dolgokat, de ki tudja, meddig még.

– Ne merészeld, Eberhofer – vinnyog fel Wolfi, egy pillantásra sem véve le a szemét az üvegekről.

– Mennyit érhet ez a készlet, Wolfi? Ezer eurót? Kétezret? Kár értük, igazán nagy kár – mondom és tovább mozgatom a polcot, ami már veszélyesen inogni kezd.

– Döntsd csak le az egészet, ha akarod! – durcáskodik a kocsmáros, de látom, hogy könnyek csillannak a szemében. – Csinálj, amit akarsz!

– Ki az a Miriam?

– Honnan… honnan tudsz te Miriamról? – kérdezi előbb bosszúsan, de gyorsan megvilágosodik. Hátranéz, az iroda felé.

– És szervusz, Susi, puszi – folytatom.

A polc meg egyre jobban inog.

– A francba, ember! – tör ki végül Wolfiból. – Miriam Susi egyik barátnője. Együtt jártak iskolába.

– Miriam, Passauból? Őt én is ismerem. Mi van vele? Mi köze van neki Susihoz?

– Hát hogy Susi most nála lakik. Ez minden. Most pedig

tűnj el innen, seggfej!

– Miriamnál lakik? Azt meg hogyan? Mi van azzal a barommal, akivel meglógott az esküvőnkről?

– Azzal a barommal semmi sincs, te hülye. Soha nem is volt semmi. Lehet, hogy reménykedett a fickó, de ez minden. Susi csak Miriam lakásáig vitette vele magát. Ez minden. – Wolfi ingerülten néz rám és mélyeket sóhajtozik.

Csak most veszem észre, hogy a polc már nem remeg. Ami már csak azért is jó, mert már igencsak kezdett elfáradni a karom.

– És pontosan hol is lakik ez a Miriam? – akarom még tudni.

Wolfi azonban újra megmakacsolja magát. Már így is többet mondott, mint amit kellett volna, közli. És hogy most már tűnjek el végre. Jó, valamennyire azért őt is meg lehet érteni. Ráadásul éppen most érkezik meg egyszerre vagy egy tucatnyi vendég a kocsmába. Ilyen körülmények között nem folytathatom tovább a vallatást. Kíváncsiságom részleges kielégítése mindenesetre így is több a semminél, ezért engedelmesen hazaindulok.

Susi. Te jó ég! Szóval nem is a számítógépguruval lépett le! Nézze meg az ember!

Tíz perccel később, miután újra csak a hintámon kuporgok, ellenállhatatlan késztetést érzek, hogy felhívjam Susit. A szomszéd már megint ott van az erkélyén, ráérősen cigarettázik. Mivel kivételesen még nem az éjszakában járunk, odaintek neki. És kivételesen a

legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül.

– Susi, ne tedd le! Beszélnünk kell! – mondom azonnal, mihelyt meghallom a hangját.

– Nocsak, a változatosság kedvéért ma józan vagy? Ez meg hogy lehet? – kérdezi csípősen.

– Susi, csak azt a hülye esküvőt késtem le, semmi mást nem csináltam. Nem csaltalak meg, nem gyilkoltam, nem raboltam bankot…

– A hülye esküvőt? Kérlek, Franz! Tégy meg nekem egy szívességet, és hagyj békén! Egyszer és mindenkorra, megértetted?

– Susi! – ordítom a telefonba, mert hirtelen megijedek, hogy leteszi. Csakhogy utána meg semmi nem jut az eszembe, amit mondhatnék neki. Pedig még ott van, hallom a lélegzését. És persze igaza van. Hülye esküvő. Hogy mondhattam ilyet, amikor igazából nem is így gondolom?

– Susi – próbálkozom újra, de ebben a pillanatban kitépik a kezemből a telefont. A szomszéd erkély gazdája áll előttem és már beszél is a telefonba.

– Susi, könyörgöm – mondja, és úgy néz az égre, mintha isteni közbenjárásért esdekelne. – Susi, kérlek, légy olyan jó, és gyere vissza végre! Ez a fickó egyszerűen elviselhetetlen! Nem bírom tovább hallgatni! Biztos vagyok benne, hogy tényleg megbánta, amit csinált. Vagy másképpen mondva, ha nem hagyja abba sürgősen ezt az éjszakai hülye telefonálgatást, én nem állok jót magamért, érted?

Aztán visszaadja nekem a telefont. De akkor már senki nincs a vonal túlsó végén. Remek.

Tíz lépést sem teszek meg, amikor újra megszólal a telefonom. Meg kell mondjam, érzek némi diadalt, miközben felveszem.

– Igen, Susi drága? – mondom vigyorogva.

– Semmi Susi drága – közli egy női hang, amely valóban még csak nem is hasonlít a Susiéra. A legkevésbé sem. Durva hang és hisztériába hajló. Susinak még a legrosszabb pillanataiban sem bujkált soha ilyen gonosz él a hangjában. Alapjában véve mindössze egyetlen ember jut eszembe, akihez illik ez a hang. Legalábbis amikor felmérgeli magát, ami gyakran előfordul nála.

– Gisela? – kérdezem a biztonság kedvéért.

– Bingó, Eberhofer. És akárhol vagy is, azonnal emeld fel a seggedet és indulj ide hozzánk. Éppen most lőttek be a kirakatunkon.

– Belőttek?

– Belőttek!

– Viccelsz?

– Úgy hangzik, mintha viccelnék?

Nem, tényleg nem úgy hangzik. Gisela nem viccel. Mivel pedig amúgy is úton vagyok, és a kíváncsiságom is felébred, máris a hentesbolt felé veszem az irányt. Jó, útközben még megállok egy kicsit, mert összefutok Flötzingerrel, aki szokásos testedzése szünetében sürgős szükségét érzi, hogy ismét teljes részletességgel beszámoljon az egyes táncpartner hölgyek különböző

előnyös tulajdonságairól. És hogy újabban Mary is készségesebb, már úgy az emberközi kapcsolatok terén. Jót tett neki, hogy látta, milyen nagy a kereslet a szabad piacon a párja iránt. Egy idő után azért félbeszakítom, hogy tájékoztassam a Simmerléknél történtekről. Persze azonnal velem akar jönni, ezért már indulunk is. Tiszta stressz az élet itt Niederkaltenkirchenben, azt elhihetik.

A hentesbolt előtt már összeverődött egy kisebb csődület, mire odaérünk. Mindenki egyszerre beszél és vadul hadonászik. A tömeg közepén meg természetesen Liesl Mooshammer áll karba tett kézzel, arcán a káröröm félreismerhetetlen kifejezésével.

– Hol voltál ennyi ideig, Eberhofer? Még kerültél egyet Rosenheim felé? – ront rám azonnal a rokonszenves hentesné. A boltajtóban áll csípőre tett kézzel. Mellette a kirakatüvegben valóban látható egy lyuk. Akár lövéstől is származhat. Odamegyek és átkukucskálok rajta. Bent Simmerl egy sámlin kuporog, a homlokához valami kendőfélét szorít. Mellette áll a polgármester, fogja a vállát és megnyugtató hangon beszél hozzá. Megrongálódott a hentesünk, nem kétséges.

– Eltalálták, vagy mi? – kérdezem Giselától a jobbik fele felé intve.

– Semmi baja – mondja, miután ő is vet egy kurta pillantást befelé. – Sokkot kapott, de azon kívül kutya baja. Nem tudom, mit cirkuszol itt… életben van, nem igaz? Akkor meg mi baja?

Ismét bekémlelek a lyukon, és most már a

falburkolatban is felfedezem a golyó helyét. Szépen megakadt a burkolatban. Első látásra azt mondanám, teljesen szétroncsolódott. Így aztán elfurakodom Gisela mellett és belépek az üzletbe.

– Szervusz – mondom illendően, aztán a falhoz lépek és szemügyre veszem a belövést. A golyó annyira kilapult, hogy reménytelen kikövetkeztetni belőle a fegyvert, amiből kilőhették, mégis a nyakamat tenném rá, hogy valamilyen vadászfegyverből származik. Amihez tudni kell, hogy nálunk, a faluban, szinte minden háznál van egy-két vadászfegyver. Egyszerűen csak van. A kérdés az, ennek a konkrét fegyvernek ki lehet a tulajdonosa, és hogy az egész ügynek nincs-e teljesen véletlenül valami köze a hülye szállodához.

– Jobban van, Simmerl? – érdeklődik a polgármester.

– Igen, igen, már jobban – mondja Simmerl szenvedő arccal. Feláll és megindul a pult felé. A belövés magasságában megáll és nyüszít egy kicsit.

– Meg is halhattam volna – mondja hitvese felé fordulva.

– De nem haltál meg – feleli az kurtán.

Amire Simmerl hátracsoszog a hűtőkamrába, és egy rakás degeszre tömött zacskóval jön vissza. Aztán bátor mosollyal az egészet a polgármester kezébe nyomja.

– Ugye már kifizettem, nem igaz? – mondja az tétován, azután elköszön.

Alig lépi át azonban kifelé menet a hentesbolt küszöbét, már rá is ront a tömeg. Hotelmaffia… vesztegetés…

hivatali visszaélés… összefonódás… korrupt disznó… Ilyen és hasonló kifejezéseket hallok röpködni felé. Az idézettek még az ártalmatlanabbak közül valók.

– Nézd már, csak nem belelőttek a kirakatüvegetekbe? – harsan fel hirtelen a Nagyi hangja. A kirakat előtt áll és Giselához intézi ordítva a kérdést.

Kimegyek a bolt elé.

– Igen, nézd csak meg, Lenerl! Ilyen gazemberek! – feleli ugyancsak ordítva Gisela a Nagyinak. – Az ember már a gondolattól rosszul lesz, hogy ilyen nyomorult söpredékkel kell egy faluban élnie!

– Höhöhö! – harsan több tucatnyi torokból. A máskor oly hűséges vevőkör most támadásra készülő bikaként mered előre. Már várom, mikor kezdik majd a földet kaparni a lábukkal. Kezek emelkednek a magasba. Köpések placcsannak a földre. És persze szépnek kevéssé mondható kifejezések repkednek ismét minden irányból. A zaftosabb fajtából, teszem hozzá. De csak egy percig. Egyszerűen azért, mert szerencsére nálam van a szolgálati fegyverem. Méghozzá azon egyszerű okból, hogy mindenképpen ki akartam préselni Wolfiból, mit tud az én Susimról, s fel akartam készülni arra az esetre is, ha esetleg nem lenne túlzottan együttműködő a kihallgatás során. Egy-két értékes üveg szétlövése biztosan megoldotta volna a nyelvét. Még szerencse, hogy nem volt szükség rá. Kár lett volna azért a sok jó italért. Más szempontból viszont egyáltalán nem baj, hogy nálam van a fegyver. Mert hogy amint lövök egyet a levegőbe,

máris síri csend lesz a hentesbolt előtt. Csak a Nagyi nem hallgat el, mert ő nem hallotta a lövést.

– Micsoda disznóság! – ordít, miközben fejcsóválva szemléli a lyukat.

– No akkor, hölgyeim és uraim – mondom, és előrelépek a sokadalom közepébe. – Aki ezt a lyukat előállította, haladéktalanul jelentkezzen nálam, méghozzá a fegyverével együtt. Máskülönben kénytelen leszek erősítést kérni és akár az egész éjszakát azzal tölteni, hogy szép sorban minden fegyvert átvizsgálok a faluban. Világos? A többiek meg duguljanak el és menjenek szépen haza, de rögtön, amíg szépen mondom!

A sokadalom morogva oszlásnak indul, ami arra indítja a polgármestert, hogy harciasan utánuk üvöltsön:

– Igen, menjenek csak haza, ostoba nosztalgiázók, és örüljenek, hogy nem építek még egy nyolcsávos autópályát is maguknak, közvetlenül a falu közepére!

Most már csak Simmerl és hitvese, a polgármester, a folyamatosan a pulzusmérőjére pislogó és egyik lábáról a másikra álló Flötzinger, természetesen a Nagyi, valamint jómagam maradunk a hentesbolt előtt. Váltunk még néhány szót, közben meg a sarkon feltűnik a Simmerlék Max fia. Fülhallgatóval a fülében ballag hazafelé, hozzá elviselhetetlenül hamisan énekel valami divatos szörnyűséget. Amikor meglát minket, megáll és csodálkozva néz ránk. Aztán észreveszi a lyukat a kirakatüvegben. És vigyorogni kezd. Leveszi a fülhallgatót és odalép hozzánk.

– Kaptunk egy kis emlékeztetőt a Vegenészövtől? – fordul hozzám, állával a lyuk felé bökve.

– A kitől? – kérdezünk vissza egy emberként.

– Hát a Vegetáriánusok Németországi Szövetségétől – feleli büszkén.

– Adok én neked mindjárt Vegenészövöt, de olyat, hogy örök életedre megemlegeted! – üvölt fel Simmerl, és már emeli is a kezét, de akkor már Gisela is akcióba lép.

– Ugyan már, nem úgy értette szegény gyerek – próbálja csitítani hites urát, közben figyelmeztető pillantásokat lövellve egyszülöttje felé. – Ugye, Max, nem gondoltad komolyan?

– Dehogynem – vonja meg a vállát a kölyök, aztán lazán bevonul a házba.

– Én mindig mondtam, hogy ez a gyerek nem normális – morogja atyja fejcsóválva.

Ebben a pillanatban azonban ismét eldördül egy lövés. Aztán még egy. És még egy. És egy sorozatnyi, egymás után. Mi a fene folyik itt? Minden tekintet rám szegeződik. Meglehetősen félős tekintetek, meg kell mondanom. Természetesen a Nagyi kivételével. Mert ő továbbra is nyugodtan áll a kirakat előtt, és nagy érdeklődéssel szemléli a lyukat.

A polgármester jut szóhoz először.

– Eberhofer! – zihálja. – Mi folyik itt, az ördögbe is?

Mielőtt azonban válaszolhatnék, fent kinyílik egy ablak. Max néz le ránk.

– Ezek lövések voltak? – érdeklődik.

– Nagyon úgy néz ki – kiabálok fel neki. – Valószínűleg az egész Vegenészöv megindult ellenetek.

– Nagyon vicces – morogja, azzal újra becsukja az ablakot.

Aztán, még mielőtt egyáltalán összeszedhetném a gondolataimat, a rejtély magától megoldódik. Mert hogy szép lassan feltűnik és odasétál elém Niederkaltenkirchen szinte valamennyi lakosa. És mindenkinek ott van a fegyvere a kezében. A végén már csaknem ötven férfi áll körülöttem. És két nő is. Körbevesznek. A puskájuk csöve az ég felé mutat. Őrült egy látvány.

– Ez meg mi légyen? – mordulok fel.

– Én lőttem be a kirakatot, Eberhofer! – rikkant egy hang a hátsó sorokból. – Itt van a puskám, nézd meg!

– Az enyémet is, mert én voltam, aki belőtte a kirakatot! – tolakodik előre egy másik.

– Én is lőttem – siet kijelenteni egy harmadik.

Hálás köszönet. Remek.

Egyetlen perccel később megtudom, hogy minden egyes jelentkező leadta azt az egyetlen lövést a kirakatra. Ezt nevezem szolidaritásnak. Hát igen. Niederkaltenkirchen – megőrzünk és megvédünk. Világos.

10. fejezet

Amikor másnap reggel belépek az irodámba, Rudi már ott van. A hülye napszemüvegével és a béna ellenzős sapkájával együtt. Steffi is ott van, de abban nincs semmi különös, ő végtére is itt dolgozik. Még ha nem is tűnik olyannak, mint akiben túlárad a munkavágy. Éppen ellenkezőleg. Ott ülnek kettesben Steffi asztalánál, kedélyesen kávézgatnak és hozzá vajas perecet eszegetnek. A stressz, hát az nem így szokott kinézni.

– Jó reggelt mindenkinek – mondom. – Máris szorgalmasan nyomoztok e kora reggeli órán?

– Hm… Jó reggelt, Franz – néz fel Rudi. Látom, igyekszik gyorsan leerőltetni a hatalmas falat perecet a torkán. – Te, Steffi meg én éppen a kapcsolatokról beszélgetünk. Te is tudnál mivel beszállni, nem igaz? Főleg, ami a szakításokat illeti. Ezen a téren egész komoly tapasztalatokkal rendelkezel…

Ránézek és bemutatok neki. Steffi vigyorog.

– Komolyan beszélek, Franz – ingatja a fejét Rudi. – Mutass egyetlen embert, akinek többször ment tönkre a kapcsolata, mint neked! Látod? Steffi ezzel szemben azt mondja, nem is kell túlságosan mélyen belemenni egy kapcsolatba, így csírájában fojtunk el minden későbbi

nehézkes szakítást. Komoly kapcsolat nélkül csalódás sincs, nem igaz?

Nagyokos.

Odamegyek a kávéfőzőhöz. A kanna üres. Remek. Mi jöhet még ezek után?

Persze gondolhattam volna. Természetesen Stahlgruber. Egyszercsak ott áll az ajtóban. A karján a Nagyival.

– Hát itt vagy, Franz! – visít fel a Nagyi azonnal, amint meglát. – Egyedül soha nem találtalak volna meg ebben a szörnyű nagy házban! Még szerencse, hogy összefutottam ezzel a kedves kollégáddal, aki elkísért hozzád!

Stahlgruber felé fordul és lelkesen megveregeti az arcát. Már csak ez hiányzott.

– Igen, Eberhofer – szólal meg Stahlgruber a veregetéstől kissé kivörösödött arccal. – A családja eljött magához látogatóba.

Azzal kurtán elköszön és már nyoma sincs. A Nagyi meg felfedezi Rudit. Újabb lelkendezés, még hosszabb és kiadósabb is, mint az előző. Amikor aztán az üdvözlési ceremónia véget ér, megérdeklődöm, ugyan hol hagyta a Papát. Mert valahogyan csak be kellett jönnie Münchenbe, nem igaz?

– Jesszus, a Papa, őt teljesen elfelejtettem! – süvíti a Nagyi, azzal végre felém fordul a figyelme. – Biztosan még mindig körbe-körbe kering e körül a hülye Löwengrube körül! Itt egyszerűen nem lehet parkolóhelyet találni, egyet sem, közel-távol! Borzasztó ez a parkolás itt

Münchenben! Eredetileg Hellabrunnba akartunk kimenni, de ott sem volt egyetlen szabad parkolóhely égen-földön!

Belekarolok és rövid elköszönés után kivezetem. Kart karba öltve megyünk végig a folyosókon a kijárat felé. Útközben pedig elmeséli, hogy tegnap este a híradóban látták a Papával, hogy két vadonatúj jegesmedvebocs van a Hellabrunni Állatkertben. Hogy azok milyen aranyosak, áradozik a Nagyi. Így aztán ma a reggelinél úgy döntöttek, el is mennek és megnézik őket. Azt a két tündéri kis jegesmedvét. Sajnos azonban rajtuk kívül még körülbelül tízezer embernek támadt ugyanez a remek ötlete, ezért az állatkerti parkoló zsúfolásig megtelt. Az én élelmes rokonaim pedig erre azt találták ki, hogy majd itt nálam leparkolják az autót, aztán szépen kimennek a metróval az állatkertbe.

Az épületből kilépve viszonylag gyorsan megtaláljuk a Papát. Először is azért, mert a vénséges Admiralja már messziről kirí a többi jármű közül, másrészről pedig azért, mert egész Münchenben nincs egyetlen ember, aki nála lassabban hajtana. Folyamatosan előzik meg a dudáló, szitkozódó vezetők.

– Hányadék ez az egész – közli azonnal, mintegy köszönésként, és megtörölgeti a homlokát. – Sehol egy szabad hely. Ahol meg mégis, ott ki van írva, hogy csak szolgálati járműveknek.

– Szállj ki – mondom neki. Rögtön engedelmeskedik. Látom rajta a megkönnyebbülést. Beülök a

csotrogányába, leparkolom közvetlenül a saját szolgálati autóm mellé, amiből kiveszem a tárcsát és beteszem a Papa szélvédője mögé. A vén Admiral ezzel hivatalosan szolgálati járműnek minősül. Még gyorsan megmutatom nekik, merre van a legközelebbi metrómegálló, azzal már el is tűnnek. Hát hogyan oldjon meg az ember így egy hármas gyilkosságot?

Mire visszaérek a szobámba, a buzgó kollégák már végeztek a reggelivel, és immár a fontosabb feladatoknak szentelik a figyelmüket. Legalábbis gondterhelt arccal ülnek egy tucatnyi kiterített fénykép fölött.

– Ez meg mi? – kérdezem a kávéfőző felé pillantva. Mert hogy egyértelműen frissen lefőtt kávé illatát érzem. Vannak még csodák.

– Günter küldte át ezeket a képeket – tájékoztat Steffi, miközben töltök magamnak egy bögre kávét. – Rekonstrukciók a halottakról. Ilyen lehetett az arcuk. Még a két régebbi, Alfa és Berta is egészen jól sikerült.

– Ki talált ki nekik ilyen hülye neveket? – érdeklődik Birkenberger. Elengedem a fülem mellett a kérdést, és inkább a képeket veszem szemügyre.

Csinos lányok voltak. Kár értük. De tényleg. Akaratlanul is Panida jut az eszembe és a kis Sushi. És most nagyon rossz érzés rájuk gondolni.

– Günter szerint ők ketten valószínűleg Fülöp-szigetekiek, a harmadik, Cézária viszont inkább thaiföldi – tájékoztat Steffi. Ő is elgondolkodva nézi a képeket.

– Egy Cézária nevű thaiföldi – szólal meg újra

Birkenberger. – Gyakori név lehet arrafelé.

– Rudi! – mordulok fel, mert lassan kezd elegem lenni belőle. – Ha nem tudsz érdemben hozzászólni az ügyhöz, fogd be a szád! Senki nem kíváncsi a hülye megjegyzéseidre. Menj és ütlegeltesd magad még egy kicsit valami felszarvazott asszonysággal!

Mélyebben a homlokába húzza a sapkáját, dacosan összefonja a karját és mintha egyenesen beleolvadna a székébe. Már megint megsértődött.

– Jó, tehát két lány a Fülöp-szigetekről, egy Thaiföldről – mondom, hogy visszatereljem a témára a társalgást. – Amit eddig tudunk, annak alapján nem zárható ki, hogy mindhárman a vízszintes iparban tevékenykedtek.

Steffi bólogat.

– Én is így gondolom.

– Ugyan már, mit tudunk eddig? – morog Rudi a székéből.

Steffi meg én összenézünk. Tényleg ennyire ostoba Birkenberger, vagy csak tetteti magát?

– A körömlakk, az alsónemű, ami igazából nem is mondható alsóneműnek – sorolom kissé ingerülten.

– Csábító fehérnemű, ez a neve, Franz – javít ki Steffi.

– Értem. – Rudi feláll. – Tehát pusztán abból, hogy a lányok ilyen… csábító fehérneműt viseltek és lakkozták a körmüket, máris az következik, hogy prostituáltak voltak?

– Nem szükségszerűen, de ez is egy lehetőség – néz rá Steffi nyugodtan. – Különben is, valahonnan el kell indulnunk.

– És egyébként se emlegesd a prostikat ilyen lenéző hangon – mordulok fel. – A munkájukat végzik ők is, mint mindenki más.

– Igen, igen, nagyokos úr – morog vissza Birkenberger, de legalább visszaül a helyére.

A pengeváltások után viszont már meglepően jól megy a közös gondolkodás. Még egyszer végigmegyünk mindenen, amit tudunk, kielemzünk mindent, aztán kiosztjuk a feladatokat. Ezt nevezem csapatmunkának. Méghozzá nem is akármilyen csapatmunkának. Még Stahlgrubernek is tátva marad a szája, amikor szokás szerint ok nélkül benyit hozzánk.

– Helyzetjelentést kér? – kérdezem, amire csak megrázza a fejét és már el is tűnik. Steffi meg vigyorog.

– Jól van – néz körbe aztán rajtunk. – Akkor ahogyan megbeszéltük. Én tartom a frontot itt bent, ti pedig mentek a terepre.

Ami annyit jelent, hogy ő intézi az összes borzalmas papírmunkát, Rudi és én meg kint a nagyvilágban eredhetünk a gyilkos nyomába.

Lemásoljuk a három lány képét, összeszedjük néhány ismertebb kupleráj címét, aztán felosztjuk egymás között egy-egy körzet intézményeit. Rudi a város déli részét vállalja, én az északit. Már csak azért is, mert onnan rövidebb a hazaút Niederkaltenkirchenbe.

Stresszes ez a rendőri munka, nem vitás. Hatvanhárom bordélyt kell végiglátogatnunk, ami napokra elegendő

feladat. Ráadásul ezek még csak az úgynevezett klubok. Az utcán dolgozó lányokról még nem is beszéltünk. Őszintén csodálkozom, mekkora igény lehet erre az iparágra itt Münchenben. Nálunk, otthon, egyetlen bordély sincs. Legalábbis nem tudok róla. Igaz, van a közelben egy masszázsszalon, ami, ha jól emlékszem… de hagyjuk.

Rudi szinte mindegyik bordélyt ismeri, ahová neki kell elmennie. Mert hogy az obszervációi nem ritkán ilyen intézményekbe vezetik. Vele szemben én igazi kezdő vagyok ezen a területen. Csak kívülről ismerem ezeket a helyeket, de már annak is jó ideje, hogy egyáltalán azon a környéken jártam. Lelkes kezdő voltam még akkoriban, és képes voltam órákig várni a klubok előtt, hogy aztán leinthessem a kocsival távozó ügyfeleket. Természetesen szinte mindnek magasabb volt az alkoholszintje a megengedettnél. Az eredményességi mutatóm az egekben járt akkoriban. Visszatekintve persze nem mondhatom, hogy büszke lennék rá. Mit tegyünk, mindenkinek megvannak a maga ifjúkori ballépései.

Két prosecco és három pezsgő után már másként fest a dolog. Mert hogy természetesen nem azzal rontok be, hogy zsaru vagyok. Inkább szégyenlős érdeklődőnek mutatom magam, miközben végigjárom az öt kifejezetten előkelő műintézetet. Dominique, Shila és Roxette mindegyik helyen nagyon szomorú, amikor elköszönök tőlük és távozom. És mindegyik helyen mindegyikük megígérteti velem, hogy újra meglátogatom őket.

Ilyen kimerítő nap van mögöttem, amikor beszállok a kocsiba, hogy végre hazainduljak. Csakhogy megszólal a telefonom. Birkenberger hív.

– Hogy ment? Találtál valamit?

– Igen és nem – mondom, miközben indítok, és az autópálya felé veszem az irányt. – Igazán kedves lányok dolgoznak ezekben a kupikban. De a hulláinkat sajnos egyikük sem ismerte.

– Mondd csak, te ittál, Eberhofer?

– Nem!

– Szerencse. Nagyon szakmaiatlan fogás lett volna. Egyébként nálam is hasonló a helyzet. Senki nem ismerte az áldozatokat. Viszont az árak jelentősen megemelkedtek az utóbbi időben. Majdnem hét eurót fizettem egy kis üveg ásványvízért.

Ivott volna inkább pezsgőt, azt ingyen adták. Az enyémet legalábbis. Persze lehet, hogy csak személyes varázsom bűvölte el őket. Mindegy, megállapodunk, hogy másnap ugyanilyen időben ismét tájékoztatjuk egymást újabb eredményeinkről, aztán kölcsönösen a mainál több sikert kívánunk egymásnak, s el is köszönünk.

Amikor nem sokkal később behajtok Niederkaltenkirchenbe, látom, hogy Simmerl elkerítette a földjét. A falu közepét a patakkal összekötő gyalogösvénynek ezzel annyi. Ahol a bennszülöttek időtlen idők óta lerövidítették az utat, most piros-fehér műanyag szalagot lenget a szél. Ami természetesen újabb

tüntetést váltott ki. A hentes meg ott áll összefont karral, és mogorván tekint a lázadó népre. Megállok és leengedem az ablakot.

– Nem gondolod, hogy lassan túlzásba viszed, Simmerl? – kérdezem.

A fejét rázza.

– Ez az én földem. Ha azt mondom, hogy mától fogva nem járhat át rajta senki, akkor az úgy is lesz, barátom! – Lesújtó pillantást vet a gyülekezetre. – Mindenkinek jó erős lába van, hát menjenek szépen körbe. Különben is, szinte mindegyik túlsúlyos, nézz csak rájuk. Ha sokáig zavarognak itt nekem, a végén egy menekültotthont építek ide nekik, az orruk elé. Már utána is néztem, száz menekültet bármikor tudnak adni.

– Jól van, jól van – mondom, és továbbhajtok. Egyenesen a városházához. A polgármester nincs bent, mondják, mert elment felköszönteni a ma százéves öreg Dettenbohrert. Így aztán zavartalanul elbeszélgethetek a Simmerl Max fiával. Aki ott ül az asztala mögött, ami valaha az én asztalom volt, a peremén nyugtatja a lábát, és a telefonján játszik valamit.

– Szervusz, Max! – rikkantom el magam, amint belépek. Kapja is le rögtön nagy ijedten a lábát az asztalról. – Te, tudsz róla, hogy miközben te itt hervadozol, apádnál megint elszabadult a pokol? A fél falu ott áll a boltotok előtt, mert a vén bolond körbekerítette és lezárta a földjét.

– Tudom. – Max nyugodtan leteszi a telefont az asztalra. – De mit tehetnék? Azt hiszed, hallgatna rám?

– Bojkottálni kellene – javasolom.

– Te is tudod, hogy nem lehet bojkottálni. Közel-távol nála a legjobb a kínálat. A legközelebbi használható hentes, a Mehrwald, harmincöt kilométerre van. Azt hiszed, a niederkaltenkircheniek majd minden nap egy órát autókáznak a felvágottjukért?

– Nem kell, hogy mindenki autózzon. És nem is kell minden nap – mondom, és felülök az asztalra. Aztán elmagyarázom a kölyöknek a tervemet. Egyre nagyobbra tágul a szeme, ahogyan hallgatja. Mivel pedig mégsem teljesen hülye, viszonylag gyorsan meg is érti a lényeget.

– Azt mondod, tegyek közé hirdetményt, felszólítva mindenkit, hogy a jövőben ne vásároljon a Papától, és akasszak oda alá egy bevásárlólistát, amire mindenki felírhatja, amit kér? Aztán meg kérjem el a Flötzinger furgonját és szerezzek valakit, aki hetente kétszer átmegy Mehrwaldhoz bevásárolni? – foglalja össze a végén.

– Majdnem pontos az összegzés, Max. Ugyanis nem kell sofőrt szerezned. Te magad leszel a sofőr.

– Én ugyan nem fogok egy rakat hússal ide-oda furikázni a környéken! Felejtsd el! Különben sem támadhatom ennyire hátba az öregemet, érted?

– Én a helyedben megtenném, Max – mondom, azzal már indulok is. – Valakinek észhez kell térítenie apádat, mielőtt még sokkal nagyobb lesz a baj.

Néhány nappal és sok-sok Chantalle-lal, Ginával és Monique-kal később a szüntelen fejrázás után végre egy

felvillanó tekintet és egy tétova bólintás. Lolától érkezik, aki mellettem ül a bárpultnál és pezsgőt kortyolgat.

– Igen, azt hiszem, ismerem – mondja vidáman a kis brazil leányzó. Felnéz a képről és ragyogó mosolyt vet rám. – Azt hiszem, ez Nila. Miért keresed?

– Szóval Nila. Biztos vagy benne?

– Azt hiszem. De miért kérdezősködsz róla?

Eljött hát az igazság órája. Le kell lepleznem magam. Be kell vallanom, hogy rendőr vagyok. Veszek egy nagy levegőt és belefogok.

Nem rázza meg túlságosan.

– Tényleg? – kérdezi. Felnevet. De csak egy pillanatra, aztán újra a képre néz, és hirtelen elkomorodik az arca. – Történt vele valami?

Halkan teszi fel a kérdést, mintha már sejtené is a választ. Bólintok.

– Mi… mi történt vele? – kérdezi.

Elmondok annyit, amennyit szükségesnek látok, de semmivel sem többet. A lányka így is sírni kezd. Végül még a kezébe nyomom a névjegyemet és megkérem, jöjjön be hozzám holnap a kapitányságra. Többet nem mondhatok, mert már ott is áll mellettünk az egyik kigyúrt kidobó, és komoran rászól a lányra, hogy hagyja abba a bőgést.

11. fejezet

Másnap az egész átkozott délelőttöm azzal telik, hogy várok. Várom, hogy kinyíljon az ajtó, és belépjen a kis brazil leányzó. De semmi. Az ajtó persze kinyílik, nem is egyszer, én pedig minden alkalommal reménykedve kapom fel a fejemet, hátha ő az, de mindig csalódnom kell. Először Steffi jön be, utána Stahlgruber dugja be a fejét, végül pedig Olga érkezik, a kövér takarítónő, aki mindig hoz nekem a saját készítésű süteményeiből. Isteni finomságokat süt. A száraz sütemények is mesébe illenek, a kuglóf például, vagy a citromos piskóta jó sok cukormázzal a tetején, a tortái azonban még ezeken is túltesznek. Azokkal még a Nagyi tortái sem vehetik fel a versenyt. A kávékrémes, vagy a csokoládés-vaníliás… Már a gondolatra is összefut a nyál az ember szájában. Hozzá egy csésze jó friss kávé, aztán csak üldögélünk ott kettesben az íróasztalomnál és beletemetkezünk a torta habos krémcsodájába. Egy álom. Ma viszont sajnos semmit nem hozott, ami ugyancsak nem emeli a hangulatomat.

Steffi ellenben szorgalmas volt, és az erkölcsrendészeten dolgozó kollégáktól sikerült megtudnia, hogy a

személyleírások alapján egyetlen ismert intézményből sem hiányoznak a lányok. Ezért nagy valószínűséggel úgynevezett magánklubokban dolgozhattak. Ami általában egy közönséges lakást jelent, valahol egy közönséges bérházban. Több lány bérli együtt, és ott fogadják a vendégeiket. Ami persze egyáltalán nem teszi könnyebbé a nyomozásunkat.

Pontosan déli tizenkettőkor kilépek a Löwengrubéról, hogy legalább kulináris téren kényeztessem magamat egy kicsit. Az Oktoberfest végre véget ért, a turisták újra ott vannak, ahol lenniük kell, nevezetesen az otthonaikban. Ami pedig azt jelenti, hogy vége a hosszas sorbanállásoknak a hentesnél, és a vendéglőkben sem kell szabályosan vadászni az üres asztalokra. Viszonylag célirányosan indulok hát el a kapitányságról, amikor az utcára kilépve hirtelen meglátom Lolát. Ott áll a túloldalon, nincs benne semmi feltűnő, legfeljebb csak az, hogy kitartóan a rendőrség bejáratát figyeli. Amint észrevesz, már siet is oda hozzám.

– Rád vártam – mondja mosolyogva.

– Miért nem jöttél be? – kérdezem, s közben már indulunk is a piac felé.

– Nem mehetek be oda.

– Illegálisan vagy itt?

Lehorgasztja a fejét és alig észrevehetően bólint.

– Értem – mondom. – Ne aggódj, tőlem senki nem fogja megtudni. Éhes vagy?

Megint kurtán bólint. Halvány mosoly suhan át az arcán. Együtt sétálunk végig a sétálóutcán, el a városháza és a templom előtt, aztán nyílegyenesen a piacra. Az Ochsenbraternél a várakozásoknak megfelelően találunk egy szabad asztalt a napon, mivel pedig az időjárás október elejéhez képest nagyon enyhe, jobban nem is érezhetnénk magunkat. Sült kolbászt rendelünk káposztával, hozzá egy Radlert. A bajor viseletbe öltözött, szénfekete bőrű pincér olyan bajor dialektusban rögzíti a rendelésünket, hogy tanítani lehetne.

Előveszem a tegnapi képet.

– Ő az? Nila? Biztos vagy benne? – kérdezem.

Csak egy pillantást vet a képre, aztán bólint.

– Honnan ismerted? – kérdezem, és bekapok egy falatot a perecből.

– Ahonnan az összes lányt. A klubból – mondja, és egyenesen a szemembe néz. Hajszálvékony mustárcsík húzódik a felső ajka fölött. Egyszerűen elragadó jelenség. – A lányok jönnek és mennek, tudod? Más klubba viszik őket, kicserélik valaki másra. Senki nem marad sokáig egy helyen. A vendégek a friss húst szeretik, érted, ugye? Meg persze a hatóságok miatt is mozgatnak bennünket annyit. Alig valaki van rendesen bejelentve nálunk. Nagyon sok pénzről van szó.

– Értem – mondom. – Vissza tudsz emlékezni, mikor láttad utoljára?

– Már jó ideje megvan. Fél éve is talán. Nem dolgoztunk együtt sokáig, két-három hét lehetett összesen. Nem is

ismertük meg egymást úgy igazán, ahhoz túl rövid volt az idő.

Szinte akcentus nélkül, szépen beszél németül, alig hallani ki a hangjából, hogy nem idevalósi. Amitől persze még rokonszenvesebb lesz. Felemeli a szalvétát és letörölgeti a szájáról a mustárt. Kár.

– Értem – mondom újra, már csak azért is, hogy visszakényszerítsem a gondolataimat a lényegi kérdésekre. Nem tudom, miért, de ez a lány határozottan zavaróan hat rám. – Azt nem tudod, honnan jött?

– Nem. – Felnevet, de kissé keserűen. – Arról soha nincs szó nálunk. Áruk vagyunk, érted? Áru, semmi más. Ide-oda helyezhetnek, rakodhatnak bennünket, ahová és ahogyan csak akarják.

– Rosszul… rosszul bánnak veletek?

– Nem, nem. Kapunk rendesen enni, inni. Aki dohányzik, cigarettát is kap. Tiszta szállásunk van. Tényleg rendben van minden. És ami a legfontosabb, tisztességesen bánnak velünk és pénzt keresünk. Csak abba nem avatnak be, hogy mikor hová visznek, meg hasonlók.

– Dolgoztál már lakásban? Úgy értem, nem egy hivatalos klubban, hanem…

– Értem, mire gondolsz – szakít félbe, aztán iszik egy korty Radlert. – Nem, lakásban még nem voltam. A főnökünknek hat klubja van, többé-kevésbé mindegyik hivatalos engedéllyel. Mással nem foglalkozik. De jöttek már hozzánk olyan lányok, akik korábban lakáson

dolgoztak. Néha cserék is történnek. Mondtam, mi csak áruk vagyunk, és ez az egész egy üzlet.

Kinyitja a táskáját és egy csomag cigarettát vesz elő. Kattan az öngyújtó. Lola mélyet szív a cigarettából.

– Azt mondod, a főnöködnek hat klubja van? – Gondolkodom egy kicsit. – Lehetséges, hogy Nila… mondjuk úgy, egy másik telephelyen dolgozott?

– Lehetséges. Ha akarod, kideríthetem. Tudod, azért mi eléggé összetartunk. Úgyhogy, ha fontos…

Előrehajol, elnyomja a csikket. Apró kis ujjai vannak. Hosszúkás, apró körmökkel. Mintha egy gyerek keze lenne.

Felnéz rám azzal a barna szemével, és bizonytalan mosoly suhan át az arcán.

– Persze, hogy fontos – mondom. – És ha bármit tehetek érted, Lola…

– Kedves tőled – szakít félbe, és egy pillanatra az enyémre teszi a kezét. – De nincs szükségem semmire. Jól megvagyok úgy, ahogy vagyok, érted?

Bólintok, aztán odaintem a pincért és fizetek. Több okból is nagyvonalú borravalót adok: először is ennivaló látvány a népviseletben, másodszor hihetetlenül kedves, harmadszor pedig kiválóan megtanulta az én szép anyanyelvemet. Nekem csak megköszöni, Lolának viszont egy nagy puszit nyom az arcára. Jó, erről inkább önként lemondok. Lola viszont kuncog.

Visszafelé komótosan sétálgatunk. Amikor a templomhoz érünk, hirtelen megkérdezem, járt-e már

fent a toronyban. Megrázza a fejét. Így aztán gyorsan veszek két jegyet, és már rójuk is a lépcsőket fölfelé. Mind az átkozott háromszázhat lépcsőt megmásszuk. Mire felérünk, úgy fújtatok, mint egy rozmár, de a kilátás mindenért kárpótol. Mivel pedig az időjárás is kegyes hozzánk, és szép, tiszta az ég, nemcsak a lábunk előtt elterülő Münchent csodálhatjuk meg, de a távolban az Alpok csúcsai is tökéletesen kirajzolódnak. Körbejárjuk az egész kilátóteraszt, és úgy örülünk, mint a kisgyerekek. Aztán viszont elkövetem azt a súlyos hibát, hogy lefelé nézek. Lefelé, a mélybe. Rosszul is leszek abban a szent pillanatban. Szegény Lola kézenfogva kell levezessen, mivel a szűk lépcsőházban lépésről lépésre egyre rosszabbul érzem magam. Kínos. Fél órába telik, mire az arcom többé-kevésbé visszanyeri a rendes színét, és elkísérhetem kis brazil társnőmet a legközelebbi metróállomáshoz. Jelentkezik, amint megtud valamit, ígéri. Én meg összehúzom magam és visszaosonok az irodámba.

A délután későbbi részét ismét különböző bordélyokban töltöm. Mivel azonban minden információ, a legkisebb is nagyon fontos lehet, ma lemondok a pezsgőről és a hölgytársaságról. Végtére is nem járhatok el szakmaiatlanul, nem igaz? Sajnos azonban, mint azt sejtettem is, az információáramlás és az alkoholáramlás egyenes arányban áll egymással. Így aztán ma nem is tudok meg semmit. A lányok nem éppen készségesek az

olyan férfiakkal, akik sem nem isznak, sem a szexuális szolgáltatásokra nem tartanak igényt. Unott arccal üldögélnek mellettem, és nem is titkolják, hogy örülnek, amikor elköszönök. Aztán vannak olyan műintézetek, ahová be sem jutok. Mert hogy ahhoz tagnak kellene lennem. Hiába próbálkozom némi humorral, hogy van énnekem tagom, nem értékelik. Indulok is inkább haza. Rövid telefonbeszélgetésünk során azt is megtudom, hogy Rudi sem jutott többre. Ráadásul még nyafog is, hogy látni sem bír több prostit.

Amikor hazaérek, a nappaliból a Beatles hallatszik, a Nagyi pedig a konyhaasztalnál ül és éppen egy listát töltöget ki buzgón. Átnézek a válla fölött és vigyorognom kell. Szóval Max Simmerl nem is olyan töketlen kölyök, mint amilyennek látszik. Az ügyes kis hentesfiú megfogadta a tanácsomat, és tényleg egész Niederkaltenkirchent az apai hentesbolt bojkottjára hívta fel. Nézze meg az ember!

– Ó, Franz, hát megjöttél? – pillant fel a Nagyi. – Ezentúl a Mehrwaldtól vesszük a húst. Mindenkinek elege van Simmerlből.

Belekukkantok a fazékba. Zöldségleves. Hús nélkül.

– Minden húsunk elfogyott? – kérdezem csodálkozva a Nagyitól, kézzel-lábbal kísérve közben a szavakat.

– Csodálod? Annyit esztek, mint egy oroszlán! És Leopold is elvitt valamennyit Panidának és a kis Uschinak. Van még maradék, de azt be kell osztani.

Különben is, nem kell minden nap húst enni. Nem egészséges.

Remek. Ráadásul csak magamnak köszönhetem, hogy ma vegetáriánus vacsorát kell ennem. Még szerencse, hogy a sütőből friss almás rétes illata árad. Azért ezzel már el lehet viselni az életet. Odamegyek a kredenchez és nekilátok megteríteni az asztalt.

Két perccel később nyílik az ajtó és Liesl Mooshammer vonul be egy létrával.

– Szervusztok! – mondja, és már huppan is le a sarokpadunkra.

– Szervusz, Liesl! – mondom, és a létrára nézek. – Be akarsz mászni valakinek az ablakán?

– Menj már, ostoba, hát kihez akarnék én bemászni? Te amúgy is a földszinten laksz, hozzád nem is kellene létra.

Amiben persze igaza van. Eltekintve attól, hogy már a gondolattól is a hideg futkos a hátamon, hogy a vén szatyor bemászik az ablakomon. Be is falaznám az összes ablakot, úgy éljek.

– Eszel velünk, Liesl? – kérdezi a Nagyi és megsózza egy kicsit a levest.

– Mi finomat készítettél? – kérdez vissza Liesl.

– Zöldséglevest – felelem a Nagyi helyett, és kezdem kiosztani a tányérokat.

– Nem, nem vagyok éhes – rázza meg a fejét Liesl. Nekem meg vigyorognom kell.

– Szóval, mire kell neked ez a létra? – térek vissza az előbbi kérdéshez.

– Hát átmászni a lezáráson. A Simmerlnél, tudod. Teljesen meghibbant az az ember. Komolyan azt hiszi, majd körbekerülöm miatta a fél falut? Az lenne csak a szép!

– Aha – mondom. – Ezért inkább az egész falun át magaddal hurcolod ezt a létrát.

– Pontosan. Megtakarítok vele tizenöt percet, és nyerek egy jó adag figyelmet. Ha meg véletlenül leesnék, és valami bajom esne, Simmerlnek annyi. Meg is mondtam neki, a vén hülyének, Simmerl, te egész hátralévő életedben nem tudsz annyi húst eladni, amennyibe én kerülni fogok neked.

A Papa is előcsoszog és leül a helyére. Miután pedig Liesl Mooshammer a létrájával együtt a távozás mezejére lép, végre nekiláthatunk a vacsorának. Az almás rétes egy álom. Őszintén.

Vasárnap reggel megszólal a szolgálati telefonom. Pontosan abban a pillanatban, amikor kényelmesen nekilátnék a reggeli tükörtojásomnak. A Simmerl Max fia hív. Nagyon izgatott a hangja, és azt mondja, azonnal menjek a templomhoz, mert ott elszabadult a pokol. Ennél többet nem is értek, mert a háttérből hallatszó morajlás mindent elnyom. Gyorsan belapátolom a tojást, aztán már indulok is.

Már messziről látom: a templom előtti réten három ministráns püföli egymást vadul. Körülöttük ott rohangászik a szerencsétlen Max meg a plébános, utóbbi

fehér, mint a fal. Távolabb félkörben az érdeklődő közönség. Egyesek lelkesen biztatják a küzdő feleket. Isteni látvány. A henteskölyök, akinek a képességeit messze meghaladja a helyzet jelentette kihívás, előtte meg a három hófehér karingbe öltözött, forrófejű gyerek. Jó, hófehérnek azért már nem igazán mondható a karingjük, van már rajta minden, fű, föld, vér, ami csak kell. Minden erőmre szükségem van, hogy ne engedjek a kísértésnek és csak szemléljem élvezettel a lenyűgöző látványt. Hirtelen azonban ott terem mellettem Max. Nagyon kiborult a kölyök.

– Csinálj már valamit! – üvölti a képembe. Vörös az egész feje.

Jó, akkor csinálok valamit. Előveszem a szolgálati fegyveremet a hevederből és lövök vele egyet a levegőbe. A hatás eddig még soha nem maradt el: ahányszor csak leadtam egy lövést, abban a szempillantásban csend borult a helyszínre. Ma azonban nem. A három kiskakas annyira elmerült a verekedésben, hogy írd és mondd, négy lövést kell leadnom, mire eleresztik egymást. Akkor elteszem a fegyveremet és odasétálok hozzájuk. Vérző orral, ronda sebekkel, bőrfolytonossági hiányokkal, kimerülten lihegve állnak előttem. Az egyiknek még a metszőfogából is letörött egy darab.

– Irgalmas Isten! – mormolja mellettünk reszketve a plébános. Ide-oda inog, mire a közönség soraiból kiválik két bámészkodó, két oldalról belekarolnak és elvezetik a küzdőtérről.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezem, sorra szemügyre véve a kihevült arcokat. Egyiket sem nézném igazán bűnöző alkatnak, de persze nagyobb csodákat is láttunk már.

A várakozásnak megfelelően egyikük sem szólal meg, ezért nincs más választásom, ismét előhúzom a fegyveremet a hevederből.

– Amiatt a hülye szálloda miatt van minden – töri meg végül a csendet a letört fogú, vöröshajú kölyök. Selypít kissé a foga miatt.

Elteszem a fegyvert. Helyette előveszem a jegyzetfüzetemet.

– Név?

– Micsoda?

– A neved?

– Bode. Justus Bode.

– Gondolom, tisztában vagy vele, hogy nem te vagy James Bond.

Nem tűnik túlságosan éles elmének, legalábbis elég bután néz rám. Ellenfelei annál szélesebben vigyorognak.

– És mi köze a rendbontásotoknak a szállodához, ha szabad érdeklődnöm, uraim?

Most a legkisebb szólal meg a három kiskakas közül. Keskeny vérpatak csorog le az orrából.

– Ennek az apjáé az a nagy parketta-kereskedés, ott a Landshuter utcán – magyarázza a középső garázdára mutatva.

– Brunstetten? – kérdezem, és egy zsebkendőt nyomok a

kölyök kezébe.

– Az – bólogat. Tétován elveszi a zsebkendőmet, megtörölgeti vele az orrát, aztán meredten bámulja az eredményt.

– Folytasd! – rántom ki a merengéséből.

– Igen – mondja, miközben zsebrevágja a zsebkendőmet. – És ezért persze nagyon akarja, hogy megépüljön az a hülye szálloda. Mert akkor a három parkettázójának újra lenne végre munkája. És mert ott tízezer négyzetméter parkettára lenne szükség, amin ő betegre keresné magát. Ő meg a Simmerl, ők az egyetlenek, akik akarják a szállodát, és talán még a Flötzinger, de az összes többiek azt mondják, ha az a szálloda megépül, a hegyről lenézve semmi nem látszik a falunkból többé, csak egy ronda bunker a kellős közepén.

– Ezt apádtól hallottad? – érdeklődöm, mivel a megfogalmazás nem igazán illik a kölyökhöz. Vállat von, megerősítve gyanúmat. Hiába, egy ilyen tapasztalt zsarut nem lehet átverni. Egy ilyen pelenkásnak meg végképp nincs esélye.

– És a te neved mi légyen? – kérdezem még.

– Schuhmacher, Dustin – feleli, én meg feljegyzem.

– Te meg ezek szerint a Brunstetter fiú vagy – fordulok a középen álló kiskakashoz. Engedelmesen bólogat. – Keresztneved?

– Franz – mormolja halkan. Amivel máris szerez néhány pirospontot. Jó, hogy vannak még normális szülők, akik normális nevet adnak a gyerekeiknek.

Ne fesd a falra az ördögöt, mert még megjelenik. Méghozzá autóval. Először egy, aztán még egy. Végezetül egy harmadik házaspár is befut, ők gyalog, ráadásul egy őrülten ugató törpeuszkárt rángatva maguk után. Az izgatott szülők pedig természetesen azonnal rávetik magukat leszármazottaikra. Az anyák a sebesüléseket nézik, zsebkendőket kapkodnak elő, rájuk köpködnek, aztán törölgetni kezdik undorodó arccal álldogáló fiaik képét. Ismerem ezt a módszert, nálam is alkalmazta annak idején a Nagyi. Az apák meg pontosan azt teszik, amit az apák tenni szoktak. Zordan merednek egymásra, sörhas feszül sörhasnak, kezek repkednek a levegőben. Elhangzik néhány ügyvéd neve. Ahogyan lennie kell.

– Egy percet kaptok! – ordítom el magam viszonylag hangosan. – Utána lelövöm, aki még a szemem előtt van!

Hiába, a határozott fellépésnek megvan a maga hatása. Mind a három kölyök azonnal rángatni kezdi nemző atyja zakóját, és néhány pillanattal később már ki is ürül a csatatér. Csak a törpeuszkár marad, aki leguggol, és szép kupacot helyez el a templomtér kellős közepén.

12. fejezet

Hétfő délelőtt megint ott várakozik kis brazil barátnőm a kapitányság előtt. Amikor meglát, integet és már siet is oda hozzám. Még egy puszit is kapok tőle. Meg tudnék szokni egy ilyen kikapcsolódást a munkaközi szünetekben. Sajnos azonban egyetlen másodperccel később olyan hirtelen terem ott Birkenberger, mintha az aszfaltból nőtt volna ki. Meglehetősen döbbent arccal szemlél minket. Ami persze érthető. Nem mindennap láthat engem egy ilyen cukorfalat társaságában.

– Mondd csak, Eberhofer, lemaradtam valamiről, vagy mi? – kérdezi rögtön, és gátlástalanul bámulja Lolát. A végén még nyáladzani is elkezd itt nekem.

Lola azonban a jelek szerint megszokta már az ilyen pillantásokat, legalábbis barátságosan mosolyogva kezet nyújt Rudinak.

– Helló, Lola vagyok – mondja kedvesen.

– Birkenberger, van szerencsém – kezd hirtelen dadogni Rudi, és egyszeriben egészen kisfiússá válik a viselkedése. – Rudolf Birkenberger… izé… Rudi, hogy úgy mondjam…

Vigyorognom kell rajta.

– Nagyon örülök, Rudi Birkenberger – mosolyog Lola. Helyben fel tudná falni az ember, olyan aranyos.

– Igen, és… és Ön mivel is foglalkozik, Lola? – érdeklődik akadozó nyelvvel Rudi.

Most már közbe kell avatkoznom.

– Lola – mondom. – Ez itt Rudi, egy volt kollégám.

– Menj már, Franz! – mordul fel Birkenberger sértődötten. – Volt kolléga, hát hogy hangzik ez? A barátod vagyok. Méghozzá nagy valószínűséggel az egyetlen barátod.

– Rudi, ez itt Lola. Segít nekem a nyomozásban – folytatom a bemutatást.

Birkenberger először zavartan néz rám, aztán Lolára, és szinte hallom, ahogyan kattognak a fogaskerekek az agyában. Aztán egyetlen szempillantás alatt megváltozik az arckifejezése. Tetőtől talpig végigméri Lolát, aztán egészen közel lép hozzám, jóval közelebb, mint amit szeretek az emberi kapcsolatokban.

– Úgy érted… prosti? – suttogja a fülembe.

Lola hallása azonban a jelek szerint kiváló, mindenesetre hangosan felnevet. Én meg ráförmedek Birkenbergerre, mert kezdem kínosan érezni magam.

– Szedd már össze magad, Rudi!

– Igen, hogyne, elnézést – mondja ismét hangosabban, és elégedetten látom, hogy ő is kellemetlenül érzi magát a bőrében. – Csak meglepődtem, mert hogy… ugye… így, lófarokkal, pólóban és tornacipőben az ember igazán nem hinné, hogy…

– A szabadidőmben szívesen hordok pólót és tornacipőt. Néha még melegítőnadrágot is – mondja Lola könnyed

nevetéssel. Örülök, hogy nem veszi a szívére a dolgot. Magam csak annyit tehetek, hogy látványosan forgatom a szememet Birkenberger felé.

Miután sikerült tisztázni a félreértéseket, úgy döntünk, hármasban töltjük el az ebédidőt, és már indulunk is a Bayrischer Hof felé, ami Rudinak nagyon is kedvére való. Egyrészt azért, mert a számlát el tudja könyvelni költségként, másodszor pedig, mint mondja, így legalább jóvá teheti kissé az előbb elkövetett illembéli hibáját. A magam részéről nem hiszem, hogy jó úton haladna a jóvátétel felé, mivel a következő mondatában már azt közli, a világért ki nem hagyná, hogy egyszer egy ilyen csinos kis brazil chicával ebédelhessen. Lola szerencsére ezt is könnyedén veszi. Valószínűleg hozzászokott már a hülye beszólásokhoz.

Amikor végre megérkezünk az elegáns étterembe, és elégedetten nekilátunk májgaluska-levesünknek, Lola már bele is kezd, hogy elmesélje, mi mindent tudott meg az utolsó találkozásunk óta. Nagyon is érdekes történet kerekedik ki a szavaiból. Nilát ugyanis valóban a főnök helyezte át egy másik telephelyre, méghozzá nagyon is észszerű okból. Feltűnt ugyanis egy új ügyfél, meséli Lola. Egy olyan idősebb, kövér fickó, bajor viseletben, filckalappal. Ez az új ügyfél pedig egy idő után kezdett gyanús lenni a főnöknek. Hetente kétszer-háromszor jött a klubba, mindig a reggeli órákban, és minden alkalommal ragaszkodott hozzá, hogy elvigye magával Nilát az öreg Mercedesével, amit az ágazatban nem

néznek igazán jó szemmel. Mivel azonban az ügyfél rendkívül nagyvonalúan fizetett, a főnök egy ideig elnézte a dolgot.

– Mi a fenéért akarta elvinni? – akarja tudni Rudi. – Megdugni a bordélyban is megdughatta volna, nem igaz?

A szomszédos asztaloktól tucatnyi fej fordul felénk egyszerre. Különös pillantásokkal méregetnek bennünket.

– Ronja azt mondja… – folytatja Lola szinte suttogásig tompítva a hangját. – Ronja volt Nila legjobb barátnője. Szóval azt mondja, a fickó nemcsak szexet akart.

– Hanem? – kérdezzük egyszerre Rudival.

– Hogy is mondjam… hajlott a romantikára, ugye így mondják? És mindig ragaszkodott hozzá, hogy Nila dirndlibe öltözzön. Furcsa, de ez valamiért nagyon fontos volt neki. Virágot is hozott Nilának, minden alkalommal. Amikor meg elindultak, először mindig kimentek az Oktoberfestre, és ott sétálgattak a mezőn, pedig kora reggel még minden zárva volt.

– Nagyon furcsa – mormolom csak úgy magam elé, és felírok néhány szót a jegyzetfüzetembe.

A pincér kihozza a második fogást, saslikot rizzsel.

– Tehát, ha jól értem, Nila az Oktoberfesten kellett sétáljon a fickóval – bólogat Rudi. – Gondolom, azért nem ez volt minden.

Miközben beszél, egy hagymakarika lóg ki a szájából. Mutatom neki, hogy törölje le.

– Nem, nem, utána még pezsgős reggeli is következett az öreg autójában – folytatja Lola, élvezettel szúrva fel az

újabb falat húst a villájára. Láthatóan ízlik neki az ebéd. Az arca kipirult, a szeme minden falatnál felcsillan. – Mindig hozott magával mindent. Pezsgőt, epret, ilyesmit. És mindig hozott ajándékot is Nilának. Parfümöket, vagy drága csokoládét. Mindenesetre az első perctől fogva nagyon kedves és figyelmes volt hozzá, Ronja legalábbis így mesélte nekem.

– Szex nem is volt? – Rudi kedvetlenül turkál a tányérjában.

– Dehogynem volt! – Lola teli szájjal elneveti magát, aztán próbálja gyorsan lenyelni a falatot. – Persze, hogy szex is volt. A kocsiban. Mindig ugyanaz volt a menetrend: séta, aztán szex, aztán pezsgős reggeli, utána pedig a fickó egyszerűen visszafuvarozta Nilát a klubba. Ez minden, amit eddig sikerült kiderítenem. És hogy Jacknek, a főnökünknek, nem igazán tetszett ez a dolog.

– Beszélhetnénk mi is ezzel a Ronjával? – kérdezi Rudi, megelőzve a kérdéssel, amit én is fel akartam tenni.

Lola rövid gondolkodás után bólint.

– Gondolom, igen. Te jó ég, mindjárt kipukkadok, annyit ettem!

– Egy kávét? Esetleg fent a tetőkertben? – javasolja Rudi. Olyan előzékeny, hogy az már gyanús.

– Nem kérek, köszönöm. – Lola az órájára néz. – Jaj, nagyon elment az idő! Indulnom kell dolgozni.

Már kapja is fel a táskáját, röviden, de nagyon udvariasan megköszöni Rudinak a meghívást, aztán már siet is felfelé a lépcsőn.

– Elárulnád, mi a fene ütött beléd, hogy ilyen nagyvonalú vagy ma? – kérdezem Rudit, amint kettesben maradunk.

A válaszból aztán megtudom, mi az oka a váratlan bőkezűségnek. A minapi megcsalt feleség ugyanis, aki olyan csúnyán elbánt Rudival, telefonon bocsánatot kért, és kérte a számlát az elvégzett nyomozói munkáról. Mivel pedig Rudi nem haragtartó típus, azonkívül jól ismeri az itteni étteremvezetőt, aki bármikor szívesen visszakeltez neki bármilyen számlát, úgy döntött, mennyei lakománkat a megbízójával fizetteti ki. Végtére is a hűtlen férj valóban több alkalommal is a Bayrischer Hofba hozta vacsorázni a szeretőjét, így obszerválni is itt kellett őket. Ravasz fickó ez a Birkenberger, el kell ismerni.

– Egy desszertet? Hozzá egy korty jóféle pálinkát? – érdeklődik zárásként.

– Miért ne? – mondom, és már intem is oda a pincért.

Az ily módon rendkívül kellemesre sikeredett ebédszünet után felhívom Steffit, hogy tájékoztassam vadonatúj információimról. Méghozzá a lakásán hívom. Amit tulajdonképpen nem szeret, mert hogy a munka az munka, és három gyerekkel nagyon fontos, hogy legyen magánélete, de most nincs mit tenni.

– Hallóhóóó! – jelentkezik egy gyerekhang, ami máris összpontosításra késztet, mivel igen ritkán folytatok telefonbeszélgetést óvodásokkal. Valószínűleg a kisfiú lehet az, mert a lányok már nagyobbak, iskolások, és

valószínűleg a telefont sem így veszik fel.

– Szia – kezdem óvatosan. – Ott van a mamád?

– Igen – közli, azzal leteszi.

Második kísérlet.

– Ne tedd le, légy szíves – mondom lassan és tagoltan, körülbelül ahogyan a Nagyival szoktam beszélni. – A mamád egyik kollégája vagyok, és sürgősen beszélnem kell vele.

Még vonalban van, legalábbis hallom a szuszogását. Szólni azonban egy árva szót sem szól a kis kuka.

– Ott van a mamád?

Kattanás. Letette.

Harmadik kísérlet. Messze átlépve már a toleranciaküszöbömön.

– Ide hallgass, te kis pisis! – harsogom a telefonba. – Azonnal add a mamádat, megértetted? Különben most azonnal elmegyek érted és becsuklak a dutyiba, világos?

Abban a szent pillanatban egetverő bömbölésbe fog. Némi zörgés a vezetékben, majd Steffi hangja.

– Mi a fenét mondtál a fiamnak, hogy ilyen keservesen sír? – förmed rám, amint bemutatkozom.

– Semmit! Csak kértem, hogy hívjon oda téged a telefonhoz, komolyan – hazudom. – Talán a férfihangokra érzékenyebben reagál… tudod, megesik ez, ha nincs férfi a közvetlen családban…

A szerencse is mellettem áll, mivel kolléganőm kíváncsisága jelen pillanatban legyőzi az anyai szeretet erejét, legalábbis a következő kérdése már az, miért

hívtam. Így aztán kimerítően beszámolok neki mindenről, amit megtudtam. Hallom a hangján, hogy örül.

– Végre! – mondja megkönnyebbülten, A háttérből hosszú és alapos orrfújási akció hangja hallatszik. – Végre van valamink, amiből kiindulhatunk.

Így van. Ezzel el is köszönök és leteszem.

Másnap kora reggel hív Birkenberger. Már a csengőhangról megismerem, és bár éppen a zuhany alatt állok egy liter samponnal a hajamban, a kíváncsiság arra késztet, hogy kinyargaljak a fürdőszobából. Ugyanis pontosan tudom, hogy nem hívna ilyen korán, ha nem lenne fontos mondanivalója. Betekerem magam egy törölközőbe, fogom a kávéscsészémet, és letelepszem a kanapéra.

– Jó reggelt, Franz! – mondja Rudi, aztán hallom, ahogy szürcsölni kezd valamit.

– Hogy ízlik a smoothie-d, tí-édzzsel ejtve?

– Caffé latte, de nem számít. Te, elmentem tegnap éjjel abba a kupiba. Beszélni akartam a főnökkel, azzal a Jackkel.

– De szorgalmas valaki – mondom, a törölközővel dörzsölgetve a hajamat. – És mit mondott?

– Nem volt éppen beszédes. Inkább határozottan idegesnek tűnt. Alapjában véve minden kérdésemre csak igennel vagy nemmel válaszolt. A lódenruhás pasas valóban hetente kétszer-háromszor bukkant fel náluk. Az első alkalommal akkor, amikor éppen csak elkezdődött az

Oktoberfest. Egyébként egyáltalán nem tűnt veszélyesnek. Inkább olyan régimódi nyárspolgár volt, mégis volt benne valami, ami rossz érzést keltett ebben a Jackben.

– És milyen volt maga Jack? Milyennek láttad? Az alibijére rákérdeztél?

– Hogy milyennek láttam? Jó kérdés. Kinézetre olyan, mint egy sikeres üzletember. Nem az a jellegzetes stricitípus, de azért így is van benne valami gyanús. Nem egy rokonszenves alak, ha engem kérdezel. Az alibijére meg persze, hogy rákérdeztem, ne nézz kezdőnek, légy szíves! De csak nevetett. Azt tudakolta, komolyan azt hiszem-e, hogy ő emlékszik, mit csinált három héttel ezelőtt. Hat üzlete van, és minden áldott éjjel végigjárja mindegyiket. Nevetséges még a kérdés is, azt mondta, de megígérte, hogy átgondolja.

– Aha – mondom. Át kell gondolnom a helyzetet. – Mit mondott, Nila pontosan mikor tűnt el?

– Szeptember huszonkettedikén látta utoljára, legalábbis ezt állítja. Éjfél körül ért véget a műszakja, elindult haza, utána meg már nem adott életjelet.

– Értem. És miért nem jelentette be az eltűnését?

– Fogalmam sincs. Mondom, hogy nem volt túl közlékeny a pasas. Valószínűleg azért hallgatott, mert a legtöbb lány illegálisan van az országban. Biztosan Nila is közéjük tartozott.

– Hát ezzel nem megyünk sokra – mondom, azzal leteszem.

Sajnos miközben szárazra dörzsölgettem a hajamat telefonálás közben, elfelejtettem, hogy még benne van a sampon. Nagyon hülye látvány. De ezzel csak akkor szembesülök, amikor Münchenben kiszállok a kocsiból a zuhogó esőben, és azon nyomban habzani kezd a fejem. A vécéig futva megtett út valóságos vesszőfutás, mivel kedves kollégáim nem mulasztják el, hogy hülye megjegyzéseket tegyenek rám. Inkább nem is idézem őket. A végén berontok a mosdóba, a csap alá tartom a fejemet, és nagyon boldog vagyok, hogy ma éppen Olga takarít bent a vécében, ő meg egyetlen szó nélkül odanyújt nekem egy törölközőt.

– Maga egy kincs, Olga – mondom neki, aztán bekuporodom a kézszárító alá, hogy megszárítsam a hajamat.

– Tettem egy szelet túrótortát az asztalára, Eberhofer – mondja. Amiért még egy nagy puszit is kap, aztán már robogok is.

13. fejezet

Miután megvacsoráztunk és leróttuk a körünket Ludwiggal (egy-huszonegyet teljesítettünk, mert ha nagyon a gondolataimba mélyedek, hajlamos vagyok lassabban gyalogolni), úgy döntök, beülök még egy sörre Wolfihoz. Ha az embernek csupa stressz a munkája, nem árt néha lazítani egy kicsit, nem igaz? Különben is nagyon jól esne egy sör. Méghozzá úgy, hogy sem Liesl Mooshammer jelenlétét, sem a Beatlest nem kell elviselnem hozzá. Akkor már inkább Wolfi.

Ötven méterre járhatok talán a kocsmától, amikor meghallom. Szól a zene Wolfinál, méghozzá nem is akármilyen zene. Ezerszer megcsaltál, énekli slágersztárunk, Andrea Berg, pedig még nyolc óra sincsen. Nagyon szokatlan ilyenkor a zene a kocsmában. Általában egyáltalán nem is szól zene, mivel a vendégek jobban szeretnek nyugodtan, zenei aláfestés nélkül beszélgetni a sörök felett. Csak sokkal, sokkal később szokott jönni a zene, és csak bizonyos alkoholszint fölött. Egyszerű képlet: nincs alkohol – nincs zene. Kevés alkohol – kevés zene. Sok alkohol – AC/DC. Nagyon sok alkohol – Marianne Rosenberg. Vagy különösen súlyos esetben Andrea Berg. Úgyhogy fel is teszem magamnak a kérdést,

ki lehet ennyire részeg már ezen a korai órán.

Először az ablakon kukkantok be. És az első pillanatban nem hiszek a szememnek. Aztán a másodikban sem. Pedig tényleg jól látok. Jól látom, amint Wolfi és Flötzinger egymás karjában lejt fel-alá a kocsma kövezetén, közben hangosan mondogatva, hogy „egy, kettő, három”. Ráadásul mind a kettő meredten a saját lábát bámulja mozgás közben.

– Te, Wolfi, már egészen jól csinálod – mondja éppen Flötzinger bátorító mosollyal. – Csak tartsd egyenesen a válladat és a hátadat, nem a vécén ülsz, nem igaz?

Wolfi meg azonnal kihúzza a hátát és vállát szép egyenesre, akár egy díszszázadba is elmenne. A ritmusból viszont ezzel ki is zökken. Még szerencse, hogy a víz-gáz-fűtés buheráló türelmes tanár.

– Vissza az alaphelyzetbe – mondja szelíd mosollyal ajkain, azzal újra keringeni kezdenek körbe-körbe, elszámolnak háromig, aztán újra kezdődik az őrület. Elnézném még őket egy ideig, de végül úgy döntök: akkor is bemegyek.

Az ajtónál tábla fogad. Ma este zártkörű rendezvény. Nevetséges. Főleg, hogy az ajtó a várakozásoknak megfelelően nincs is bezárva. Belépek és egy ideig csak nézem a két Travoltát. Nem semmi látvány, az biztos.

Végül Wolfi az, aki észrevesz.

– Mondd csak, nem tudsz olvasni? – förmed rám, a feje meg közben egy tűzoltóautó színébe borul.

– Dehogynem – bólogatok vigyorogva. – Én tudok olvasni, te viszont nem tudsz táncolni.

– Pontosan ezért gyakorolunk – magyarázza Flötzinger.

– Inkább csapolj nekem egy korsóval, Wolfi – mondom, és leülök a pult elé.

– Nem csapolok – morog vissza hülye kocsmáros. – Ma este…

– Tudom, tudom, zártkörű rendezvény van – szakítom félbe. – És Flötzinger meg te vagytok a zárt kör. Nem foglak zavarni, hidd el. Csak elüldögélek itt a sörömmel. Valami gondod van vele?

– Elüldögélsz itt és röhögsz rajtunk – néz rám komoran Wolfi.

– Nem fogok röhögni, esküszöm! – felelem, és megpróbálok komoly maradni. Nehéz feladat.

– Téged úgysem érdekelt soha, mit mondanak mások – morog tovább Wolfi, de azért besétál a pult mögé és nekilát a sörcsapolásnak. – Te csak csinálod, amihez éppen kedved van.

Úgy csapja le elém a sört, hogy majdnem a fele kifröccsen.

– Ugyan, Wolfi, ne izgasd fel magad mindenen – mondom csillapítóan, nem akarván elrontani jó viszonyomat az egyetlen kocsmárossal közel-távol a vidéken. – Egyébként meg miért akarsz hirtelen megtanulni táncolni? Bőven elég, ha egyvalaki majmot csinál magából közülünk.

Flötzinger hördül egyet, aztán rám mereszti a szemét a

szarukeretes szemüvege mögül.

– Rám céloztál, Franz? – óhajtja tudni. – Mondd csak, rám céloztál ezzel?

Iszom egy kortyot a korsóban maradt fél adag sörömből, és nyugodtan vigyorgok magam elé.

– Franz! – mordul fel újra Flötzinger. – Ez nagyon csúnya megjegyzés volt. Végtelenül aljas megjegyzés, tudod? De miért is izgatom fel magamat rajta? Nem kellene csodálkoznom, hogy egy fickónak, aki máshoz sem ért, mint hogy hülyén és részegen tekeregjen a környéken, nincs érzéke a kultúrához. A legkisebb érzéke sincs! Nem is szólva arról, hogy fogalmad sincs, miről van szó egyáltalán.

Ajaj.

– Hát világosíts fel, légy oly jó – javasolom. – Miről is van szó?

Először még játssza egy kicsit a sértődöttet, de aztán megered a nyelve. És megtudom tőle, hogy Wolfi öccse a jövő hétvégén nősül. Méghozzá a teljes műsorral együtt. Zenével, tánccal és minden egyéb felhajtással. Mivel pedig a két fivérnek már nem él az apja, aki a táncparkettre rángathatná a szerencsétlen menyasszonyt, szegény kocsmárosunknak kell magára vállalnia ezt a hálátlan feladatot. Nem éppen boldog tőle, mint mondja. De nem húzhatja ki magát alóla, ha nem akar egy életre összeveszni az öccsével. Ha jól belegondolok, nálam elő sem állhatna ilyen veszélyhelyzet.

– Úgyhogy légy oly jó, és húzz el innen – mondja végül

Wolfi, amint az utolsó korty sört is legurítom a torkomon. Micsoda modor!

Elköszönök és indulok, de azért odakint még megállok néhány percre az ablak előtt és figyelem a két bolond manővereit. Flötzinger elemében érzi magát tánctanárként. Egy, kettő, fordul… vállat fel… emeld a karod… remek! Ne a lábadat nézd… balra fordul… azt mondtam, balra… A szerencsétlen Wolfi meg próbál minden utasításnak eleget tenni, az összesnek egyszerre. Az eredmény elképzelhető. És ha mindez még nem lenne elég, mögöttük szünet nélkül szól, hogy „ezerszer megcsaltál”.

Aztán hirtelen észreveszem, hogy nem vagyok egyedül az ablaknál. Simmerl is ott áll mellettem.

– Miért az ablakon át leskelődsz ahelyett, hogy bemennél? – érdeklődik.

Félreállok, hogy ne vegyem el előle a kilátást. Pontosabban a belátást.

– Ma zártkörű rendezvény van – közlöm vele.

– Ezek meg mit csinálnak?

– Mégis minek tűnik?

– Fogalmam sincs. Birkóznak?

Megrázom a fejemet és röviden tájékoztatom a munkanélkülivé vált hentest kocsmárosunk jövő hétvégi programjáról.

– Szerencsétlen – mondja végül Simmerl őszinte együttérzéssel a hangjában. – És mi van a sörrel?

– Gondolom, sör is lesz ott bőven. Láttál már esküvőt

sör nélkül?

– Nem az esküvőre gondoltam, hülye! Mostanra. Most hol szerzünk sört?

– Megoldjuk – közlöm, és már nyitok is be a kocsmába.

– Kifelé! – üvölt fel azonnal Flötzinger. Kezdődő hisztéria bujkál a hangjában.

– Csak semmi pánik, Mr. Astaire, már itt sem vagyunk – mondom, azzal besétálok a pult mögé és gyorsan csapolok két korsóval.

Aztán még álldogálunk egy kis ideig kint az ablak előtt Simmerllel meg a sörökkel. Csípős ugyan az idő, de a látvány bőven kárpótol ezért a kis kellemetlenségért. Meglehetősen hülye vicceket eresztünk el a táncoló párosról.

– És az üzlet hogy megy? – kérdezem később.

– Ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, Franz – feleli, a tekintetét egy pillanatra sem fordítva el a benti látványról. – De én kitartok, ki bizony. Majd meglátjuk, ki nevet a végén, barátom.

– Az egész faluban senki nem akarja azt a szállodát, Simmerl, csak te meg a polgármester, meg talán a parkettázó, de ő is csak azért, mert többezer négyzetméter parkettát adhat el.

– Ahogy te azt elképzeled, Franz! Sokkal többen vagyunk! Itt van például Flötzinger, nem igaz? – Simmerl a géppuskalábú felé bök az állával.

– Jó, neki is lenne némi megbízása, nem vitás. Évekre elegendő vécécsésze-szerelés vagy zuhanykabin-beépítés.

– Pontosan.

– Te meg végre megszabadulsz a mindenre alkalmatlan, eladhatatlan földedtől.

– Pontosan – bólogat, aztán a kezembe nyomja az üres korsóját, és a távozás mezejére lép. Mivel pedig lassan az én csontjaimba is befészkeli magát a hideg, én is hazafelé indulok.

Egy nappal később ismét ott áll Lola a kapitányság előtt. Ismét ebédidőben. Most azonban nem egyedül jött, hanem egy kolléganőjét is magával hozta. Azt a bizonyos Ronját. Aki nagyon hasonlít rá, de egy kicsit szomorkásabb, és fáradtabbnak is tűnik. Sajnos a kapitányság küszöbét ő sem hajlandó átlépni, méghozzá ugyanazon okból, mint Lola. Ezért aztán úgy döntünk, beülünk az Augustinerbe. Az mindjárt itt van a sarkon, nem kell sokat sétálni a hideg, nyirkos időben. Mindjárt a bejáratnál találunk is egy elsőosztályú helyet. Mivel pedig szépséges tartományi fővárosunk két garantáltan legcsábosabb leányzója van a társaságomban, ráadásul mind a ketten kedvesen mosolyognak rám, bőséges irigykedő pillantásokat aratok a mellettünk elhaladó férfiemberektől. Négynek még egy erőteljes oldalba könyöklést is el kell szenvednie a társaságában lévő hölgytől, annyira szembetűnően megbámulja az én leánykáimat. Mi tagadás, nagyon élvezem a helyzetet.

Ott ülünk tehát hármasban, leadjuk a rendelésünket, megismerkedem Ronjával, váltunk néhány udvarias

mondatot, aztán gyorsan a lényegre térünk.

– Mondd csak, Ronja, emlékszel valamennyire arra a fickóra, aki mindig magával vitte Nilát? – kérdezem egyenesen a szemébe nézve. Kicsi, sápadt orrocskáját apró szeplők pettyezik. A két felső metszőfoga között pedig akkora rés tátong, hogy nyugodtan be lehetne illeszteni közéjük egy pálcikás jégkrémet.

– Hogyne emlékeznék – feleli, és látom, hogy könnyek szöknek a szemébe. – Éppen elégszer láttam.

– Akkor talán le is tudnád írni nekem, hogyan nézett ki?

– Persze, de miért kellene leírnom? Ha tudni akarod, hogy néz ki, van róla egy fényképem – mondja, és előveszi a telefonját.

– Van róla fényképed? – ismétlem döbbenten.

– Készítettem róla egy képet – bólogat tétova mosollyal, aztán odanyújtja nekem a telefont. – Egész élesre sikerült. Jól látszik rajta.

– Gyakran csinálsz ilyet? Úgy értem, hogy lefényképezed az ügyfeleket?

Bólint.

– Ha egy ügyfél borsos felárért kivisz egy lányt a házból, valaki a többiek közül mindig lefényképezi. A biztonság kedvéért. Az ember soha nem tudhatja…

– Értem – mondom. Gyorsan átmásolom a képet a saját telefonomra, aztán visszaadom neki a sajátját, és szemügyre veszem a felvételt.

A fickó közepes termetű, teljesen átlagos, sápatag figura. Lógó váll, rossz fogak, már ha a szájából

előmeredő sárga csonkokat fognak lehet nevezni egyáltalán. A hatvanas évei elején járónak becsülöm. Bajor öltözéket visel. A zakója alatt nem túlméretezett, de világosan kivehető sörhas domborodik. A szemüvege olcsó, a hetvenes években elterjedt közgyógy-szemüveg. A feje teteje kopasz, körülötte ritkás, szőkés hajzat. Nem egy adonisz, meg kell hagyni. Nem mintha a kinézete bármit is számítana. A lényeg, hogy van róla fényképünk. Egy fénykép az elsőszámú gyanúsítottunkról!

– Mit tudsz még erről a fickóról, Ronja? – faggatózom tovább. – Más lányokat is igénybe vett?

– Nem. Legalábbis nem hiszem. Tudod, több helyen is dolgoztatnak minket. Nem látunk mindent. De ez a pasas teljesen rá volt kattanva Nilára. Még feleségül is kérte.

– Feleségül kérte? Atyavilág! És… és Nila mit válaszolt neki?

– Őszintén szólva fogalmam sincs. Ezt is csak úgy röviden mesélte el, két ügyfél között. Olyankor az embernek nincs ideje komolyabb beszélgetésre. De bármit felelt is volna, a pasasnak mindenképpen Jackkel kellett volna megbeszélnie a dolgot. Egy lány kiváltása elég tekintélyes pénzbe kerül.

Csak úgy áradnak az információk! Igyekszem mindent feljegyezni, amit hallok.

– Tudjuk, hogy a fickónak Mercedese van – pillantok fel a jegyzetfüzetemből. – A rendszámát esetleg nem jegyezted fel?

Sajnos a fejét rázza. Látom, hogy megint könnybe lábad

a szeme.

– Azt nem írtam fel. Nagyon sajnálom. Csak azt tudom, hogy elég régi autó volt. Akár Oldtimernek is elmehetett volna. A színe, úgy emlékszem, kék volt. Vagy szürke.

Ha a fickó valóban egy Oldtimerrel jár, az jelentősen leszűkíti a kört. Aranyat ér ez a lány. Ezért nagy örömömben még egy nagy adag császármorzsára is meghívom őket, almapürével és jó sok porcukorral.

Ebéd után még elkísérem őket a metróállomásig, aztán előkapom a telefonomat, hogy haladéktalanul tájékoztassam Birkenbergert a fejleményekről. Mielőtt azonban bepötyögném a számát, a telefon megcsördül a kezemben. A Papa keres. Először nem értem, amit mond. Egyrészt azért nem, mert nincs semmi értelme a hablatyolásának. Másrészt meg azért nem, mert oly mértékben motyog, hogy alig hallom a sétálóutca zajában.

– Mi van? – kiabálok a kagylóba.

– A Nagyi összeesett… kórházban van…. – hallom.

Jól értettem hát! Azonnal futólépésre váltok és a tömegben lökdösődve indulok a parkoló felé, ahol a kocsit leállítottam.

– Mi a fene történt? – kérdezem futás közben. – Mitől lett ilyen hirtelen rosszul?

Csend.

– Papa!

– Itt vagyok, itt vagyok – szólal meg újra. Legalább a vonal még él. – Ne izgasd fel magad, Franz. És óvatosan vezess, érted?

– Mondd már el, mi a fene történt!

– Hát Susi… hogy is mondjam…

– Susi? Hogy jön ide Susi? Mi köze Susinak a Nagyi rosszullétéhez? Várj, csak nem vele is valami baj van?

Mindjárt megbolondulok.

– Mondom, hogy ne izgasd fel magad, Franz! Bőven elég, ha a Nagyi…

– MI VAN SUSIVAL?

Körülöttem minden járókelő megfordul és megbámul. Fogalmam sincs, miért, de nem is érdekel. Én csak választ akarok végre, de sürgősen!

– Terhes – mondja halkan a Papa. – Susi terhes, Franz.

Szikla gördül le a szívemről. Megállok, nekidőlök egy közlekedési tábla póznájának és veszek néhány nagy levegőt.

– Értetted, amit mondtam, Franz? – hallom a Papa hangját.

– Igen, értettem – mondom. És hogy azonnal indulok a Nagyihoz. A Papa gyorsan megadja még a betegszoba számát, hogy ne kelljen még a kórházban is kérdezősködéssel vesztegetni az időmet.

A szívbajt hozták rám. Mintha valami rettenetes dolog történt volna Susival. Pedig csak terhes. Mi ezzel a baj? Most az a fontos, hogy a Nagyit minél előbb lábra állítsuk.

Kék villogóval és szirénával egy szűk óra alatt oda is érek a landshuti kórházhoz. Rendőrautót gond nélkül le lehet parkolni közvetlenül a bejárat elé, a portás a

várakozásnak megfelelően int, hogy menjek be nyugodtan.

A liftből kiszállva azonnal meglátom a Nagyit. Szembejön velem a folyosón. Infúziós állványt húz magával, abba kapaszkodik, és egy akkora kórházi hálóing van rajta, hogy csak úgy repked körülötte jobbra-balra a sok fölösleges vászon.

– Most aztán megkaptad! – süvít felém, amint megpillant. – Most aztán már esélyed sem lehet soha többé Susinál, te ostoba! Elveszítetted! Örökre, te szerencsétlen!

Azért egy rosszullétet nem egészen így képzel el az ember.

Odamegyek hozzá és vissza akarom kísérni a szobájába, de kézzel-lábbal védekezik.

– Maga meg hová menne, Eberhofer néni? – szólal meg hirtelen egy hang mellettünk. Fiatal kölyök néz ránk, a feje tetején festett haj mered az égnek, a bőre minden szabadon látható felületét tetoválások borítják. Az orrában egy karika, a fülében meg akkora lyuk, hogy egy lódarázs is könnyedén átrepülhetne rajta. Ugyanakkor barátságos, és úgy tűnik, már behízelegte magát a Nagyinál. Mindenesetre tőle szó nélkül elfogadja, hogy belekaroljon, visszavezesse a szobába és besegítse az ágyba.

– Nem szabad felizgatnia magát, Eberhofer néni – mondja még búcsúzóul. – Ha bármi gond van, csak

kiáltson, itt leszek a szomszédban.

Ott fekszik a Nagyi tűzpiros arccal a párnáin, és úgy néz rám, mint valami undorító, felfakadni készülő fekélyre. Én meg… én meg csak állok előtte, mint egy megrendelt, de át nem vett csomag, és fogalmam sincs, mit tehetnék és mit mondhatnék ebben a helyzetben. Megpróbálok leülni az ágya szélére és megfogni a kezét, de azonnal elrántja tőlem.

– Tűnj el! – veti oda a párnái közül.

Te jó ég, talán soha életemben nem láttam még ilyennek.

– Nagyi – próbálkozom újra.

– Semmi Nagyi! Pihennem kell, nem szabad felizgatnom magam, hallottad! Csakhogy az nem megy, amíg itt látlak! Egyre jobban felizgatom magam! – Az arca valóban még tovább pirosodik.

Nehéz szívvel felállok és megállok az ágya mellett. Elfordítja a fejét és kinéz az ablakon.

Kifelé még kétszer visszafordulok az ajtóig, de egyetlen pillantásra sem méltat. A szomszéd szobában megadom a telefonszámomat a tetovált ápolónak, aztán hazaindulok.

– Minden rendben? – kérdezi a portás. Felemelem a hüvelykujjamat, de szavak nem jönnek a számra. Akárhogyan próbálkozom is.

14. fejezet

Hazaérve az a látvány fogad, hogy a Papa a konyhaasztalnál ül, az asztalon egy gyertya ég, a Papa meg a lángba bámul meredten. Azért ez már igazán túlzás. Észre sem veszi, hogy belépek, csak amikor Ludwig feláll és odaballag hozzám. Odahajtja a lábamhoz a fejét, az én hű társam. Erre végre a Papa is felrezzen a letargiájából.

Kihúzok egy széket és leülök mellé. Most már igazán tudni akarom, mi történt valójában. Hogy lehet Susi hirtelen terhes, honnan tud róla a Nagyi, és hogy ezért miért kellett azonnal összecsuklania?

A Papa előkotorja a dohányzacskóját és először is sodor magának egy füves cigarettát. Csak az első szippantások után képes végre megszólalni.

– Átjött Liesl Mooshammer, ő mesélte. Hogy ő honnan tudta meg, a fene se’ tudja. De a forrásai általában megbízhatóak. Ahogy megtudta, rögtön sietett is elmesélni a Nagyinak. Amire a Nagyi egyszerűen puff, összeesett. Kihívtam a mentőket, egész gyorsan ki is értek.

– Szóval Liesl Mooshammer. Tudhattam volna – mondom és felállok. – Te, Papa, nekem most el kell mennem. Hazafelé hozok valami ennivalót.

– Voltál a kórházban?

– Voltam. Ne aggódj a Nagyi miatt. Aki így tud ordítozni másokkal, annak nem lehet nagy baja – mondom, azzal hívom Ludwigot és már indulunk is.

A szabad levegőn végre átadhatnám magam a gondolataimnak, de alig teszek meg húsz lépést, megszólal a telefonom. Ezúttal Birkenberger hív.

– Ne most, Rudi – mondom neki viszonylag ingerülten.

– Három gyilkosságot kell felderítenünk, Franz, ha már elfelejtetted volna!

– Azt mondtam, ne most!

– Mi van már? Meghalt valaki?

– Majdnem.

– Mondd már, mi történt!

– Susi terhes.

– Susi… hoppá! Ha emlékeim nem csalnak meg teljesen, te viszonylag kevéssé lehetsz ennek a gyereknek az apja, nem igaz? Hiszen utoljára talán…

Leteszem.

Kissé ráérősen ballaghattunk ma Ludwiggal, legalábbis két és fél óra alatt jártuk le a körünket. Ami azt jelenti, hogy két és fél órán át bolyongtam a hülye erdőnkben, és közben mindvégig Susira kellett gondolnom. És a terhességére. Ez meg hogyan történhetett? Jó, természetesen tudom, hogyan történik az ilyesmi, de ez a dolog akkor sem fér a fejembe. Nem azt mondta Wolfi, hogy azzal a Karl-Heinz nevű nagyképű számítógépes

seggfejjel nem volt semmi? Hogy a fickó a templomtól mindössze a Miriam nevű barátnőhöz fuvarozhatta el Susit? Vagy a kocsmáros nagyon átvert volna, és a valóságban továbbra is kapcsolatban vannak? Vagy van esetleg valaki más, akiről eddig nem is tudtam? Vagy csak Liesl Mooshammer hallott félre valamit? Nem ez lenne az első eset. Ezernyi zavaros gondolat kavarog a fejemben, ami, szegény, lépésről lépésre egyre nehezebb is lesz. Végül Ludwig riaszt fel gondolataimból. Egyszerűen azzal, hogy hirtelen megáll előttem, lógó farokkal és lógó nyelvvel, a feje félrebillentve, s csak néz rám könyörgő tekintettel. Szomjas lehet. Ahogyan egyébként én magam is szomjas vagyok. Tétován körülnézek, mert az első pillanatban nem is tudom, hol vagyunk éppen, de viszonylag gyorsan összeszedem magam, és látom, hogy jó messzire elkeveredtünk Niederkaltenkirchentől. Már csak ez hiányzott! Egy örökkévalóságnak tűnik, mire visszaérünk a faluba. Ott viszont egyenesen Wolfi kocsmája felé vesszük az irányt. Wolfi nem is kérdez, azonnal hoz egy nagy vödör vizet szegény Ludwignak, s egy nagy korsó sört szegény Franznak. Mindketten másodpercek alatt végzünk a magunkéval. Mivel pedig rajtunk kívül még egyetlen vendég sincs a házban, a kocsmárosnak nincs más dolga, mint hogy Ludwig fejét vakargassa, én meg végre nyugodtan feltehetem kínzó kérdéseimet.

– Te, Wolfi… Susi dolgában… – kezdem, óvatosan figyelve az arckifejezését. A keze azonnal megáll Ludwig

feje tetején.

– Igen? – kérdezi olyan hangon, hogy azonnal megértem, irányt kell váltanom. Annál is inkább, mert még a két kezét is kihívóan csípőre teszi.

– A Nagyi, tudod… kórházba került, szegény – próbálkozom ezúttal más irányból.

– Tudom – bólint mogorván. Sejthettem volna.

– Nagyon nincs jól szegény öreg… Összeesett, minden ereje elhagyta.

– Sajnálom. Add át neki üdvözletemet, és hogy jobbulást kívánok.

– Jobbulást? Igen, átadom. Ezzel kapcsolatban… esetleg… a Susi dolga… ez a terhesség, tudod… Szóval, tudsz valamit, ami esetleg jobb kedvre deríthetné a Nagyit? Hogy gyorsabban visszanyerje az erejét, csakis azért kérdezem.

– Térj a tárgyra, Eberhofer!

– Tudsz valamit erről a terhességről, Wolfi?

– Tudok.

– És lennél olyan jó, hogy nekem is mondasz róla valamit? Nem miattam, félre ne értsd, csakis a szegény Nagyi miatt, érted, ugye?

– Nem!

– Wolfi!

– Tőlem ugyan nem tudsz meg semmit, Franz. Egyetlen szót sem fogsz kihúzni belőlem, még ha százszor felborítod is az italos polcomat, megértetted?

– Ludwig, megyünk! – mondom, azzal már kint is

vagyunk.

– Kettő nyolcvannal jössz nekem a sörért! – hallom utánam ordítani a hülye kocsmárost, de a legkevésbé sem érdekel.

Minden jószándék hiábavaló. Ezért aztán inkább átmegyek Simmerlhez. A hentesbolt választéka finoman szólva is könnyen áttekinthető, s vevő sincs rajtam kívül közel-távol. A hentes a pult mögött ül és keresztrejtvényt fejt.

– Szervusz, Simmerl – mondom, és végignézek a kínálaton. – Van valami másod is szalámin kívül?

– Nincs – mondja, és megvonja a vállát. – A szalámi az egyetlen, ami sokáig eláll. Ne tegyél úgy, mintha ártatlan lennél benne.

Barátságos arcot öltök.

– Akkor kérek fél kiló szalámit és hozzá néhány zsemlét.

– Zsemlém nincs. Az sem áll el. Fél kilót mondtál?

– Legyen egy egész, Simmerl. Egy kiló szalámi tökéletes lesz – mondom, és megpróbálok könnyedséget vinni a hangomba. – És egy nagyobb darabot Ludwignak is.

Simmerl bólint és csomagolni kezdi a szalámit.

– Te, nem járt ma feléd véletlenül Liesl Mooshammer? – folytatom a kérdezősködést.

– Miért járt volna? Hetek óta nem beszélünk egymással.

A fenébe! Ezt elfelejtettem!

– Susi miatt kérdezed? – érdeklődik a hentes vigyorogva. Megáll az ember esze! Ez a porfészek egyetlen nagy pletykahálózat, nem vitás. Tétován bólintok

és próbálok könnyedén visszavigyorogni, de gyanítom, hogy inkább ostobának tűnhetek. A hentes mindenesetre megkönyörül rajtam, és elmeséli, amit a jelek szerint már az egész falu tud. Nevezetesen, hogy az én Susim állapotos. Ugyanis tegnap véletlenül összefutottak Liesl Mooshammerrel Landshutban. Liesl éppen a szemorvostól jött, onnan ment a gyógyszertárba. Ahol is megesett a találkozás, mondja Simmerl. És hogy Liesl persze azonnal arról érdeklődött, mikorra várható a nagy esemény. Mire Susi csak annyit mondott, hogy nemsokára, azzal már fordult ki is a patikából. Ennél többet nem tud a hentes. Amit pedig ő tud, az mostanra megegyezik azzal, amit a teljes népesség tud a faluban. Remek. Kifizetem a szalámit, kiutalom belőle Ludwignak az adagját, aztán egy kis pékségbeli kitérő után irány az otthoni konyha. A Papa nem társul be, mára már elkötelezte magát a füves cigarettái és a Beatles mellett, és különben sem éhes. Mivel pedig időközben nekem is elment az étvágyam, beteszem a szalámit a hűtőbe, aztán beveszem magam a disznóólba. Aludni viszont nem tudok. Egész éjjel nem jön álom a szememre. Mert hogy amint elszundítanék, azonnal megjelenik Susi. Ott ül az ágyam szélén a nagy hasával, ami a következő pillanatban egy nagy durranással kipukkad – én meg újra éber vagyok. Hozok magamnak egy pohár vizet, átülök a kanapéra és csak nézek magam elé. Itt, ebben a helyiségben tartottam a legénybúcsúmat. Ami nem akármilyen buli volt! Söröztünk és zenét hallgattunk,

énekeltünk és beszélgettünk, és olyan volt a hangulat, mint valami nagy-nagy utazás kezdete előtt. És tulajdonképpen egy kicsit még örültem is. Örültem Susinak és az új életnek Susival. Sőt, még az esküvőnek is. És persze átkozottul sajnálom, hogy elaludtam és lekéstem. A saját esküvőmet. Miközben rajtam kívül mindenki más időben ott volt. A fél falu. Az egész családom. Még a nyálas disznó Leopold is, hármas számú hitvesével, Panidával (Leopold bezzeg egyik esküvőjét sem késte le). És a plébános és a polgármester, aki személyesen óhajtotta megpecsételni frigyünket. És természetesen ott volt az én drága Susim. Hófehér menyasszonyi ruhában, virágcsokorral és minden más kellékkel. Aki hiányzott, az sajnos a szegény Franz volt. Mert hogy ő bolond módon elaludt egy erdei magaslesen, és túl későn ébredt fel. Bosszantó az ilyesmi, nem kérdés. Amikor pedig a derék Franz némi késéssel – a „némi” kissé bagatellizálja a dolgot, nem tagadom – végre megérkezett a templom elé, ott már természetesen ennek megfelelő volt a hangulat. Susi először mérges volt, aztán meg eltűnt. Egyszerűen beszállt vetélytársam átkozott Lamborghinijébe, és eltűntek együtt, hogy csak úgy porzott az út utánuk. Most meg terhes. Köszönöm szépen! Hát hogyan összpontosítson így az ember a munkájára, és derítsen fel három gyilkosságot, miközben a magánélete egyetlen nagy trágyadomb?

Ahogyan el lehet képzelni, nem vagyok éppen a legjobb

formámban, amikor másnap reggel az irodám felé tartok a Löwengrube folyosóin. A helyzetet csak súlyosbítja, hogy mindössze egyetlen méterrel a cél előtt még Stahlgruberrel is összefutok.

– Ó, jó reggelt, Eberhofer! – üdvözöl szokatlanul udvariasan, s ha nem tévedek, részvétet vélek kihallani a hangjából. Vagy inkább elégedettséget? Nem vagyok biztos benne.

– Reggelt – felelem röviden, és már mennék is el mellette, de utánam szól.

– Hihetetlen, milyen gyorsan történt, nem igaz? Őszinte együttérzésem, Eberhofer – mondja, nekem meg halvány fogalmam sincs, miről beszél.

– Mi a fene történt, milyen gyorsan? – érdeklődöm ezért visszafordulva.

– Te jó ég, ne higgye, hogy bele akarok avatkozni a magánéletébe, a világért sem! A magánügy az magánügy, másoknak semmi köze hozzá – közli, majd azzal a lendülettel fordul is be a férfi vécé ajtaján. Mivel pedig egyrészt a legkisebb kedvem sincs beszélgetésbe merülni vele, a vécén meg aztán végképp nincs, másrészt meg valóban senkinek semmi köze a magánéletemhez, nyílegyenesen be is masírozok a szobámba.

Steffi már ott van. És Rudi Birkenberger is. Aki abban a pillanatban feláll, ahogy belépek. Odalép hozzám és a vállamra teszi a kezét.

– Franz! – mondja mély együttérzéssel.

Mi van itt ma? Egységesen meghibbant mindenki?

– Igen? – kérdezem bizonytalanul.

– Nagyon sajnálom. Igazán – mondja, és egyenesen a szemembe néz.

Steffi valószínűleg érzékeli, milyen zavart arcot vágok, mert széles mosollyal néz fel rám az asztala mellől.

– Rosszabb dolgok is vannak a világon, uraim – mondja, aztán hátradől a székén és keresztbe teszi csinos lábát. – Susi terhes. Ami jó dolog, nem igaz? Neki legalábbis biztosan.

Felemeli a bögréjét, kortyol egyet a kávéjából, aztán újra rám néz.

– Kit érdekel, hogy Franz az apa, vagy valaki más? Úgysem vagytok már együtt, nem igaz? Különben is…

– Ez aztán jellemző rád, Steffi! – vág közbe Rudi egy színpadias sóhaj kíséretében. – Franz egyébként sem lehet az apa, már csak tisztán matematikai…

– Elég! – avatkozom közbe, mielőtt még jobban belemélyednének a magánéletembe. – Az én dolgom, nem a tiétek, értitek? Különben is, hogy jutott eszetekbe, hogy még Stahlgrubernek is elmeséljétek?

Rudi azonnal elfordul tőlem és érdeklődve kezdi szemlélni a padlót maga előtt.

– Semmit nem mondtunk Stahlgrubernek – tiltakozik helyette is Steffi. – Mégis, mit képzelsz rólunk?

– Akkor honnan tudja?

– Az én hibám volt, Franz – szólal meg halkan Birkenberger, és az ajtóra néz. – Nem csuktam be magam után rendesen a hülye ajtót. A seggfej meg egyszer csak

besétált széles vigyorral a képén.

– Miért beszélsz te egyáltalán az én magánügyeimről, Birkenberger? Ráadásul a távollétemben, a hátam mögött?

– Én csak aggódom érted, Franz – közli sértetten. – Úgy gondoltam, Steffi talán tudna segíteni… ő igazi szakértő a kapcsolatok terén, nem igaz?

– Egyszerűen csak a véleményemet akarta tudni, ez minden – bólogat Steffi.

– Hagyjuk. – A kávéfőzőhöz sétálok. – Végtére is fontosabb dolgunk is van. Három gyilkosságot kell felderítenünk.

Szinte hallom, ahogy legördül a szikla Birkenberger szívéről.

– Így van! – mondja lelkesen, aztán odajön hozzám és néhányszor könnyedén mellkason bokszol. Kierőszakolok magamból egy kényszeredett mosolyt, ő meg visszavigyorog rám.

Miután ekként megnyugodtak a kedélyek, beszámolhatok kollégáimnak a fényképről. Az eddigi egyetlen lehetséges gyanúsítottunk fényképéről. A fényképről, amit a kis ázsiai prostituált vendégéről készített a kolléganője.

Kimeredt szemmel néznek rám. Annyira letaglózza őket a hír, hogy egyetlen másodperc alatt megfeledkeznek Susiról és az ő terhességéről.

15. fejezet

A Rudi társaságában eltöltött ebédszünet után úgy döntök, ideje, hogy elővegyem a lányok futtatóját, azt a Jack nevűt. Vajon tudott az áldozatnak tett házassági ajánlatról?

Birkenberger úgy dönt, ő inkább kimegy még egyszer Freihamba. Tüzetesebben szemügyre akarja venni a holttestek megtalálásának helyét, mondja. Ami szerintem egyszerű ürügy csupán. A valódi ok sokkal inkább a pillanatnyi lakáshelyzete. Mert hogy az ujjal történt eset óta valahogy nem érzi jól magát a pompás lakásában. A latte meg a smoothie sem ízlik már neki igazán. Pánikrohamot kap, ha egy varjú csak elrepül az ablaka előtt. Mivel pedig Freihamban éppen a jövő mega-városa épül, mindennel, amit csak el tud képzelni az ember, azaz kávéházakkal, üzletekkel, mozikkal, parkokkal, csörgedező patakkal és további szépségekkel, nagyon is jól el tudom képzelni, miért akarhat ott körülnézni Birkenberger. Aki természetesen nem is sejti, hogy már régen átlátok rajta. Ne is sejtse. Így aztán elköszönünk és megállapodunk, hogy később telefonon tájékoztatjuk egymást.

Miután többször is biztosítottam egy cukorfalat lengyel leánykát, hogy valóban semmi többet nem kívánok tőle, mint hogy vezessen be a főnökéhez, végre abbahagyja a gombjaim körüli motozást, távolabb lép, előveszi a telefonját és felhív valakit. Néhány szófoszlánnyal később átvezet a fülledt hangulatú klubhelyiségen egy egészen más hangulatú kis hátsó szobába, ami nem is állhatna nagyobb ellentétben az intézmény rendeltetésével. Modern, egyszerűen berendezett, már-már sterilen tiszta iroda. Az egyetlen, aki némi életet sugároz a kopár berendezés közepette, az maga Jack. Ő ugyanis az íróasztala mögött ül, a lába az asztalon, és egy szivarkát szív élvezettel.

A lengyel leányka már el is tűnik, gondosan becsukva maga mögött az ajtót. Körülnézek, kihúzok magamnak egy széket és leülök. Eszemben sincs megvárni, amíg Jack hellyel kínál.

Eltart egy ideig, mire meggyőzöm a fickót, hogy ő sem járna rosszul egy részletes tanúvallomással. Először ugyanis még a nagymenőt játssza, leereszkedően vigyorog, és eszében sincs szóba állni velem. Csak amikor elhangzanak az olyan varázsszavak, mint „egészségügyi hivatal”, „felügyelet”, meg „erkölcsrendészet”, „alkoholos italok ellenőrzése” és „razzia”, akkor kezdi lassan belátni az igazamat, végül pedig még azt is, hogy valóban jobban jár, ha együttműködik.

Kiteszem elé az asztalra a fényképet a bajor viseletű öreg kéjencről. Összehúzott szemmel nézi, közben

elnyomja a szivarkáját, a zakózsebéből dohányzacskót vesz elő, sodor magának egy rendes cigarettát, mélyeket szív belőle, aztán megrázza a fejét.

– Kezdjük újra – mondom és a képre mutatok. – A fickó Nila törzsvendégei közé tartozott?

Először újra csak hallgat, aztán hirtelen kirobbannak belőle a szavak.

– Igen, a fenébe is! Nem lett volna szabad elengednem vele! Jó lány volt, tudod?

Mondtam már, hogy ki nem állom, ha ismeretlenek letegeznek? Kihallgatás közben meg aztán végképp idegesít. Most azonban hagyom, hadd beszéljen. Nem akarom leállítani, ha már egyszer végre beszélni kezdett.

– Nila jó lány volt – folytatja. – Nem az a típus, akiből meggazdagszik az ember, mégis… Sok vendége volt, közöttük sok törzsvendég, ő meg nem játszotta az elkényeztetett, válogatós lányt. Az a fajta lány volt, aki szépen teszi a dolgát, és még mosolyog is közben. Ritka manapság az ilyen.

– És mi a helyzet a fickóval a képen? Ha jól tudom, feleségül akarta venni Nilát. Így volt?

– Így, hogy a fene enné meg! Kiállhatatlan alak volt, mindenkit idegesített, ahogy itt toporgott a hülye virágcsokraival. És mindig ragaszkodott hozzá, hogy kivigye Nilát a házból. Utálom az ilyet, érted? Ha a lány nincs a házban, hogy tartsam rajta a szemem?

– Mégis elvitte Nilát.

– Elvitte, aztán visszahozta. Egy rakás pénzt fizetett

érte. Egy idő után már nem is idegesített annyira. Aztán egyszer csak ideállt elém és közölte, hogy ki akarja váltani Nilát. Először azt hittem, viccel, de teljesen komolyan gondolta. A pénz, amit felajánlott, nem kis összeg volt. Igazából tényleg elég lett volna Nila kivásárlására.

– Mikor történt ez? – kérdezem, előkapva a jegyzetfüzetemet.

– Huszadikán. Szeptember huszadikán. Először kinevettem és közöltem vele, hogy húzzon el, de nagyon kitartó volt. Másnap visszajött, aztán a következő napon megint. És minden egyes napon emelt az ajánlatán. Mit tehettem volna?

– Huszonkettedikén volt itt utoljára? Mi történt akkor?

– Huszonkettedikén? Besétált a hülye lódenzakójában, a blőd filckalappal a fején, és letett harmincezer eurót az asztalomra! Arra már nem mondhattam nemet. Akkor láttam utoljára Nilát. Ez minden, amit tudok.

Elnyomja a cigarettát is.

– A neve? A nevét nem tudod?

Elvigyorodik.

– Gustl. Illik hozzá, nem igaz? Fogalmam sincs, tényleg így hívják-e. Nila így szólította.

– Az autója egy öreg Mercedes volt, ha jól tudom. Emlékszel a színére, vagy esetleg a rendszámára? Vagy bármi különlegesre, amit tudnom kellene?

A fejét rázza.

– Én soha nem láttam azt a kocsit, csak Nila mesélt róla. Soha nem a ház előtt parkolt vele.

– Nila kiváltásáról készült valamilyen papír? – kérdezem, bár sejtem a választ.

– Mégis mit gondolsz? Hogy még közjegyzőhöz is elmentünk?

– Egy egyszerű nem is elég lett volna – mondom, s ezzel tulajdonképpen ki is fogytam a kérdésekből.

Jack határozottan megkönnyebbültnek tűnik, amikor közlöm vele, hogy mára végeztünk. Röviden kezet rázunk, azzal már megyek is. Örülök, hogy végre kimehetek a szabad levegőre. Nem nekem való egy ilyen kupi hangulata. Nyávogó zene, alkohol és olcsó parfüm émelyítő illatkeveréke, mesterséges köd, csobogó miniszökőkút, a bárszékek, táncrudak és plüsskanapék között pedig rikítóra sminkelt, erősen alulöltözött lányok csapata. Maga a pokol.

Kint a kocsi felé menet még gyorsan felhívom Steffit. Sajnos megint az otthoni számán kell hívnom, de most már felkészültem.

– Hallóhóóó… – hallom a várakozásnak megfelelően a kagylóból.

– Le ne tedd! – mondom gyorsan és határozottan. Amire természetesen azonnal teli torokból bömbölni kezd.

– MAMA!!!

Steffi a következő pillanatban már ott is van a készüléknél. És természetesen azt is azonnal tudja, hogy csak én lehetek a hívó.

– Mi van már megint, Eberhofer? – kérdezi köszönés nélkül.

Röviden tájékoztatom mindenről, amit megtudtam, ő pedig megenyhülve válaszolgat.

– Ha a Gustl név stimmel, akkor a hivatalos neve Gustav kell legyen – mondja végül.

– Egyetértek – mondom, miközben kinyitom a kocsiajtót.

– Holnap reggel máris kikeresem az összes Gustav nevű Mercedes-tulajdonost.

– A régebbi modellekkel kezdd. Valószínűleg egy Oldtimerről van szó.

– Szóval egy Oldtimer, egy Gustav keresztnevű tulajdonossal. Gyerekjáték lesz – mondja, azzal elköszönünk egymástól.

Beindítom a motort, közben Rudit is megpróbálom elérni, de nem veszi fel. Ezért aztán Niederkaltenkirchen felé veszem az irányt. Lássuk, ma milyen őrület szerepel kis falunk napirendjén.

Előbb azonban még teszek egy kitérőt Landshutba. Pontosabban a landshuti kórházba. Nem hagy nyugodni, jobban van-e az én harcias kis Nagyim.

A kedves ápoló megint szolgálatban van, éppen szembejön velem a folyosón, így azonnal meg is érdeklődöm tőle, jobban van-e a Nagyi. Fitt, mint egy sportcipő, feleli. A fia már úton is van érte, hogy hazavigye. A fia? A Nagyi fia az az én Papám, nem igaz? A Papa akarja hazavinni a Nagyit a kórházból? Amikor az ilyen természetű szolgáltatások időtlen idők óta az én hatáskörömet képezik?

Be is masírozok egyenesen a Nagyi szobájába.

– Szervusz, Nagyi – mondom.

Az ágya szélén ül, a keze az ölében, a lába a levegőben kalimpál. Rám néz, aztán elfordítja a fejét. Leülök mellé, a két kezem közé fogom a fejét és óvatosan magam felé fordítom, hogy muszáj legyen rám néznie.

– Nagyi, ha a Papával mész haza, éjfél előtt nem vagytok otthon, te is tudod. Életében nem hajtott még ötvennél gyorsabban, és azt is csak ritkán. Tényleg ennek akarod kitenni magad?

Dacosan vállat von.

Én meg várok.

– Veled is mehetek – mondja végül. – De beszélni nem beszélek veled, csak hogy tudd, mire számíts!

Megy ez, kérem, csak akarni kell. Még elbúcsúzunk a kedves ápolótól, a Nagyi megcsipkedi az arcát és még egy kis borravalót is akar adni neki. Előveszi a pénztárcáját és kikotorja belőle az összes aprót. Három tízcentes, két ötcentes és hét egycentes. Ezt a hatalmas adományt nyomja az ápoló kezébe. Aki nagyon udvarias ember, mert még így is mosolyogva megköszöni.

– Aztán el ne költse egyszerre az egészet – mondom még, mielőtt elindulnánk.

Hazafelé a Nagyi tényleg némaságba burkolózik. Dacosan néz ki az ablakon, mint egy sértett kisgyerek, aki nem kapott nyalókát. Amint behajtunk az otthoni udvarra, már tépi is fel a kocsiajtót és száguld befelé a házba. A

vacsoránál sem szól egy árva szót sem, csak ül az asztalnál komor arccal. Gyászmiséken szokott ilyen lenni a hangulat. A menü szalámi savanyú uborkával, szalámi mustárral, szalámi száraz zsemlével és szalámi szárított paradicsommal. Hát ezek után csak mosogasson el egyedül! Én inkább hívom Ludwigot és indulunk a körünkre. Mint mindig, most is előttem fut, néha megáll és bevár. Sőt, még a fejét is odahajtja a lábamhoz, s csak utána szalad újra előre. Az én hűséges társam.

Kilenckor hív a Papa. Mi az ördög folyik itt, érdeklődik. Fél tizenegyre már haza is ér. Pocsék hangulatban méghozzá. Magába tömi a maradék szalámit, közben meg folyamatosan zsörtölődik, mindenfélét mormog maga elé, hogy „hiába mentem”, „micsoda kitolás”, és hasonlókat. Ott is hagyom, és átvonulok a disznóólamba.

Másnap éppen a reggelinél ülök hallgatag rokonságom társaságában, amikor hív Birkenberger. Ki tudnék-e ugrani Freihamba, érdeklődik. Lehetőség szerint most azonnal. Legalábbis még mielőtt bemennék a kapitányságra. Mert hogy meglepetése van a számomra. S ugyan természetes bizalmatlansággal viseltetem a meglepetések iránt, végül hagyom rábeszélni magam a kirándulásra.

Amikor másfél órával később megérkezem, már messziről meglátom Rudit. Egy földkupac tetején áll kitárt karral, ragyogó arccal, fültől fülig érő vigyorral a képén. Kiszállok, megállok a kocsi mellett, nekitámaszkodom, és

onnan nézek fel rá. Így nézhetett ki a Jóisten a hetedik napon, a nagy mű végeztével.

– Itt fogok lakni! – kiabál le nekem a mini-dombról. – Mit szólsz hozzá?

– Kellemes. A bútorok mikor érkeznek? – kiabálok vissza.

– Elmész te valahová, Franz! Tudtam, hogy képtelen vagy csak úgy egyszerűen együtt örülni velem!

Morogva lekászálódik a dombjáról.

– Minek kellene örülnöm, Rudi? – érdeklődöm, mert tényleg nem tudom. – Itt állsz egy halom kiásott föld és törmelék tetején kitárt karral, és azt mondod, itt fogsz lakni. Ennek örüljek?

– Nem most rögtön! Majd ha elkészül!

– És mikor készül el?

– Márciusban.

– Melyik év márciusában? – kérdezem körülpillantva.

– Kétezer-tizenhat. Kétezer-tizenhat márciusában.

– Szóval szűk másfél év múlva – bólogatok. – Meg is állapodtál már a bérbeadóval?

Felemelt kézzel félbeszakít.

– Nincs bérbeadó! Nincs bérlet! Nincs ingatlanügynök! Nincs jutalék! Megvásároltam, közvetlenül a beruházótól, érted? Tegnap egész délután vele tárgyaltam. Végül olyan kedvezményt ajánlott, hogy nem mondhattam nemet. És ami a legjobb, a jövő héten már megyünk is a közjegyzőhöz!

– Értem. Szóval megveszel egy lakást, amit még csak

nem is láttál? Ami még csak nem is létezik? Aminek még… még egy hivatalos címe sincsen. Mondd csak, te teljesen meghibbantál?

Elkomorodik a képe, és morcosan keresztbe teszi a karját.

– Nagyon is jól tudom, milyen lesz a lakás, barátom. Gondolod, terv sincs róla? Alaprajz? Hát nem, kedves Franz, erről a lakásról már megvan minden! Első osztályú beosztás, negyedik emelet, lift, a parkra és a patakra panorámás loggia. A beépített bútorokat én magam választhatom ki. És hogy boldog légy, címe is van. Egészen hivatalos címe. Jó, ha máris megjegyzed, ugyanis nemsokára már ezen a címen leszek elérhető. Rita Falk utca 30. Fene tudja, milyen nőszemélyről nevezték el. A közvetlen szomszédságban pedig pékség, hentes, két kávézó, egy söröző és egy biobolt. Minden, de minden gyalogos távolságra. Jobbat elképzelni sem lehet.

Gyalogos távolságra. Világos. Szerencsére ebben a pillanatban megszólal a telefonom, megakadályozva, hogy felkapjak egy gyalogos távolságra heverő követ és jól beverjem vele Rudi fejét.

Steffi keres. Mikor érek már be, óhajtja tudni. Új fejlemények vannak. Így aztán már szállok is be a kocsiba.

– Most meg hová akarsz menni? – kiabál utánam Birkenberger. – A fenébe, Franz, hová mész?

– Vár a munka, Rudi – közlöm vele a leengedett ablakon át. – Úgyhogy, ha el tudsz szakadni vadonatúj

álomotthonodtól…

Már ugrik is be a kocsiba a másik oldalról.

Miután az irodába beérve először is kitöltöttem magamnak egy bögre kávét és letelepedtem vele az íróasztalomhoz, Steffi már kezdi is szaporán a beszámolóját.

– Jól figyeljetek, szépfiúk! Az Oldtimerek kiestek, de a rendes Mercedesek tulajdonosai között négy Gustavot is találtam, akinek mind régebbi évjáratú a kocsija. Mind a négy autót Münchenben regisztrálták, kettőnek viszont a nyilvántartás szerint fehér a színe.

– A fehéreket elfelejthetjük, Steffi – vágok közbe. – A kocsi kék vagy szürke, de semmiképpen sem fehér.

– Akkor már csak kettő marad – bólogat Rudi, és odalép Steffi asztalához. – Azt a kettőt még ma meg kellene néznünk. Ezek az aktáik?

Steffi bólint.

– Igen. És találtam még egy Gustafssont és egy Augustot is. Ők is szóba jöhetnek.

Rudi felkapja a dossziékat, leül velük az asztalomhoz és már lapozgat is buzgón.

– Az Ungerer utcait vállalom – mondja végül. – Oda még autó nélkül is eljutok. Nézd, ez a másik meg Germeringben van. Az nem valahol Freiham szomszédságában van?

– De ott – felel helyettem azonnal Steffi. – Kocsival tíz perc sincsen.

Miután kiosztottuk a feladatokat, el is köszönünk, mindenki indul a maga dolgára. Nekem Germering jutott. Lássuk, ott találom-e dirndligyűlölő mészárosunkat.

16. fejezet

Ahogy behajtok a tanya kapuján, azonnal elfog a győzedelmes érzés, hogy jó helyen járok. Régi épületek, öreg ház, istállók, csűrök. A lakóház ajtaja előtt gumicsizmák sorakoznak. Ha ez nem illik a lódenzakóhoz és a filckalaphoz…

Annak ellenére, mennyire utáltam kezdetben ezt az ügyet a kuplerájokkal, a törzsvendégekkel és mindennel, ami ehhez a világhoz tartozik, most mégis elfog a tettvágy.

Amit azonban sajnos jelentősen lefékez az udvar minden szegletéből feltűnő nagy létszámú macskahorda. Mindenféle méretben és színben. Ami pedig sajnos megakadályozza, hogy kinyissam az ajtót és kiszálljak a kocsiból. A macskákkal szemben ugyanis óvatosságra kényszerítenek múltbéli tapasztalataim. Mert hogy ahányszor csak közelebbi kapcsolatba kerülök velük, azonnal feldagad az arcom, bedagad a szemem, és nem kapok levegőt. Így kényszerűen, saját biztonságom érdekében inkább a kocsiban maradok és onnan veszem szemügyre a tanyát.

Nem sokkal később meglibben a függöny az egyik ablak mögött, egy további perccel később pedig kinyílik a ház ajtaja és harminc körüli, testes alkatú hölgyemény

bukkan fel a küszöbön. Odanéz rám, aztán kiválasztja az egyik pár gumicsizmát, belebújik és odaballag hozzám.

Ahogy elnézem, hasonlít egy kicsit a filckalapos törzsvendégre. A lánya lenne? Letekerem az ablakot. Persze nem teljesen. Úgy két centiméternyire talán. Résnyire, gyakorlatilag. A minimálisra csökkentendő az allergiás reakciók kockázatát.

– Mit akar? – érdeklődik azonnal, amint odaér hozzám.

– Ön itt lakik? – kérdezek vissza, és az ablaküveghez nyomva megmutatom neki az igazolványomat.

Összehúzott szemmel nézi, aztán bólint. Én meg esküdni mernék rá, hogy már kezd is viszketni az orrom.

– Én… feltehetően az édesapját keresem – mondom. Elteszem az igazolványomat, és előveszek egy zsebkendőt.

– Hát őt én is keresem – mondja, és keserű hangon felnevet. – Már huszonnyolc éve, hogy pontos legyek. Szóljon, ha megtalálta. Csak, hogy lelőhessem.

Kiköp maga mellé a földre.

– Az a mocsok elhagyta anyámat, még mielőtt én megszülettem volna, tudja? Faképnél hagyta a nagy hasával meg a bátyámmal, aki még járni sem tudott.

Ajaj.

– Ki az, Kati? – harsan egy hang az ajtóból, és egy fiatalember bukkan fel.

– Képzeld, Karl, egy zsaru van itt és apánkat keresi! – kiabál vissza a nőszemély.

– A bátyja? – kérdezem gyorsan. Bólint. Mielőtt azonban újabb kérdést tehetnék fel, a fickó már száguld is felém,

mint a villám, és amikor odaér a kocsihoz, vadul püfölni kezdi a tetejét. Mintha hab buggyanna ki a szája sarkán… Mindenesetre gyorsan lezárom az ajtókat.

– Miért érdekli hirtelen a zsarukat az a mocsok? – üvölt be nekem az ablakon át. – Bezzeg amikor anyám ment hozzátok, hogy segítsetek megkeresni, hazaküldtétek és nem csináltatok semmit!

Megpróbálja felrántani az ajtót, de szerencsére még időben bezártam. Vállat vonok.

Aztán megszólal a telefonom. Mivel pedig amúgy is kezd bedagadni a szemem, elköszönök, és teljesen felhúzom az ablakot. Átkozott dög macskák!

A Karl nevű még belerúg néhányszor a kerekekbe, miközben a húga megpróbálja csillapítani.

– Mi a helyzet, Rudi? – szólok bele a telefonba, és figyelem, ahogyan az elszánt nőszemélynek végre sikerül megfékeznie dühöngő bátyját, majd mindketten lehorgasztott fejjel, zsebrevágott kézzel elindulnak vissza a ház felé.

– Nálam semmi – hallom Rudi hangját. – Az Ungerer utcai Gustav zsákutca. Még csak nem is hasonlít a képen lévő fickóra. Nálad?

Gyorsan beszámolok neki a fejleményekről, közben már indítok is. Egy pillanatra elfog a kísértés, hogy körbeszáguldjak az udvaron a járőrautóval, az öröklétbe segítve legalább fél tucatnyi macskát, de aztán leteszek róla. Végtére is nem tehetnek róla, hogy nem bírom a szagukat.

– Rendben – mondja Rudi, miután végighallgatott. – Akkor én megnézem a következő Gustavot. Egyébként a pasas csak két saroknyira lakik a törzskocsmánktól.

Így aztán megbeszélünk egy találkozót a nevezett törzskocsmába, abban a reményben, hogy addig még mindketten szemügyre vehetünk egy-egy további lehetséges sorozatgyilkost.

A második célpontom Gustafsson úr. Aki nigériai. Amikor megnősült, felvette a svéd felesége nevét, mondja. Ő már csak bőrszíntechnikai okokból is azonnal kiesik, így viszonylag korán odaérek a törzskocsmánkba, és rendelek magamnak egy sört. Meghozza az ember szomjúságát egy ilyen stresszes nap. Arról nem is beszélve, hogy a sör a könnyes szememre is gyógyír. Két korsóval később a szomjúság el is tűnik, a könnyek is apadni kezdenek, Rudi azonban még mindig sehol.

– A francba! – nyög bele a telefonba, amint felveszi. Hogy ő teljesen el is felejtkezett rólam. Mert hogy éppen a soron következő Gustavnál ül, aki, nem fogom elhinni, éppen bútortervező. Dizájner, szépen mondva. Mivel pedig a dizájnos lakáshoz dizájnos bútor szükségeltetik, Rudi úgy belemerült a dizájnerrel való konzultációba, hogy a találkozónkról teljesen el is feledkezett. Annyit azért még elmond, hogy ez a Gustav sem jöhet szóba a sorozatgyilkosunkként.

Amint hazaérek a disznóólba, hát látom, hogy ott ül a kanapémon a Simmerl Max fia. Ludwig a lábánál hever

és vakartatja a füle tövét. Max mellett a kanapén két oldalról egy-egy hátizsák. Ez meg mit jelenthet?

– Szervusz, Franz – néz fel, amikor belépek. – Ezentúl nálad fogok lakni, csak hogy tudd.

– Vagy úgy – mondom, mert tényleg semmi más nem jut az eszembe, aztán odalépek a kölyökhöz, félretolom az egyik hátizsákot, leülök, és várom a folytatást. Amire nem kell sokáig várnom. Egy perc, és megtudom, hogy a kölyköt annak rendje és módja szerint kidobták otthonról. Méghozzá falunk hentesmestere, egyben a kölyök nemző atyja. Mert hogy elege van belőle, hogy éppen az ő saját fia furikázik át hetente kétszer Mehrwaldhoz, hogy ellássa húsáruval kis falunk lakosságát. És hogy ez már mindennek a teteje. És aki ily mértékben képes hátbatámadni a saját apját, annak nincs joga az apja fedele alatt lakozni.

– Amíg az én asztalomnál eszel, addig azt csinálod, amit én mondok, megértetted? – tombolt Simmerl az ő nagy mérgében. De Max kitartott, és azt mondta, hogy itt nem asztalokról és evésről van szó, és nem is mindenféle hülye húsokról, hanem Niederkaltenkirchen jövőjéről. Öt perccel később pedig ki volt rúgva otthonról.

– Jó – mondom, és felállok. – Ma éjjel alhatsz itt a kanapén. Éhes vagy? Ha igen, akkor gyere!

Ezzel átvonulunk kettesben a konyhába a Nagyihoz. Aki nagyon örül, amikor Maxot meglátja, és még jobban örül, amikor azt is megtudja, milyen nagyon éhes a kölyök. Már perdül is a tűzhelyhez és lelkesen kezdi kavargatni a

mindenféle lábosok tartalmát. Én közben benézek a nappaliba, hogy elhozzak egy takarót Maxnak éjszakára. A Papa a várakozásoknak megfelelően ott ül bent, és áhítatos arccal Beatlest hallgat. Amikor meglát, egy kicsit lejjebb veszi a hangerőt.

– Mit akarsz azzal a takaróval? – érdeklődik. Röviden tájékoztatom a tényállásról.

– Kész a vacsora! – hallom a konyhából a Nagyi hangját, mire a Papa azonnal felpattan.

Borjúláb van zsemlegombóccal, hozzá szalonnás káposztasaláta. Ami pedig a korona a mennyei étken, az a Nagyi mártása. Az ember térdre rogy tőle. Már ha nem kellene folyamatosan éberen figyelnie, hogy elegendő mennyiség jusson neki. A Papa ugyanis például akkora adag mártást önt a tányérjába, hogy a haját is megmoshatná benne. Szégyentelenség. És vitathatatlan provokáció. Ő azonban azt mondja, a zsemlegombóc akkor jó, ha úszik a mártásban. Amiben természetesen igaza van, de az most nem számít. A Nagyi szerencsére igazi varázsló. Nem tudom, hogyan csinálja, de mindig mindenkinek jut elég a mártásból.

Nagyi sikerélményét némileg csökkenti, hogy Max, mint elvhű vegetáriánus, nem eszik borjúlábat, s ugyanilyen okokból a mártás is kiesik nála. És a káposztasaláta is, a szalonna miatt, ugyebár. Így aztán a kölyöknek csak a száraz zsemlegombóc marad, amiből minden falatot egy jó adag sörrel kell leöblítenie. Mit mondjak? Az ember jól gondolja meg, milyen hobbit választ magának, nem igaz?

Evés után áttestálom Maxra szokásos mosogatási kötelezettségemet. Két okból is: egyrészt, mert le kell járnunk a körünket Ludwiggal, másrészt meg, mintegy mellékesen, meg kell mentenem Niederkaltenkirchen jövőjét.

Miután egy-tizenötös idővel viszonylag jó tempóban átvágtunk kedves hazai erdőnkön, Simmerl felé vesszük az irányt. A hentesbolt természetesen már régen bezárt, így megnyomom a bolt feletti lakás csengőjét.

– Mit akarsz, Eberhofer? – hallatszik azonnal az emeleti ablakból. Gisela az, hajcsavarókkal a fején.

– Szervusz, Gisela – szólok fel neki illendően. – Mondd, itthon van véletlenül a párod?

A hajcsavarók kommentár nélkül eltűnnek, helyüket egy perccel később a hentes kopasz koponyája foglalja el. Aztán a következő pillanatban az is eltűnik, az ablak pedig becsukódik.

Nem látom át egészen, mi folyik itt, de szerencsére nem is kell elgondolkodnom rajta, mert hirtelen kinyílik az orrom előtt az ajtó, és ott áll Simmerl, rózsaszín pizsamában és házipapucsban.

– Mit akarsz? – óhajtja tudni, és mogorván összefonja a két karját maga előtt.

– Rózsaszín a pizsamád – mondom, mert hirtelen semmi más nem jut az eszembe.

– Tudom. Gisela összemosta valami pirossal. Szóval, mit akarsz?

– Te… Te tényleg kidobtad a fiadat itthonról? –

puhatolózom.

– Pontosan – közli gúnyos nevetéssel. Aztán elnéz mellettem, ki az utcára, aztán megint vissza énrám. – Valami bajod van vele talán? Ahogyan te magad mondtad az előbb, a kölyök az én fiam, nem a tiéd. A saját fiammal meg azt csinálok, amit akarok, megértetted?

– Nem, ha nálam kell aludnia a kanapén – közlöm erélyesen.

Vállat von. A háta mögött feltűnik Gisela, ezúttal törölközővel a fején. Ami a hajcsavaróknál mindenesetre szebb látvány.

– Franz! – mondja, és elszántan félretolja az útból hites urát. – Mondj már te is valamit végre! Ilyet nem lehet csinálni! Nem rakhatja ki csak úgy az utcára azt a szegény fiút! Hát hová jut így a világ?

Igen, ezt a kérdést lassan én is felteszem magamnak.

– Öltözz, megyünk a polgármesterhez – közlöm Simmerllel, de a hentes csak a fejét rázza.

– Az ég áldjon meg, Simmerl, csináld végre, amit mond! – áll mellém mérgesen Gisela.

Fejrázás. Kénytelen vagyok fenyegetéshez nyúlni.

– Te, ha nem akarsz egy újabb lyukat a kirakatüvegedbe, azonnal gyere velem!

Felhorkan, de aztán leakasztja az anorákját a fogasról, és a házipapucsában megindul velem a járdán. Nagyon ködös ma az idő. Az utcai lámpák fénye kísértetiesen világlik elő a ködgomolyból. Jól illik a helyzethez. Filmbe illő jelenet, mondhatni.

Írd és mondd, háromszor kell csengetnünk, mire a tisztelt polgármester megtalálja az utat a háza ajtajához.

– Te jó ég, mi történt? – kérdezi azonnal.

– Semmi – mondjuk egyszerre Simmerllel.

– Részegek maguk, vagy mi? – kérdezi a polgármester egyikünkről a másikunkra nézegetve. Ott áll az ajtóban a fekete bársonyból készült, jól szabott házikabátjában, ami már önmagában is furcsa látvány, és zavartan néz ránk.

– Jól van – kezdek bele. – Essünk túl rajta. De először is engedjen be, mielőtt még megfagyunk itt kint.

– Engedjem be? Már miért engedném be? – kérdezi a polgármester. Simmerl egyetértőn bólogat. Csakhogy a két gazember nem számolt azzal, mire képes egy jól képzett rendőr. Pillantani sincs idejük, már el is nyomakodom a polgármester mellett, egyenesen a nappalijába. Megy a tévé, éppen az időjárás-jelentést adják. Az asztalon egy korsó világos sör, egy tál chips, meg egy égő gyertya. Kellemes, hangulatos kép, meg kell hagyni. Felkapom a távirányítót és kikapcsolom a kasztnit.

– Mégis mit képzel, Eberhofer? – hördül fel bőszen a polgármester, és ki akarja kapni a kezemből a távirányítót. Csakhogy a derék Eberhofer nem enged. Mert hogy ő most azonnal, egyszer és mindenkorra túl akar lenni a dolgon.

Miután erőteljesebb hangnemre váltok, gyorsan megadják magukat és engedelmesen leülnek a sarokgarnitúrára velem szemben. Én pedig szépen

elmagyarázom nekik, hogy egy ilyen kis porfészekben, mint Niederkaltenkirchen, miért lehetetlenség, hogy ne legyen nyugalom és béke. És hogy nem építhetnek ide csak úgy nagy hirtelen egy szállodát, főleg, hogy egy-két érdekelt kivételével senki nem is akarja. Így magyarázok nekik, ők meg csak ülnek, mint akiket odaszögeztek, hallgatnak, és váltakozva csóválják a fejüket. Engem meg, ahogy beszélek, egyre jobban elönt a hév. És a szomjúság is. Az ablakhoz lépek, hogy beengedjek egy kis friss levegőt. És akkor meglátom a képet a tükörben. A Simmerlt a rózsaszín pizsamájában és a polgármestert az éjfekete bársonyköntösében feneket fenéknek vetve ülni a kanapén. Előttük meg ég a gyertya. Ebből a szögből ráadásul pontosan úgy látni, mintha Simmerl a polgármester ölében ülne. Az ember üvölteni tudna a látványtól.

– Nincs véletlenül valami innivalója, polgármester? Olyan melegem támadt hirtelen – mondom, és résnyire nyitom az ablakot.

Mogorva arcot vág, de azért feláll.

– Mit akar? Egy víz jó lesz?

– Víz? Más nincs? Valami jobb? Egy pohár pezsgő például? Ki tudja, lehet, hogy lesz ma még okunk ünnepelni – kiabálok utána, miközben eltűnik a konyha irányában.

– Még hogy ünnepelni… – hallom még a hangját. A következő percben azonban tényleg egy üveg pezsgővel a hóna alatt tér vissza. Három poharat is hoz. Már pukkan

is a dugó.

Koccintunk és iszunk egy jó kortyot. Nem vagyok nagy pezsgő-rajongó, de ez tényleg első osztályú. Csak úgy táncolnak a gyöngyök az ember nyelvén.

– Te jó ég, itt tényleg nagyon meleg van – mondom, miután felhajtottam a poharam tartalmát. – Azt hiszem, ki kell mennem egy kicsit a levegőre.

– Soha nem bírtad a pezsgőt – vigyorog Simmerl a polgármester bólogatásától kísérve.

Alighogy kiérek, óvatosan még nagyobbra nyitom az ablakot, amíg első osztályú kilátást nem nyerek a hálóruházatot viselő két úriemberre, amint éppen szorosan egymás mellett ülnek kipirult arccal egy gyertya romantikusan lobogó fényénél, előttük pezsgősüveg az asztalon. Elő is veszem gyorsan a telefonomat és készítek néhány remek felvételt.

– Egészségünkre! – kiáltok be az ablakon, mire mindketten azonnal felemelik a poharukat, koccintanak és isznak – én pedig újabb lenyűgöző fotókkal leszek gazdagabb. Aztán besétálok, és egyetlen szó nélkül kiteszem eléjük a telefont az asztalra.

– Töröld ki! Azonnal! – üvölt fel Simmerl, amint meglátja művemet. Nem is kis hisztéria árad a hangjából.

– Te jó ég, Eberhofer, ez meg mi légyen? – mered a polgármester kigúvadó szemmel a képekre. – Úgy nézünk ki ezeken a képeken, mint egy szerelmespár!

– Mint egy meleg szerelmespár – teszem hozzá a pontosság kedvéért. Aztán felkapom a telefonomat és már

indulok is haza.

– Jó éjt, barátaim! – kiáltok még hátra nekik a vállam fölött.

– Meg ne merd mutatni valakinek! – hallom még Simmerl hangját. – Hallod? Isten irgalmazzon neked, ha bárkinek meg mered mutatni!

– Az teljességgel rajtad és a polgármesteren múlik, barátom. Aludjatok rá egyet, elalvás előtt pedig gondoljátok át még egyszer ezt a szállodás dolgot, rendben?

Ez az utolsó, amit hallanak tőlem, aztán már ott sem vagyok.

17. fejezet

Másnap a reggelinél büszkén jelentem be a nagy hírt. Nevezetesen, hogy polgármesterünk hirtelen ugyanúgy jobb belátásra tért, mint a hentesünk. Rokonságomból és Maxból egyaránt nagy lelkesedést vált ki az újdonság.

– Ideje is volt – brummog a Papa a napilap mögül. – Hová is jutnánk, ha egyszercsak mindenki azt építhetne ide, amit csak akar? Előbb-utóbb még egy atomerőművet is ideraknának, közvetlenül az ajtónk elé.

– Látod, Max? – mondja a Nagyi, és lelkesen megcsipkedi a kölyök arcát. – Nem kell tovább játszanod az apád árulóját, és fél Bajorországon átautóznod, hogy Mehrwaldtól hozd a húst a falunak.

Max megkönnyebbülten és bugyután vigyorog, miközben a kávéját kortyolgatja. Én meg igencsak boldog vagyok, hogy akciómmal újra sikerült szereznem néhány jópontot a Nagyinál. Legalábbis már nem úgy néz rám, mintha egy nagy, gőzölgő tehéntrágyakupac lennék. Sőt, még egy röpke mosolyt is küld felém az asztal fölött.

– Nos, falusi idill ide vagy oda, nekem most indulnom kell a nagyvárosba, hogy megszabadítsam az emberiséget egy tömeggyilkostól – mondom, és felállok.

A Papa az újságja mögül leskelődve undorodó

pillantásokat vet rám.

– Úgyhogy szervusztok – mondom, és már fordulok is ki a konyhából.

Éppen beszállnék a kocsiba, amikor látom, hogy a távolból pokoli tempóban kerekezik felénk Liesl Mooshammer. Ezt nem hagyhatom ki, ezért várok az indulással. A helyi újdonságok tehát már elértek hozzá.

– Jó reggelt, Liesl – mondom hanyagul a kocsi oldalának dőlve. Nem tagadom, bujkál némi diadal a hangomban. – Mit szólsz hozzá?

– Mit szólnék, te ökör? – fújtat felém mérgesen, miközben lekászálódik a kerékpárjáról.

Lemaradtam volna valamiről? Nem éppen ő volt az, aki a legharciasabban ágált a szálloda ellen?

– Nem is örülsz? – kérdezem óvatosan.

– Minek kellene örülnöm? Hogy Susi kórházban van, és még a babával is gondok vannak?

Magasságos! Mi történt már megint?

Mielőtt még megemészthetném a hallottakat, Liesl már el is robog mellettem, be egyenesen a házba. Egy perccel később pedig már egy nagy csésze gőzölgő kávé fölött ül a sarokpadunkon, alaposan kifújja az orrát, aztán belekezd. Igen, mondja, tegnap este történt. Tegnap este, közvetlenül vacsora után Susi hirtelen rosszul kezdte érezni magát, mintha megbolondult volna az egész keringése, annyira, hogy végül kihívta a mentőket. Akik gyorsan ott is termettek és ugyanolyan gyorsan be is szállították a kórházba. Igazából ő sem tud ennél többet,

közli Liesl. Talán még annyit, hogy egyelőre nem engednek be hozzá látogatókat. Honnan tudja mindezt, rejtély mindannyiunk számára, de már régen feladtuk, hogy megpróbáljuk felderíteni az informátori hálózatát.

– Ez az egész a te hibád! – közli a Nagyi, és azzal a lendülettel sípcsonton rúg. Mivel pedig a hangulat ennek folytán nem a legjobb a házban, inkább gyorsan el is köszönök és sietek ki a járőrautóhoz.

Először is a kórházba megyek, ott meg céltudatosan azonnal a nővérszobába, amit viszont sajnos üresen találok. Fel-alá járkálva várok előtte egy ideig, nézem az órát, és egyre mérgesebb leszek, amiért senki sincs a láthatáron. Hol az ördögben vannak ilyenkor mindannyian?

Néhány perccel később egy fickó bukkan fel futva a folyosón, gigászi rózsacsokorral a kezében. Amikor meglát, megáll mellettem egy pillanatra.

– Csak semmi pánik, kolléga – mondja. – Előbb-utóbb mindegyik kijön… ami egyszer bement, az egyszer ki is jön…

Hülyén nevet és továbbmegy. Hát, ha ezt humornak szánta…

Ismét jó idő eltelik, mire felbukkan végre egy nővér. Kissé régebbi modell, de amint megjelenik, már robogok is felé. A legszívesebben át is ölelném. A kérdésemre, hogy van Susi, megütközve néz rám és a homlokát ráncolja.

– Susi? Vezetékneve is van a hölgynek?

– Gmeinwieser – mondom. – Susanne Gmeinwieser.

– Maga pedig ugyebár a gyerek apja, igaz?

– Igen. Nem. Tudja, ez nem olyan egyszerű.

– Mi olyan bonyolult benne? – kérdezi. Leveszi a szemüvegét és átható pillantást vet rám. – Szóval, igen vagy nem?

– Akkor talán inkább nem – mondom viszonylag halkan, és hirtelen nagyon kínosan kezdem érezni magam.

– Ez esetben sajnálom. Rokonságban nem áll vele esetleg?

Megrázom a fejem.

– Szóval nem is rokon. Akkor végképp sajnálom, de nem adhatok felvilágosítást.

– Majdnem összeházasodtunk… – próbálkozom. – Igazán, csak egy apróságon múlott… És Susinak különben sincs családja. Mind meghaltak. Csak mi vagyunk, érti?

Újra az orrára biggyeszti a szemüveget. Röpke mosoly suhan át az arcán.

– Kérem! – próbálkozom tovább.

– Hát jó… hogyan is szólítsam?

– Eberhofer.

– Eberhofer úr. A majdnem-feleségét éppen az előbb tolták be a műtőbe. Császármetszés, a babát azonnal ki kell venni, érti?

– Istenem!

– Azért ne essen mindjárt kétségbe, hallja? Egy

császármetszés rutinmunka, naponta előfordul. Gmeinwieser kisasszony és a baba a legjobb kezekben vannak. Maga menjen csak szépen haza, vagy dolgozni, vagy ahová csak mennie kell, és hívjon fel dél körül, rendben?

Jegyzetfüzetet és tollat húz elő a köpenye zsebéből, felír valamit, aztán kitépi a lapot és a kezembe nyomja. Angelika nővér, áll rajta, és egy telefonszám. Kissé megkönnyebbülve bólogatok.

– Most pedig tűnjön el innen, de gyorsan!

Megfordulok és már ott sem vagyok.

Egész délelőtt képtelen vagyok összpontosítani. Percenként nézem az időt, megiszom húsz csésze kávét, ennek megfelelően elég sűrűn felkeresem a mellékhelyiséget. És ugyan még egyszer végigmegyünk az ügyön hármasban Rudival és Steffivel, mégsem igazán hatol el a tudatomig semmi. Mintha tévét néznék, de lenémítva. Látom, hogy mondanak valamit, beszélnek, de hallani nem hallok semmit.

– Franz! – jut el hirtelen az agyamig Rudi hangja. Az íróasztalom előtt áll, előrehajol, szinte az orromhoz ér az orra. Érzem a leheletét. – Mondd csak, hallod egyáltalán, amit mondunk?

– Nem – közlöm vele. Felállok és kimegyek a szobából. És ugyan még csak fél tizenegy van, előveszem a cédulát, felhívom a számot, és türelmetlenül várok.

– Szülészet, Angelika nővér beszél – hallatszik végre a

vonal túlsó végéről.

– Angelika nővér, hála Istennek – mondom a verítéket törölgetve a homlokomról. – Hogy van Susi?

– Eberhofer úr? – kérdezi nagyon halkan.

– Igen, tudom, hogy még nincs dél, de…

– Jól van, jól van. Megvolt a műtét, a kicsi jól van. Kisfiú.

A kicsi jól van. Kisfiú. Visszhangzanak a szavak a koponyámban.

– Eberhofer úr?

– Igen, itt vagyok – mormolom magam elé. A kicsi jól van. De mi van Susival? – És Susi? Ő hogy van? – nyögöm ki rekedten.

– Ugye tudja, hogy nem lenne szabad Önnek felvilágosítást…

– Mi van Susival? – üvöltök a telefonba.

– Még az intenzív osztályon van – suttogja, aztán nagyot sóhajt. – Nyugodjon meg, és hívjon újra úgy négy óra körül. Akkor végzek, és addigra valószínűleg tudok már mondani valamit.

– Be lehet menni hozzá?

– Máris jövök, doktor úr! – vált hirtelen hangosabbra, aztán újra suttogni kezd. – Nem, Eberhofer úr, senki nem mehet be hozzá. Az intenzív osztályon van, érti?

Kattanás, én meg csak állok és bámulom a telefont a kezemben.

– Franz – hallom hirtelen a nevemet. Mintha végtelen távolságból szólna a hang.

– Susi? – kérdezem.

– Mi van veled, Franz? Benyomtad reggelire apád egyik hasisgolyóját? – mered rám Rudi, aki egyszer csak ott áll mellettem.

Vállat vonok. Mivel azonban senki nem ismer engem nála jobban, azonnal tudja, hogyan bírhat szóra. Mire pedig feleszmélhetnék, már el is mondtam neki mindent.

– Az intenzív osztály a legjobb hely, Franz, hidd el – mondja, és néhányszor hátba vereget. – Nincs a világon még egy hely, ahol annyira odafigyelnének az emberre és annyira biztonságban lenne, mint ott. Úgyhogy ezen ne törd a fejed. Legalábbis négy óráig.

– Fia született, Rudi – mondom, miközben megindulunk egymás mellett a folyosón. – Susinak fia született.

Újabb hátbaveregetés. Valószínűleg így akar felvidítani, de nem nagyon sikerül neki.

– Te, Franz, az ügyre visszatérve: mindenképpen újra ki kellene mennünk Germeringbe – hallom a hangját a messzi távolból. – Feltűnt nekem, hogy…

– Rudi – szakítom félbe. Megállok és egyenesen a szemébe nézek. – Ne haragudj meg, de menj ki nyugodtan, ahová csak akarsz. Tőlem akár Germeringbe is. Én viszont a kórházba megyek, Susihoz. Méghozzá most azonnal.

Viszonylag gyorsan Landshutba érek. Útközben kétszer látom villanni a sebességmérő kamerát. Egyszer az A9-en az echingi IKEA magasságában, egyszer meg a B11-esen. Mindkét alkalommal körülbelül a duplájával hajthatok az

engedélyezett sebességnek. Csoda, hogy a vén járgány egyáltalán bírja az iramot.

Amikor megállok, füst gomolyog elő a motorháztető alól. Mindegy. Nem érdekel. Megérkeztem. Felrobogok a lépcsőn és befordulok a folyosóra.

Aztán már meg is látom őket. A Papát és Nagyit, amint lehorgasztott fejjel ülnek egy padon, és a kövezetet szemlélik a lábuk alatt.

– Szervusztok – mondom, és leülök melléjük. – Van már valami újdonság?

A Papa vállat von.

– Az orvos azt mondta, a baba már túlhordott volt, a magzatvíz kezdett zavarossá válni, ezért be akarták indítani a fájásokat, de nem sikerült. A császármetszés után meg nagyon vérzett. Ami… ami elég nagy baj, tudod?

– Az orvos azt mondta? Nektek? Amikor még csak nem is vagytok rokonok Susival? – kérdezem, miután elrendeztem magamban kissé az információkat.

– A Nagyi azt mondta, hogy a nagymamája – pillant oldalra a Papa. Csak most látom, hogy a Nagyi nem a követ nézi a lába előtt, hanem alszik. Egyszerűen elszundított.

– És most? – faggatom tovább a Papát. – Már jobban van?

Mielőtt azonban válaszolhatna, hirtelen ott terem előttünk Angelika nővér, mintha a földből nőtt volna ki egy szempillantás alatt.

– Ohó – mondja, és szép sorban szemügyre vesz

mindhármunkat. – Szóval ismerik egymást…

– Többé-kevésbé – felelem és illendően kezet nyújtok neki. – Ez itt az apám, és a Nagyi… gyakorlatilag Susi Nagyija, úgy értem…

Angelika nővér megveregeti a karomat és szélesen elmosolyodik.

– Van valami újdonság Susiról? – kérdezem. – Hogy van?

– Már felébredt, és a körülményekhez képest kifejezetten jól érzi magát. Azonnal a babát akarta látni, ami nagyon jó jel.

– Mi történt? – riad fel a Nagyi. Ásít egy nagyot, de amint ráébred, hol van, egy csapásra éberré válik. – Mi van Susival?

Leguggolok elé, a szemébe nézek és lassan kezdek beszélni, hogy le tudja olvasni a szájamról a szavakat. Egy kórházban nem kezd ordítani az ember, még ha egy sükettel beszél, akkor sem.

Látom az arcán a megkönnyebbülést.

Éppen végzek a beszámolómmal, amikor a folyosón egy fülhallgatós futár bukkan fel gigászi virágcsokorral a kezében. Susanne Gmeinwiesernek küldik, mondja, aztán a nővér kezébe nyomja a csokrot, és már távozik is fütyörészve. Szegfű. Vörös és fehér. Temetőbe való, ha engem kérdeznek. A virágok között meg egy kis kártya, amit nagyon szeretnék elolvasni.

– Kár ezért a szép csokorért – mondja Angelika nővér, és meghatottan nézi a szegfűket. – Az intenzív osztályra

nem lehet bevinni virágot, a csírák miatt. Igazán kár.

Azzal már fordul is be a nővérpult mögé, vázát szed elő, beleállítja a csokrot, aztán visszatér hozzánk.

– Nézzék, itt csak az idejüket vesztegetik. Semmit nem tehetnek a kismamáért, és egyelőre látogatni sem lehet. Most nyugalomra van szüksége, hogy visszanyerje az erejét. Hívjanak fel holnap reggel, addigra biztosan többet tudok mondani. A számom már megvan, igaz?

A zsebembe nyúlok és bólintok.

– Remek – mondja, aztán megfordul és már indul is, de néhány lépés után megáll és visszanéz ránk. – Szeretné esetleg valamelyikük megnézni a kicsit?

– Nem! – harsan egyszerre három torokból.

– Majd ha Susi jobban lesz – közli a Nagyi, a Papa pedig kötelességtudóan bólogat.

– Értem – biccent a nővér, és már siet is el. Addig nézek utána, amíg el nem tűnik a folyosó végén.

– Gyere már, Franz – mormolja a Papa, és meghúzogatja az ingem ujját.

– Menjetek előre, mindjárt jövök én is.

Alig tűntek el a látókörömből, megindulok az ellenkező irányba. Arrafelé, amerre a nővér eltűnt az előbb. Nem tudom, miért csinálom. És azt sem tudom, tulajdonképpen mit akarok tőle. Mintha a lábam magától indulna, a maradék testemnek meg nem lenne más választása, mint hogy kövesse.

Angelika nővért gyorsan megtalálom. Egy betegszoba előtt áll és nyugodt, kedves hangon beszél egy köntöst

viselő fiatal nőhöz. Megállok, nem akarom zavarni őket, de a nővér azonnal észrevesz. Egy utolsó biztató kézsimogatással elköszön a fiatal nőtől, aztán már jön is felém. Nem szól semmit, csak néz rám oldalra billentett fejjel.

– Izé… A gyerek miatt… – próbálkozom a torkomat köszörülve.

– A kisfiú miatt? – siet a segítségemre.

– A kisfiú miatt. Pontosan.

– Igen?

– Nővér, kérem… mit mondana… úgy értem, a személyes véleménye szerint… lehetségesnek mondaná, hogy… hasonlít rám egy kicsit? Csak egy egészen kicsit, talán?

Hát kimondtam.

A feje még mindig oldalra billentve. Még mindig csak néz rám. Aztán hirtelen megragadja a kezemet.

– Jöjjön! – mondja, én meg követem, anélkül, hogy tudnám, miért.

Egy perccel később ott állunk ketten az újszülött-szoba ajtajában. Apró ágyakban fekszenek jól bebugyolálva a kicsik. Vanília és őszibarack illata tölti be a helyiséget, és egy játékórából halk zene hallatszik. Én meg csak állok és képtelen vagyok megmozdulni.

A nővér fertőtleníti a kezét, aztán rám néz.

– Menjen be – mondja halkan, és mutatja az irányt. – Csak előbb fertőtlenítse a kezét maga is.

Megteszem, aztán bátortalanul teszek néhány lépést

ebben a számomra teljességgel ismeretlen világban.

Sapkatechnikai szempontból két változat fekszik az aprócska ágyakban. Két rózsaszín és öt kék sapka. A fiúk ezek szerint nem kis túlsúlyban vannak. A Jóistennek jó lehetett a kedve az elmúlt napokban. Hangokat csak egyikük ad ki magából, valami nagyon halk károgásszerűséget, a többiek, úgy tűnik, alszanak.

– Ha választania kellene, melyiket vinné el? – kérdezi Angelika nővér és ott áll szorosan mellettem.

Ha választanom kellene? Megbolondult ez a nő?

– Esetleg az egyik kislányt – próbálkozom.

Felnevet.

– Menjen már, Eberhofer! Szóval, melyiket?

– Melyiknek a legnagyobb az orra?

– A legnagyobb az orra? Fogalmam sincs. Neki, itt, talán.

A mutatott csomagra nézek. Hosszan és erőteljesen nézem, de nem látok benne semmi hasonlóságot magammal. Ahogyan a másik négyben sem. A kis károgó most sírni kezd. Odalépek hozzá. Nagyra nyitott szemmel, kutatón néz a semmibe.

– Mi van, kis szaros? – kérdezem tőle, és a hasára teszem a kezemet. Néhány másodperccel később elhallgat.

Megfordulok és elindulok az ajtó felé. Sok ez nekem valahogyan.

– Nem is akarja tudni, melyik az? – kérdezi mögöttem a nővér.

Egy pillanatra elfog a kísértés, de aztán megrázom a

fejemet. Nem. Nem akarom tudni. Nincs is hozzá semmi közöm. Susi gyereke, nem az enyém, és ennyi.

Végigmegyek a hosszú folyosón, nyílegyenesen a kijárat felé. Levegőt! Levegőre van szükségem. Most, azonnal. Azért néhány másodpercre még megállok a nővérpult előtt és kikapom a kártyát a hülye szegfűcsokorból. Igen. A kíváncsiság már csak szakmai okokból is a véremben van, ugyebár.

Amikor végül leérek az épület elé, látom, hogy a Nagyi és a Papa egy padon ülnek a portásfülke mellett, a fülkéhez tartozó portás pedig ugyancsak ott ül, élvezi a napsütést, és kedélyesen beszélget a Papával.

– Eloltotta a kocsidat – közli a Papa, amint meglát.

– Hogyhogy eloltotta a kocsimat? – kérdezem, mert még egészen más dolgok járnak a fejemben, és a legnagyobb jóindulattal sem sejtem, miről beszél egyáltalán.

Aztán megtudom, hogy a figyelmes portásnak feltűnt a motorháztetőm alól előgomolygó, egyre sűrűbb füst. Gyorsan a tettek mezejére lépett, felnyitotta a motorháztetőt, és egy vödör víz segítségével eloltotta a tüzet.

– Nem fog újra beindulni – zárja elbeszélését a Papa.

A kezébe nyomom az autókulcsot. Azért próbálja ki, mondom. Mély sóhajtással feltápászkodik és elindul. A Nagyi szorosan a nyomában. A buzgó portás cigarettát vesz elő, rágyújt, aztán felém nyújtja a csomagot. Egy darabig csak ülünk, dohányzunk, és hallgatunk.

– Megint a múltkori bolondnál voltál? – kérdezi egy idő

után.

Megrázom a fejemet.

– Nem – mondom. – Ezúttal valószínűleg én voltam a bolond.

18. fejezet

A járőrautót végül vontatni kell. Magától ugyanis nem mozdul. Hörög egy kicsit, de csak nagyon halkan, inkább nyöszörgés csak, nem egy szép hang, meg kell mondanom. A Papa persze ideges, idegességében pedig szitkozódik, mint egy kocsis. Nagyon nem örül neki, hogy a saját csotrogányával még az enyémet is vontatnia kell fél Bajorországon át. Mindkét kasztni elmúlt már harminc esztendős, s mindkettő messze maga mögött hagyta már a legszebb napjait. A szitkozódás persze nem segít, jöhet a vontatás. Ami ugyanakkor nem nélkülöz némi vicces árnyalatot. Mert hogy a körülmények folytán olyan lassan haladunk, hogy biztonsági okokból inkább bekapcsolom a kék villogót. Mindenesetre amikor este tízkor végre hazaérünk, először is eszünk valamit, aztán a Papa, a Nagyi, meg én fél éjszakán keresztül szárítgatjuk hármasban a hülye motort. Szó se róla, azért vannak helyzetek, amikor nagyon jól jön a Nagyi kedvezményvadász-szenvedélye. Hosszú élete folytán ugyanis mindig, mindenhol, minden hajszárítót megvásárolt, amit éppen kedvezménnyel kínáltak. Ami azt jelenti, hogy harminchét készülék boldog tulajdonosainak mondhatjuk magunkat, amiért ma

kifejezetten hálás vagyok. Mert hogy ma szinte mindegyik hajszárító bevetésre kerül. Egyszerűen azért, mert egy idő után mindegyik annyira túlhevül, hogy kikapcsol. Úgy néz ki az udvarunk, mint egy papírhulladék-konténer környéke a sok szétdobált csomagolással. Háromnegyed kettőkor viszont a motor újra beugrik, mi pedig végre mehetünk aludni.

Az éjszaka hátralévő részét nyugtalan álomban ide-oda forgolódva töltöm. Ami nagyon nem tetszik Ludwignak. Ideges lesz tőle. Mindenesetre, amikor másnap reggel felébredek, keresztben fekszik rajtam. S ha ez nem lenne már önmagában is elég, a kanapémon meg Rudi Birkenberger ül kávéscsészével a kezében, várakozó tekintettel.

– A francba! – mondom először is. Lelököm magamról Ludwigot és felülök.

– Neked is csodaszép jó reggelt, kedves Franz.

– Hány óra van?

– Nyolc óra negyvenhárom perc, ha pontosan akarod tudni. Aggódtam érted, tudod? Akárhányszor hívtalak, mindig csak a hülye postafiókod kapcsolt be, és ez az egész ügy Susival… Végül úgy döntöttem, jobb lesz, ha egyszerűen idejövök, és megnézem, mi a helyzet.

Felállok, magamra húzok egy pólót, aztán megnézem a telefonomat. Lemerült. Világos. Töltőre teszem, aztán kiveszem Rudi kezéből a kávéscsészét. Igaz, hogy már félig üres, a kávé meg már egészen hideg, de mégiscsak kávé.

– Ide hallgass, Franz! – Rudi előre hajol. Villog a szeme. – Híreim vannak!

– Add ide a telefonodat!

– Minek?

– Fel akarom hívni a kórházat!

– A Nagyid már régen felhívta. Pontosabban a Papád, de a Nagyi megbízásából, természetesen. Éppen odaát reggeliztem náluk, így gyakorlatilag mindent hallottam. Teljesen felesleges, hogy te is nekiállj telefonálgatni.

– És? – kérdezem a kelleténél kissé hangosabban.

– Susi jobban van. Még mindig megfigyelés alatt tartják, de most már csak a biztonság kedvéért. Nyugodt éjszakája volt, és már evett is valamit. A baba meg egyenesen remekül van. Elégedett vagy?

Némileg megkönnyebbülve fújok egyet, aztán kihúzom magam az ágy szélén ülve. Most már jöhetnek Birkenberger új hírei is.

– Jól figyelj, Franz! – mondja Rudi lelkesen, és mesélni kezd. Elmondja, hogy a csodálatos Steffivel milyen csodálatosan tudnak együtt dolgozni, és hogy ennek során megállapították, hogy minden Mercedes-tulajdonos, aki a neve és a járgánya alapján szóba jöhetne, sajnos kiesik a számításba vehető gyanúsítottak köréből. Ugyanis egyikük sem hasonlít egy cseppet sem a fényképen látható fickóra. Egy egészen kicsi cseppecskét sem. Ezért aztán Rudi tegnap úgy döntött, kimegy ő is arra a bizonyos germeringi tanyára, ahol már én is jártam, de ahonnan az apanélküliség és a macskaallergia folytán

gyorsan el is jöttem. Rudi bezzeg nem hagyta magát lerázni. Nemcsak kitartóbb, de ravaszabb is volt nálam, el kell ismerni. Mert hogy ő tovább gondolta a helyzetet. Igaz, hogy apa nincs a színen, de talán egy nagybácsi, egy nagypapa, egy unokatestvér vagy hasonló? Meg kell hagyni, nem buta fickó ez a Birkenberger. Mivel pedig nem buta, természetesen nem magánnyomozóként kereste fel a tanyát. A bejáratnál meglátott ugyanis egy táblát, „Szoba kiadó” felirattal. Néhány perccel később pedig már ki is vette azt a bizonyos szobát. A szó szoros értelmében sokkal beljebb került nálam.

– Most figyelj, Franz! – mondja, és még jobban előrehajol. Annyira, hogy attól tartok, mindjárt feldől és elterül a lábam előtt. – Tegnap azzal a két fiatallal találkoztam, akikkel már te is megismerkedtél. A nővel és a bátyjával.

Bólintok.

– Rajtuk kívül még két idősebb nő lakik a tanyán – folytatja lelkesen Birkenberger. – Az egyik a fiatalok anyja, a másik meg az ő sógornője. Kedves asszonyságok, igazán. Egy kicsit talán szófukarok, de azért így is kedvesek.

– Értem. Még valami?

– Még csak most jön a java, Franz! – Birkenberger már veszélyesen kileng előre. – Ma reggel, amikor lementem a konyhába, hogy kérjek egy csésze kávét, mit gondolsz, ki ül ott a konyhaasztalnál és olvassa teljes nyugalommal az újságot?

– Nem lehet igaz!

– Pedig az – mondja Rudi, s azzal elveszti az egyensúlyát és ledől a padlóra. Tudtam. Ilyen nincs, nem igaz? Már úgy értem, nem Birkenberger eldőlése nincs, hanem a reggelizőasztalnál ülő pasas ügye. És miközben Rudi ismét függőleges tartásba helyezi magát, felállok, berobogok a fürdőbe és gyorsan lezuhanyozok. Ott állok a vízsugár alatt, Birkenberger meg bejön hozzám, és kényelembe helyezi magát a lecsukott vécétetőn.

– Mi legyen a következő lépés, Franz?

– A következő lépés? Viccelsz? Kimegyek, letartóztatom, és kész!

– Jó. De nem gondolod, hogy egy ideig még meg kellene tartanom azt a szobát? Nem árt az elővigyázatosság. Arra az esetre, ha…

– Add ide a törölközőt! – mondom, ő pedig azonnal engedelmeskedik. – Nem kell már ide semmilyen elővigyázatosság. Megvan a fénykép és megvan a fickó. Egyértelműbb már nem is lehetne a helyzet.

– Jól van, csak úgy gondoltam – mondja kissé sértődötten. – Mert, tudod, valahogy nem néz ki gyilkosnak az öreg.

– Miért, szerinted hogy kell kinéznie egy gyilkosnak? Himlőhelyes arc, szemkötő, Hitler-bajusz? – kérdezem, miközben gyorsan felöltözöm.

– Nagyon vicces!

– Nekem most mennem kell, Rudi. Majd hívlak, rendben?

Már indulok is kifelé, amikor utánam kiált.

– Köszönöm, kedves Rudi! Köszönök mindent! Köszönöm, hogy ennyit fáradoztál, és hogy ilyen remek munkát végeztél! Minden elismerésem, Rudi!

Kifelé menet még hallom, ahogy visszavált a normális hangjára.

– Hülye seggfej!

Ez az utolsó, amit még hallok tőle, pedig rendesen kiereszti a hangját.

Indulás után azért beugrom még Simmerlhez, ami azonnal nem keveset javít a hangulatomon. A kínálat ugyanis ismét a régi. Az a pompás, óriási választék. És az a legendás Simmerl-féle húskenyér. Veszek is három húskenyeres zsemlét, aztán kikanyarodom az autópályára.

Ahogy azonban gondolkodni kezdek az előttem álló feladaton, hirtelen eszembe jutnak a macskák. Hogyan juthatnék be a házba és hogyan tartóztathatnám le a fickót, ha egyszer még kiszállni sem tudok a kocsiból a hülye dögök miatt? Nincs mese, át kell alakítanom a tervet. És fel kell hívnom Rudit, hogy tájékoztassam az előttem tornyosuló akadályokról.

Beleröhög a telefonba. A legmocskosabb, gúnyos, hátborzongató röhögésével.

– Most mit csináljak? – kérdezem tőle, mert tényleg nem jut eszembe semmilyen megoldás.

– Most mit csináljak? – utánoz nyávogva. – Most mit csináljak, Rudi? Hát tudod, mit? Csinálj, amit akarsz,

Eberhofer! Engem nem érdekel!

Mindig ez a sértődés. Az embernek felfordul tőle a gyomra.

Amikor bekanyarodom a tanya udvarára, a várakozásoknak megfelelően ismét ott tanyázik az egész macskahorda. Nem tehetek mást, a kocsiban kell maradnom. Szerencsére nemsokára feltűnik a múltkor megismert fiatalember egy talicskát tolva. Amikor meglát, egy pillanatra döbbent arcot vág, megtorpan, de aztán odajön hozzám. Keskeny résnyire leengedem az ablakot.

– Már megint maga az? – kérdezi.

– Már megint én. – Előhúzom a telefonomat és megmutatom neki a fényképet.

– Ez Gustl – mondja bólogatva. – Gustl, a nagybátyám.

– És ezt csak most mondja?

– Az apámat kereste, nem a nagybátyámat. Azt kérdezte, hol van az apám.

– Hol van most a nagybátyja?

– Valószínűleg bent a házban – mondja vállvonogatva.

– Akkor hozza ki, de gyorsan! – mondom, és gyorsan felhúzom az ablakot.

Egy percre mintha elgondolkozna, de aztán engedelmesen a házhoz megy és eltűnik az ajtó mögött, hogy egy újabb perccel később egy kissé zavart képet vágó nagybácsival jöjjön vissza.

Ő az! Legfőbb, egyben egyetlen gyanúsítottam! Ott csoszog az unokaöccse oldalán lódennadrágban, kockás

ingben és házipapucsban, és olyan jámbor képet nyújt, mint aki a légynek sem tudna ártani. Ránézésre a rendes nyárspolgár mintapéldánya. Persze csak ránézésre. Mert a látszat, ugyebár, néha csal. A lányokra gondolok, a rettenetes sérüléseikre, és összeszorul a torkom.

Megint résnyire leengedem az ablakot.

– Neve? – kérdezem, miközben előhúzom a saját névjegyemet a zsebemből.

– Koppbauer – feleli halkan. – August Koppbauer.

– Nézze, Koppbauer úr – mondom, és kidugom a résen a névjegyemet. – Két választása van. Vagy most azonnal szépen beül a Mercedesébe és bejön a kapitányságra…

– Vagy? – kérdezi, mert egy percre szünetet kell tartanom, amíg kifújom az orromat. Hülye dög macskák!

– Vagy fél óra múlva az egész terrorelhárítási kommandó felvonul az udvarukon. Ön dönt.

– De hát ezt nem teheti meg! – jelentkezik szólásra az unokaöcs is.

– Kipróbáljuk?

– Nem, nem, dehogy, az ég szerelmére… Máris megyek – hebegi a nagybácsi. – Felvehetem még gyorsan a cipőmet?

– De nagyon gyorsan – mondom, és indítok.

– Elkísérhetem? – kérdezi az unokaöcs, miközben Koppbauer már siet is a ház felé.

– Tőlem – mondom, aztán gyorsan újra felhúzom az ablakot.

Útközben megpróbálom elérni Rudit, végtére is ő segített hozzá ehhez a fontos nyomhoz, így formálhat

némi jogot rá, hogy elsőként értesülhessen a fejleményekről. Sajnos azonban két csengetés után a telefonom ismét lemerül. Ami valahol logikus, tekintve, hogy alig néhány percig volt csak a töltőn.

Amikor fél órával később az irodám felé lépkedek a folyosón, szerencsére azonnal kiderül, hogy felesleges is lett volna Rudit hívogatni. Ugyanis már ott ül a szobámban. Pontosabban nemcsak ül, hanem panaszkodik. Éppen az ő nagy bánatát sírja el Steffinek.

– Mindig ugyanaz, de mindig, Steffi – mondja sírós hangon. – Mindig csak akkor jön, amikor szüksége van rám, a hülyének… én meg… én meg a lelkemet is kiteszem érte…

– Ne vedd a lelkedre, Rudi – hallom most Steffi hangját. – Ő egyszerűen ilyen. Egy érzéketlen macsó, aki észre sem veszi, hogy éppen belegyalogol mások lelkébe. Nem rosszból csinálja, legalábbis szeretném remélni, hogy nem. És azért van neki rokonszenves oldala is, nem igaz?

– Ugyan mi rokonszenves van abban, ha valaki újra és újra rútul kihasznál egy barátot?

– De Rudi! – Steffi hangja erélyesebbre vált. – Te tudod a legjobban, hogy igenis vannak rokonszenves vonásai! Máskülönben miért tennéd ki érte a lelkedet újra meg újra? Most őszintén…

Elég is a hallgatózásból. Bevonulok.

– De jó, hogy itt vagy, Rudi – mondom, miközben nyílegyenesen sietek a kávéfőző felé. – Legalább egy

tucatszor próbáltalak felhívni.

– Egyszer próbáltál. Egyetlen egyszer. És amint felvettem, azonnal letetted. Nagyon köszönöm!

– Nem letettem, hanem lemerült a telefonom! Megesküszöm rá, ha akarod. De van ennél fontosabb is – közlöm nem is titkolt diadallal, miközben helyet foglalok az íróasztalomnál. – Találjátok ki, ki bukkan itt fel nemsokára!

– Valószínűleg Koppbauer úr – mondja szárazon Rudi. Az ünneprontó.

A következő pillanatban már meg is szólal a telefon. Steffi veszi fel és vált néhány szót valakivel.

– Már itt is van – fordul felénk, miután letette a kagylót. – Egy kolléga máris fölkíséri.

– Remek. – Rudi feláll. – Itt leszek a szomszéd szobában. Résnyire nyitva hagyom az ajtót.

– Miért is? – érdeklődöm.

– Mert könnyen lehet, hogy marad még felderítenivaló ott kint Germeringben. Mivel pedig te a macskák miatt kiesel, kedves Franz, nekem kell átvennem ezt a nemes feladatot, amihez pedig célszerű, ha egyelőre megmaradok a vendégszoba bérlőjének, nem igaz? – feleli, és már tűnik is el az összekötő ajtó mögött.

Sok rosszat lehet mondani Birkenbergerre, például, hogy egy haragtartó, sértődős síróbaba, aki ráadásul egyre nőiesebb vonásokat mutat, de egy azért így is biztos: Rudira mindig lehet számítani. Márpedig ezt manapság nem sok embertársunkról lehet elmondani.

Már kopognak is az ajtón.

– Szabad! – kiabáljuk egyszerre Steffivel.

Az ajtó kinyílik, és egy kolléga bevezeti a két urat. Koppbauernek vörös a szeme, és az unokaöccse sem tűnik éppen boldognak. Egy percig csak nézünk egymásra, aztán Steffi veszi a kezébe a kezdeményezést.

– Én átmegyek a fiatalemberrel egy másik szobába – mondja, és előveszi a fiókjából a diktafonját. – Meglátjuk, milyen mesélnivalója van nekünk.

– Nekem ugyan nincs semmiféle mesélnivalóm – mordul fel dacosan a fickó, de Steffi már meg is fogja a karját és vezeti az ajtó felé.

– Egy kávét? – kérdezem a szoba közepén elveszetten álldogáló Koppbauertől. Hálásan bólint. Miután a kezébe nyomtam egy csésze kávét és leültettem egy székre, én is helyet foglalok.

Utána meg már nagyon gyorsan megy minden. A harmadik kérdésnél már elsírja magát, és azt mondja, ő volt. Hogy mind a három lány halála az ő műve, és hogy ő ezt nagyon, de igazán nagyon sajnálja. Mást is mond még, de azt már nem értem, mert olyan sírógörcsöt kap, hogy teljesen elmosódnak a szavai. A végén meg még csuklani is elkezd. Rázkódik az egész teste. Szinte megsajnálom. Lehet egy ilyen ember gyilkos? Márpedig valószínűleg lehet, hiszen ő maga mondta az előbb. Hm. Utána meg már csak érthetetlenül motyog, csuklik és zokog.

Otthagyom és átmegyek kebelbarátomhoz, Stahlgruberhez, hogy tájékoztassam a fejleményekről.

– Hiszen ez remek, Eberhofer! – örvendezik. Feláll az íróasztala mögül és megveregeti a vállamat. – Nagy kő esik majd le a főpolgármester szívéről.

– Nem is tudom… – mondom bizonytalanul. – Koppbauer ugyan beismerő vallomást tett, bevallotta, hogy ő ölte meg a lányokat, de magukról a gyilkosságokról még nem tudtam kikérdezni, mert éppen kisebb idegösszeomlást kapott. De ha engem kérdez, ezt az egészet valahogy nem érzem igazán hitelesnek.

– Ugyan már, Eberhofer! A fickó gyilkos, tartóztassa le! Hiszen beismerte! Egy ilyen sorozatgyilkos esetében nem vitás a szökés-elrejtőzés veszélye, nem igaz? Rács mögött a helye!

– Én őszintén szólva nem éppen ilyennek képzelek el egy sorozatgyilkost. Nem tudom pontosan megfogalmazni, de rossz érzésem van a vallomásával kapcsolatban.

– Maga meg az érzései! Különben is, ha jól veszem ki a szavaiból, a fickó az idegállapota miatt amúgy sincs kihallgatható állapotban, nem igaz?

Bólintok.

– No látja. Menjen csak szépen előzetes letartóztatásba. Már csak azért is, hogy saját magától megvédjük, ugyebár. Más sem hiányzik, mint hogy még valami kárt tegyen magában nagy kétségbeesésében! Az lenne csak a baj! Egy tömeggyilkos, aki a folyóba öli magát! Nem, nem, szó sem lehet róla. A cellában majd biztonságban lesz. Saját magától is. Gyerünk, menjen már! Én közben

elintézem a formaságokat – mondja és már nyúl is a telefon után.

Valószínűleg igaza van. Mi mást is tehetnénk a jelen állás szerint Koppbauerrel, mint hogy letartóztatjuk?

Miután a kollégák elvezették a zokogó férfit, nemsokára Steffi is visszatér a Koppbauer-unokaöccsel, én pedig mindkettőjüket tájékoztatom a fejleményekről.

– Hogyan… Hogyan fogadta Gustl bácsi, hogy lecsukják? – kérdezi halkan a fiatalember. Sápadt-fehér, olyan igazi télikrumpligombóc-színe van. A pillantása idegesen ugrál ide-oda.

– Tulajdonképpen milyen rokoni kapcsolat van Önök között? – felelek kérdéssel a kérdésre.

– A nagybátyám, már mondtam.

Steffi a jegyzeteibe néz.

– August Koppbauer úr Karl anyjának a bátyja. Mivel pedig Karl anyja a mai napig hajadon családi állapotú, ezért Karl családi neve ugyancsak Koppbauer.

– Rendben, Karl – bólogatok. – A nagybátyja úgy zokogott, mint egy kisgyerek, ha tudni akarja.

– Ő tehet mindenről! – üvölti el magát a fiú. – Az egészről! Az ő bűne!

A kitörése után elhallgat. Csend nehezedik a szobára. Mintha senkinek nem jönnének a szájára a megfelelő szavak. Steffi végül Karl mögé lép, és a vállára teszi a kezét. A fiú a torkát köszörüli, aztán kifújja az orrát.

– Én… Én most már elmehetek? – kérdezi végül, mi

pedig bólintunk.

19. fejezet

Alig csukódik be az ajtó Karl Koppbauer mögött, amikor Birkenberger már jön is elő a szomszéd szobából. Igencsak elgondolkodó arccal méghozzá.

– Sehogy sem áll össze a kép – mondja, és az ablakhoz sétál. – Vagy maga az ügy nyomaszt ennyire, vagy egyszerűen csak az ebéd, amihez ma még nem jutottam hozzá.

Steffi sikkant egyet, az órájára néz, aztán úgy ugrik fel, mint akit darázs csípett meg.

– Indulnom kell!

– Aranyat érnek a rendőrségnek ezek a részmunkaidősök – mormolom magam elé, de sajnos így is meghallja.

– Mit mondtál, Eberhofer? – perdül meg a sarkán. – Mit mondtál?

Veszélyesen közel jár hozzám.

– Semmit – mondom, és kipréselek magamból egy mosolyt. – Menj már, még elkésel!

– Ne merészelj belém kötni, hallod? A gyerekeim miatt meg végképp ne! – veti oda, aztán már csapja is be maga után az ajtót.

Beletelik néhány percbe, mire Birkenberger képes úrrá

lenni a vigyorgásán. Akkor viszont azt mondja, ő most azonnal kimegy Germeringbe, hogy úgymond élőben figyelhesse a családtagok reakcióját a letartóztatásra. Mert hogy az igen tanulságos lehet, mondja. Az ebédről mintha teljesen el is feledkezne. Rendben, mondom. Később majd telefonon egyeztetünk. Nekem is megvannak a magam tervei, előbb azonban gyorsan szereznem kell néhány húskenyeres zsemlét. Mert hogy ebéd nélkül nem tudok összpontosítani. Így aztán egymás mellett indulunk el a folyosón.

– Mondd meg őszintén, Franz, ugye szerinted sem stimmel itt valami? – kérdezi útközben Rudi. – Ez a fickó nem gyilkos. Prostikhoz járt, az igaz, azt könnyen el tudom hinni róla. De hogy gyilkos lenne?

– Szívemből szóltál – bólogatok. – Mondjuk úgy, ha tényleg ő a gyilkos, valami biztosan nincs rendben a fejében. Esetleg pszichopata, de semmiképpen sem hidegvérű gyilkos.

– Hohó! – hangzik fel hirtelen a hátunk mögött. Megperdülünk és íme, nem is lehetne nagyobb az öröm: Stahlgruber áll szorosan mögöttünk. – Megszólalt a szakértő, a mi nagytudású pszichológusunk, Eberhofer professzor!

– Mit jelentsen ez, Stahlgruber? – kérdezem nem kifejezetten udvariasan. – Mi baja van azzal, ha megbeszéljük egymás között az ügyünket? Ebédszünetben, teszem hozzá.

– Ugyan, ugyan, uraim, engedjenek nyugodtan szabad

folyást becsvágyuknak! Ha már itt tartunk: az előbb telefonáltam Stadelheimbe. Koppbauer jobban van, már megnyugodott, és evett is valamit.

– Remek – mondom, azzal megfordulunk és már indulunk is el újra.

A hentestől visszafelé, miközben a húskenyeres zsemléimet eszegetem, gyorsan felhívom még a drága Angelika nővért, akitől megtudom, hogy Susi ugyan továbbra sem fogadhat látogatókat, az állapota azonban folyamatosan javul. Megkönnyebbülten megyek vissza az irodámba, töltök magamnak egy kávét, aztán bekapcsolom Steffi diktafonját és figyelmesen hallgatom a felhangzó beszélgetést.

Steffi szép szabályosan, előírásosan csinált mindent. Közölte a jelenlévők nevét és a kihallgatás megkezdésének pontos időpontját. Miután pedig elmagyarázta az unokaöcsnek, ennek a Karl Koppbauernek, egyáltalán mivel gyanúsítják a nagybátyját, természetesen felteszi a kérdést, mit tud minderről az ifjú ember. Ami pedig ezután következik, az aztán érdekes, de igazán! A fickó nem éppen bőbeszédű, kissé morcos is, és azt is percenként közli, hogy ő semmiről nem tud semmit, ugyanakkor többször is elmondja, hogy azok a pénzéhes ringyók nem is érdemeltek jobbat. És amikor erről beszél, csak úgy árad a hangjából a düh és a gyűlölet, hogy a hideg futkos tőle a hátamon. Azt viszont sajnos nem tudom megállapítani, a nagybátyjára dühös és őt gyűlöli ennyire, vagy a

szerencsétlen lányokat.

Amit pedig csak egyféleképpen deríthetek ki: átmegyek a stadelheimi börtönbe. Lássuk, ezúttal sikerül-e kihúznom valami használhatót az állítólag kissé megnyugodott nagybácsiból.

Koppbauer arca már valamivel egészségesebb színű, és engedelmesen az első szóra helyet foglal velem szemben.

– Hogy van a családom? – kérdezi azonnal. – Hogyan fogadták?

– Fogalmam sincs – mondom az igazságnak megfelelően, és megvonom a vállam. – Az unokaöccsének már haza kellett érnie a kapitányságról. Remélem, igyekszik majd kíméletesen a család tudomására hozni a történteket. Biztos vagyok benne, hogy igyekezni fog.

Bólint és olyan szorosan összefonja a két kezét, hogy az ujjai pirosodni kezdenek. Látom, hogy remegni kezd.

Hátradőlök a széken. Most nyugodtnak és lazának kell mutatkoznom.

– Meséljen nekem azokról a lányokról, Koppbauer úr – kezdem barátságosan. – Kivel is kezdjük? Talán Nilával, rendben? Ő különösen édes kis teremtés volt, nem igaz?

Nagy levegőt vesz, rám néz, aztán maga elé mered az asztalra.

– Nila – mondja álmodozó hangon, és az arcán mosoly suhan át. – Nila nem egyszerűen édes kis teremtés volt, hanem egy nagyon-nagyon jószívű leány, tudja, felügyelő úr? Ezt tudnia kell. Jószívű volt, okos és vidám. Ritkán

látni olyan lányt, amilyen ő volt.

– Elhiszem. Éppen ezért nem értem, miért kellett megölni. Egy ilyen jószívű, okos és vidám lányt nem öl meg csak úgy az ember, Koppbauer úr. Hiszen még feleségül is kérte, még úgy is, hogy egyelőre még van egy felesége.

– A házasságom fabatkát sem ér! – fakad ki.

– Lehetséges, de engem nem a maga házassága érdekel. Engem az érdekel, ami a lányokkal történt. Hogy pontosan mi történt velük.

– Nem emlékszem, értse meg – mondja halkan. Felemeli a tekintetét, aztán kihúzza magát és összefonja a karját. – Nem emlékszem, és ennél többet nem is akarok mondani. Legalábbis addig nem, amíg nem beszéltem egy ügyvéddel.

– Megkapja az ügyvédjét, biztos lehet benne – mondom, aztán csengetek a fegyőrnek. Mielőtt azonban felállnék, hirtelen egy ötlet fut át az agyamon. Egy zseniális ötlet méghozzá.

– Valami azért még nagyon érdekelne, Koppbauer úr.

Egymásra nézünk. Konok a pillantása, de látom mögötte a kíváncsiságot.

– Mi érdekli? – kérdezi nagyon halkan.

– Mind a három lány karikagyűrűt viselt, méghozzá mind a hárman ugyanazt a fazont. A patológus azt mondja, mindannyiuknak már a halál beállta után húzták az ujjára a gyűrűt. Egy karikagyűrűt, Koppbauer úr! Ez az, amit nem értek. Miért ölte meg előbb a lányokat, és

húzott utána karikagyűrűt az ujjukra?

Az asztallapra bámul. Megvakarja a fejét, aztán megint összefonja a két kezét. Egy ideig nem szól, és már attól félek, hiába találtam ki ezt a zseniális trükköt. Abban a pillanatban azonban, amikor kinyílik az ajtó és megjelenik a fegyőr, Koppbauer mégis válaszol. Egyetlen mondatot csak, de az mindent megér.

– Hát mert feleségül akartam venni őket!

Mélyet sóhajt, aztán bánatosan folytatja:

– Olyan szívesen feleségül vettem volna valamelyiküket. Különösen Nilát. Ezért húztam gyűrűt az ujjukra, érti, felügyelő úr?

Ezzel pedig egyvalamit biztosra vehetünk: akárki követte is el a gyilkosságokat, az nem August Koppbauer volt. Ugyanannyira nem, ahogyan azok a gyűrűk sem léteztek soha.

Kifelé a kocsihoz menet valóságos hősnek érzem magam. Fel is hívom rögtön Rudit. Aki egy cseppet sem csodálkozik. Éppen ellenkezőleg, mondja. Ő mindjárt az első percben érezte, hogy valaki más kell legyen a gyilkos.

– Nálad mi a helyzet? – érdeklődöm. – Van valami új fejlemény Germeringben? Hogyan reagált a család?

– Reagált? Egyáltalán nem reagált! El tudod képzelni? Egyik pillanatról a másikra letartóztatják a ház urát, méghozzá gyilkosságért, a család meg egy árva szót sem veszteget rá! Különös, nem gondolod?

– Talán be kellene idéznünk az egész bagázst.

Bezsuppolni az egész famíliát a Löwengrubéra, aztán egymás után szépen kikérdezni mindegyiküket.

– Ilyesmihez nem kell előbb engedélyt kérni Stahlgrubertől?

– Kellett nekünk valaha is engedély valakitől, Rudi? – kérdezem, azzal bontom a vonalat.

20. fejezet

Steffi telefonos elérésére irányuló terveim gyorsan elbuknak, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem veszi fel, így kénytelen vagyok odamenni a lakására. A helyzet gyors cselekvést kíván, ilyenkor nem lehetek tekintettel a magánszférájára.

– Mi történt már megint, Franz? – kérdezi idegesen, amikor ajtót nyit. Fürdőköpeny van rajta, a fején törölközőből tekert turbán, az arcán meg vastag krémréteg. Meg kell hagyni, láttam már csinosabbnak.

Bár nem fogadja kitörő örömmel a látogatásomat, azért bevezet a nappalijába, aztán eltűnik a fürdőben. Összeszedem a kanapén heverő építőkockákat, Barbie-babákat és babaruhákat, és az egész kupacot áthelyezem a vasalódeszkára. Így már legalább annyi hely felszabadul, hogy van hová leülnöm.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdezek rá a szokatlan nyugalom okára.

– Anyámnál. Havonta kétszer elviszi őket. Néha nekem is ki kell mozdulnom, nem igaz? De mondd már, mi történt! Miért jöttél? – kiabál ki a fürdőszobából.

Megpróbálom a távolság áthidalásához szükséges hangerővel, mégis a lehető leghalkabban beavatni a

legújabb fejleményekbe.

– Hihetetlen!

Már ott is áll előttem nedves hajjal és egy olyan igazi férfivadító vörös kombinéban. Elakad a szavam a látványra.

– Öt perc és elkészülök, várj addig! – mondja, azzal megint eltűnik a fürdőszobában. Hallom, ahogy felzúg a hajszárító.

Amikor negyedórával később visszajön, egy pár cipőt hoz a kezében, a sminkje elkészült, az egész nő ennivaló jelenség. Leül velem szemben egy fotelbe, kecses kis lábát belebújtatja a cipőbe, és elkezdi becsatolni a cipő szíjait. Bár hozzá kell tennem, a „cipő” szó nem igazán illik a lábbelijére. Legalábbis nem a klasszikus értelemben. Vörös bőrből készült műalkotás, megszámlálhatatlan mennyiségű, ide-oda kanyargó pánttal és aranyozott csatokkal. Kézműves munka, méghozzá az igényes fajtából. A csúcs azonban a sarka. Ránézésre vagy harminc centi magas, vékony, mint egy ceruza, lefelé haladva pedig még vékonyabb lesz. Felfoghatatlan, hogy lehet járni rajta. Hogyan képes egy nő egy ilyen gombostűfejnyi sarkon megtartani az egyensúlyát? Rejtély. Ráadásul le sem tudom venni a szememet róla. Ez a sarok, ez valami őrület!

– Mit bámulsz? Még sose láttál stilettót? – kérdezi Steffi vigyorogva. – Akár hiszed, akár nem, ez is a cipők nagy családjába tartozik.

– Ez nem cipő, Steffi. Ez soha. Nézd meg ezt a sarkat.

Perverz, nincs rá más szó. Ez… ez gyilkos fegyver, nem cipő!

Kimondtam!

– A francba… – megáll a keze a lábbelije szíjain, aztán csak bámul a lábára. Végül lassan megmozdul, kibújik az egyik műremekből, felemeli, és lassan végigsimít az ujjával a sarkon. Nagyon, nagyon lassan.

– Arra gondolsz, amire én, Franz? Hogy azok a sérülések… a két lány sérülései… egy ilyen cipősaroktól származhatnak?

– Pontosan – bólintok összeszoruló torokkal. – Igen, pontosan erre gondolok.

– Istenem!

– Jó is lenne, ha segíthetne rajtunk, de attól tartok, ezt a problémát égi segítség nélkül kell megoldanunk – mondom, és felállok. – Félő, hogy változtatnod kell az estére szóló terveiden. El kell vinnem a cipődet, és…

– A terveimen nem tudok és nem is akarok változtatni – szögezi le, aztán hirtelen könyörgővé válik a hangja. – Kérlek, Franz, ne éppen ma!

Ő is feláll, egy percre eltűnik, és egy másik pár cipővel jön vissza. Pontos mása az előbbinek, csak fekete változatban.

– Itt van, vidd ezt! – nyomja a kezembe. – Vidd és csinálj vele, amit akarsz! De az estémet ne tedd tönkre, légy szíves! Olyan régóta várok rá!

– Rendben – mondom. Valahol meg tudom érteni. Ha az ember fiatal nőként estéről estére három kisgyerekkel ül

otthon, építőkocka-tornyot rak vagy babákat öltöztet, közben meg vasal, főz, orrot töröl, időnként joga van némi kikapcsolódáshoz. Egyszerűen csak felnőttek között lenni. Talán lezavarni egy gyors menetet. Ki értené meg nálam jobban az ilyesmit? Így aztán fogom a fekete stilettót, elköszönök, és már ott sem vagyok.

Egy pillantás az órára elárulja, hogy ma már nincs sok értelme bemenni a kórbonctanra. Negyed hét van, Günter valószínűleg régen hazament már. Így aztán inkább magam is hazafelé veszem az irányt, útközben pedig felhívom Birkenbergert.

– Ha úgy van, ahogyan sejted, Franz… – mondja elgondolkodva. – Tehát ha a két lány sérüléseit tényleg egy ilyen stilettóval okozták, akkor…

– Akkor? – teszem fel a kérdést, amikor már nem bírom tovább elviselni a csendet.

– Akkor azokat a sérüléseket nem egy férfi okozta. Kizárt. Egyetlen férfinak sem jutna eszébe, hogy ilyen fegyvert használjon. Egy női cipő sarkát? Nem, barátom, egy ilyen fegyver sokkal inkább féltékenységre utal. Szenvedélyre. Egyszóval egy nőre.

– Egy nő lenne a gyilkos? – kérdezem, mivel kissé összezavar a gondolatmenete.

– Nem biztos. A gyilkos lehet akár férfi is, nem vitás. De ezeket a sérüléseket, ezeket csak egy nő okozhatta. Száz százalék!

– Arra gondolsz, hogy több gyilkosunk is van?

– Nagyon is elképzelhető.

Remek. Már csak ez hiányzott. Mivel azonban ma már aligha tudunk a végére járni az ügynek, ráadásul nekem is szükségem van egy kis pihenésre, megállapodunk, hogy holnap reggel a kapitányságon folytatjuk. Addigra valószínűleg Steffi is ismét bevethető lesz.

Amint komótosan döcögve ráfordulok a niederkaltenkircheni főutcára, látom ám, hogy vagy két tucatnyi színes léggömb lengedezik a Simmerl-féle hentesboltnál a kirakat fölött, mellett, alatt. Ahogy ide-oda fújja őket a szél, azonnal magukra vonják az ember pillantását. Azonnal meg is állok.

A bejárat fölé kitett táblán nagy betűkkel díszeleg: Újra a teljes, gazdag választékkal várjuk kedves Vásárlóinkat, kedves Polgártársainkat!

Vagy úgy.

Aztán kinyílik a bolt ajtaja és Gisela lép ki egy vödörrel a kezében.

– Szervusz, Franz! – kiált oda nekem, miközben a csatorna lefolyójába üríti a vödör tartalmát.

– Szervusz, Gisela!

– Vásárolnál vagy csak a barátoddal akarsz beszélni? – kérdezi, és közelebb jön hozzám.

– Nem a barátommal, hanem a barátomról, Gisela – pontosítok.

– Miért, mi van vele? Csak nem belekeveredett valamibe?

Leteszi a vödröt és megtörli a kezét a kötényében.

– Nem, nem, nem csinált semmi rosszat. A kérdésem az lenne… szóval… tételezzük fel, de tényleg csak elméletben… szóval, ha a férjednek hirtelen lenne egy barátnője, mit szólnál hozzá?

– Én? – harsogva felnevet. – Azt, hogy szívből gratulálok, kedvesem! Megnyerte a főnyereményt!

– Nem, nem… Komolyan beszélek, Gisela. Egy gyilkossági ügyről van szó, és meg kell próbálnom beleélni magam a női lélek rejtelmeibe, érted? Szóval, tételezzük fel, a férjed hirtelen valaki más után kezdene járni. Talán egyenesen egy prostituált után. Mit tennél? Megölnéd a lányt? Összekarmolnád az arcát? Kivernéd a fogait? Vagy a saját stilettója sarkát vágnád bele az arcába? Mit csinálnál?

Nem sokáig habozik.

– Ezt mind. Ebben a sorrendben – mondja aztán komolyan. – Azok után, hogy egész életemben itt robotoltam ebben a hülye hentesboltban, meg neveltem a kölyköt? Azok után, hogy minden garast a fogamhoz vertem? Hogy soha nem utaztunk el sehová? Hogy minden áldott nap ötkor kelek és megyek be a jéghideg üzletbe a sok döglött állat közé, és dolgozom, amíg össze nem esek?

Gisela mögött feltűnik Simmerl is a bolt ajtajában, és csoszogva megindul felénk.

– És egyáltalán – folytatja Gisela most már nagyon mérgesen. – Ennyi éven át újra és újra elviseltem a

Simmerl minden hülye szeszélyét, ő meg felszed egy ilyen kis cafkát? Tudod, Franz, ha belegondolok… hogy ez a nő besétál a készbe, elvesz mindent, amit én egy élet minden kínjával felépítettem…

Elhallgat egy pillanatra, aztán lassan elmosolyodik.

– Tudod mit? Vigye! Legyen boldog vele! – mondja végül, és már nevet.

– Miről van szó? – óhajtja tudni azonnal élete párja, amint odaér mellénk.

Gisela megfordul és jól oldalba billenti.

– Te csak fogd be a szád! – közli vele, azzal fogja a vödrét, és már el is tűnik a bolt belsejében.

– Te, Gisela, ugye tudod, hogy a kérdésem tisztán elméleti jellegű volt? – kiáltok még utána, de azt hiszem, már nem hallja.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezi Simmerl ostobán.

– Attól tartok, igen. Elmulasztottad boldoggá tenni a hitvesedet – közlöm vele, aztán beszállok a kocsiba és indulok haza. Reménykedem, hogy a Nagyi valamit finomat főzött.

Az udvaron ott áll a Leopold autója. Ez az első, amit meglátok, amikor befordulok az udvarra. Ludwig a ház ajtaja előtt fekszik, és amint meghallja a közeledő járőrautót, már ugrik is fel és szalad elém. Odahajtja a fejét a lábamhoz, aztán kettesben vonulunk be a házba. Ahol is azonnal megcsapja az orromat a rókagomba illata. Rókagombaleves zsemlegombóccal. Egy álom. Tökéletes is

lenne minden, ha Leopold… de hagyjuk.

– Szervusztok – nézek körbe, amint belépek. A Nagyi a tűzhelynél áll, a Papa és Leopold a sarokpadon ülnek. Egyiküket sem hozza lázba a megjelenésem. A nappaliból gyerekhang hallatszik. Fény az éjszakában! Át is megyek, és tényleg, a kis Sushi ül a szőnyegen a mamájával, Panidával. Egy kirakóst raknak ki éppen, és láthatóan remekül érzik magukat. Amint azonban a kisleány megpillant, máris megfeledkezik a játékról, és kitárt karral rohan felém.

– Franz bácsi, Franz bácsi! – kiáltozza boldogan, és már ugrik is a karomba.

Panida is felkászálódik a szőnyegről, és tőle is kapok egy nagy puszit a képemre.

– Nem valami jó a hangulat odaát – mutat Panida a konyha irányába.

– Miért? Mi történt?

– Tudod, Susinak… begyulladt a melle, ami még nem lenne olyan rossz, de…

Tovább nem jut, mert a kezébe nyomom a kicsit és visszacsörtetek a konyhába.

– Mi van Susival? – kérdezem már a küszöbről.

Leopold lesújtó pillantást vet rám és nem mond semmit. Végül a Papa válaszol.

– Emlőgyulladás.

– Emlőgyulladás? Az meg mit jelent? Mit jelent, mondjátok már meg! – ordítok rájuk.

Hirtelen ott áll mellettem a Nagyi.

– Képzeld, szegény Susinak most még a melle is begyulladt! – harsogja, szemrehányó pillantásokat vetve rám.

Előveszem a telefonomat és kikeresem Angelika nővér számát, mivel a hazai információforrások igen messze állnak a kielégítő szinttől.

– Nincs értelme telefonálnod, Franz. – A Papa feláll és odajön hozzám. – Éppen az előbb beszéltünk a kórházzal. Susinak emlőgyulladása van, és a gyulladástól be is lázasodott. Harminckilenc-öt. De azt mondják, nincs nagy baj, ki tudják kezelni. Persze azért nem valami kellemes.

– Panida el sem kezdett szoptatni – jelentkezik szólásra Leopold.

– Logikus – vetem oda neki. – Amikor még őt magát is alig választották el az anyjától, amikor megismerkedtél vele.

– Franz! – hördül fel a Papa, de Panida csak kuncog a háttérben.

– Minden a te hibád! – visít fel hirtelen a Nagyi, és alaposan sípcsonton rúg.

Ami sok, az sok. Ránézek a Nagyira, de úgy, hogy nem mer elfordulni tőlem.

– Nagyi – mondom. – Ez az emlőgyulladás, ez akkor is könnyen megtörténhetett volna, ha összeházasodunk Susival, és most az én gyerekemet hozta volna a világra, érted? Nem az én hibám, hogy most mennyi bajon kell keresztülmennie. És akár hiszed, akár nem, tényleg aggódom érte. Ha pedig valaki szemrehányást tehet

nekem bármiért is, az én magam vagyok, vagy legfeljebb még Susi, de te nem, és mások sem, értve vagyok? Azzal pedig semmit sem segítünk Susinak, hogy most egymás torkának esünk itt!

– Nevetséges – morog Leopold a padról.

– Csend legyen! – süvít felé a Nagyi, aztán lassan bólint. – Most az egyszer igazad van. Úgyhogy zárjuk le a témát. Segíts megteríteni az asztalt, Franz.

Franz pedig szép engedelmesen megteríti az asztalt, azután pedig békében élvezi a rókagombát és a zsemlegombócot. Még úgy is, hogy a kis Sushi végig ott ül az ölében, és őt is etetni kell. Vagy talán éppen azért.

Evés után a Papa kiballag a konyhából, hogy kint az udvarban elszívja a füves cigarettáját. Rendes esetben a nappaliban szokott hódolni bűnös élvezetének, általában a Beatles zenéjével súlyosbítva. Akkor azonban természetesen nem, ha Leopold is a szülői házban tartózkodik. Először is, mert Leopold idegrángást kapna tőle. Másodszor pedig, mert egy ilyen kicsi gyereket, mint Sushi, nem üdvös dolog drogok füstjébe burkolni. Legalábbis egy ilyen aranyosat nem. Mert azért ismerek jónéhány gyereket, akit nagyon szívesen tetőtől talpig drogfüstbe borítanék. Nem vitás. Sushi esetében azonban szó sem lehet róla. Ő nem ebbe a kategóriába tartozik. Ő egyáltalán nem ilyen gyerek. A legkevésbé sem.

A mosogatásban végül Panida segít a Nagyinak, én meg lovacskásat játszom Nagyorrú Törpével. Leopold mellettünk ül és nagyon komor arcot vág. Mindig kitör

rajta a féltékenység, amikor látja, mennyire szeret engem a leánykája.

– Még! Még! – sikítozik a kis vágottszemű elragadtatottan.

Mielőtt azonban egy újabb menetbe kezdhetnénk, kinyílik az ajtó és beballag a Papa. Szorosan a nyomában pedig Flötzinger. Aki, miután illedelmesen üdvözölt minden jelenlévőt, máris rátér késői látogatása céljára. Azaz, hogy megtudakolja, ugyan miért nem épül meg mégsem az a nyomorult szálloda. Már a polgármesternél is járt a városházán, meg Simmerlnél a hentesboltban, de mind a kettő elhajtotta azzal, hogy most már ez a helyzet, vegye tudomásul. Csakhogy ennyi nem elég a mi víz-gáz-fűtés buherálónknak. Nem. Ő az okokat is tudni akarja. Méghozzá azonnal. Joga van hozzá, mint derék, adófizető helyi polgárnak, aki soha egy napot nem késett még az adója befizetésével, pedig nem keveset fizet, elhihetjük. Az a legkevesebb ezek után, hogy közöljék vele, mégis ki döntött így és miért. Csekélységem pedig az utolsó reménye, hogy sikerül információhoz jutnia.

– Kérlek, Franz! – néz rám sürgetően a vastag szemüvege mögül. – Mi történt? Mi folyik itt?

– Miért izgatod te magad ennyire a szálloda miatt? – kérdezem tőle. Kinyitom a hűtőt és kiveszek egy sört magamnak. – Eddig sem volt szállodánk, most miért olyan fontos neked?

– Mert már megvettem ötven vécécsészét, azért! És zuhanykabinokat! Hogy a száz fűtőtestről ne is beszéljek!

Szóval beszélj csak, mi folyik itt? – A szája sarkában kis nyálgömbök habzanak fel. Odanyújtok neki egy zsebkendőt.

– Nagyon dühös itt valaki – állapítja meg a Papa, miközben leül mellénk.

– Dühös? Még annál is dühösebb – morog Flötzinger, és letörölgeti a száját.

– Egy mosdókagylót átveszek tőled – közli vigasztalón a Nagyi. – Nálunk az emeletin már évek óta van egy repedés. Ha engedsz az árból, megegyezhetünk.

Flötzinger segélykérő pillantást vet rám, de sajnos nem segíthetek rajta. Nem is marad tovább, feláll és rángatózó vállal elindul. Mivel pedig mi is indulóban vagyunk a körünkre Ludwiggal, elkísérem, és egy darabig együtt gyalogolunk.

– Nagy szar ez az egész élet, Franz, tudod? – szólal meg, amikor már látótávolságra vagyunk a házától. – Akármit csinálsz, akármibe fogsz, egyszerűen semmi sem sikerül, hiába adsz bele apait-anyait. Gondoltam, megrendelek mindent előre, akkor nagyobb kedvezményt adnak, erre…

– De mi a fenének rendeltél te meg ötven vécécsészét, amikor még építési engedély sem volt a szállodára? Légy őszinte, Flötzinger, nagy hülyeséget csináltál.

Állunk a tiszta, csillagos ég alatt, és a szeme lassan megtelik könnyekkel. Szörnyű látvány.

– Igazad van – mondja végül. – Tényleg hülyeség volt. De ha azt mondom, hogy a hülye szaniterüzem éppen a csőd szélén állt és ezért aprópénzért szórt ki mindent…

akkor azért csak meg lehet érteni, nem?

– Akkor már meg – bólogatok.

– Márpedig ez az igazság.

– Akkor nincs olyan nagy baj, Flötzinger. Csak keresned kell egy helyet, ahol eltárolhatod a vécéidet – mondom. – Ki tudja, talán néhány év múlva tényleg épül majd itt egy szálloda. Vagy egy menekültszállás. Vagy egy ifjúsági szálló. Vagy akár egy börtön, ki tudja.

Megint elkeseredett arcot vág.

– Tudod te, milyen gyorsan kimennek a divatból ezek a cuccok? Tudod? Két év múlva semmit sem érnek majd! Volt szerencsém!

Ezzel bevonul a házába és bevágja maga után az ajtót.

Ajaj.

Mi meg folytatjuk Ludwiggal a körünket. Két óra tizenhét percet teljesítünk.

21. fejezet

Másnap munkába menet benézek Günterhez a kórbonctanra. A gyilkos cipellőkkel a kezemben vonulok be a boncterembe, ahol Günter már az egyik asztalnál áll és éppen emberi maradványokban turkál.

– Szép jó reggelt!

– Ó, Eberhofer! – pillant fel a hullájáról. – Mi szél hozott ide ilyen korán reggel?

Meglengetem felé a cipőket. Kíváncsi vagyok, rájön-e magától.

– Nem érdekel – mondja vigyorogva. – Én a lakkcsizmákra gerjedek.

– Nem érted? Gondolkodj már egy kicsit, ember!

Megfordítom a cipőt, hogy a sarka álljon felfelé.

Még mindig csak néz.

– Sajnálom, Franz, de fogalmam sincs, mire akarsz kilyukadni. Egy kicsit tompa ma az agyam.

– Enyhe kifejezés. Nézd csak meg ezeket a cipősarkakat, aztán gondolj a két lányra, és azokra a furcsa sérülésekre, amiket sehogyan sem tudtál megfejteni. Nem lehet, hogy…

– Szent szar! – rikolt fel. Kikapja a cipőket a kezemből és az íróasztalához robog velük. Leül, bekapcsolja a számítógépet, néhány pillanattal később pedig már az

áldozatok képei sorakoznak a képernyőn. Günter egyik felvételt a másik után nagyítja ki. Előrehajol, feszülten összpontosít.

– Telitalálat – közli végül. – Megvan a fegyver. Egy ilyen cipősarok okozta a sérüléseket.

– Ahogy gondoltam. Ha jól emlékszem, a holttesteken nem volt cipő, ugye?

– Várj egy kicsit. – Megint a billentyűzeten pötyög, aztán olvasni kezd. – Dirndliruha, blúz, kötény, nyaklánc, kézitáska különböző apróságokkal, de személyi iratok nélkül… Az egyik áldozatnak egy kabátkája is volt, a másiknak meg karórája és fülbevalója. És persze mindkettőn volt alsónemű. De cipő… az nem volt, legalábbis a Freihamban talált két lányon nem.

– A gyilkos tehát magával vitte a cipőjüket – mérlegelek.

– Csak így történhetett, feltéve persze, hogy a lányok nem mezítláb közlekedtek – hallatszik hirtelen az ajtóból Rudi Birkenberger hangja. – Gondoltam, hogy itt találllak, Franz.

– Már éppen végeztem – közlöm vele, és magamhoz veszem a gyilkos cipellőket.

– Hogyhogy végeztél? – Rudi szeme kimered. – Mire jöttetek rá? Csak nem ezek a cipősarkak…

– De – bólogatok, aztán a hullaszabdalóra nézek. – Viszlát, Günter, és köszönöm!

– Várjatok már, még csak most jöttem! – idegeskedik Birkenberger, aztán szaporán szedi mellettem a lábát kifelé menet. Még a kocsiba is beszáll mellém, de ott már

nem szól egy szót sem, csak ül karbatett kézzel, és sértetten bámul ki az ablakon.

– Lazíts már egy kicsit, Rudi – szólok oda neki. – Nem maradtál le semmiről. A sérüléseket egy ilyen cipősarokkal okozták, Freihamban pedig egyik holttesten sem volt cipő, ez minden.

Igyekszem megbékíteni, mert nagyon sok munka vár még ránk, és a sikeres nyomozáshoz elengedhetetlen a jó hangulat.

– Miért érzem úgy, hogy nem jelentek mást a számodra, csak egy bármikor bevethető segédet, mondd csak, Franz? Egy lakájt, egy cselédet, a te saját, személyes udvari bolondodat? – prüszköli sértetten.

Vigyorognom kell.

– Tudod, Rudi – mondom, és odanézek rá. – Szeretlek. De tényleg. Mi ketten… mi már olyanok vagyunk, mint egy öreg házaspár, nem igaz? Egyikünk sem tud soha igazán a másik kedvére tenni, és már annyira idegesítjük egymást, hogy valósággal rángógörcsöt kapunk egymástól, mégsem bírjuk ki egymás nélkül.

Felém fordul.

– Tényleg így gondolod?

– Tényleg így gondolom.

A tartása egy csapásra ellazul. Elmosolyodik.

– Ezt szépen mondtad, Franz – mondja. – Úgyhogy akkor én is elmesélem neked, mit derítettem ki.

Csak nem megint az a finom kis fensőbbséges árnyalat bujkál a hangjában?

– Kiderítettél valamit, Rudi? Gyerünk már, ne csigázz!

Ebben a pillanatban azonban megszólal a telefonom. Steffi hív. Érdeklődik, hol vagyok már. Mivel éppen leparkolok a kapitányság előtt, csak annyit mondok, hogy mindjárt ott vagyok, azzal leteszem, és már sietünk is befelé.

A folyosóról azért még gyorsan felhívom Angelika nővért. Tudni akarom, javult-e végre Susi állapota egy kicsit. A nővér azonnal felveszi. A hangja barátságos, mint mindig, de mintha egy árnyalatnyi aggodalom keveredne bele. Sajnos sehogy sem sikerül szegény Susinak jobban lennie, tudom meg. A kisebb, kezdődő gyulladásból jó nagy, komoly emlőgyulladás lett. Szegény Susi lecitint kap, és zsályateát minden mennyiségben, de egyelőre így sem tudták levinni a lázát, és folyamatos megfigyelés alatt tartják. De azért én ne aggódjak, hiszen a legjobb kezekben van, jó orvosok és nővérek ügyelnek rá a nap minden percében. Végül még megígéri, hogy azonnal felhív, amint bármi változás áll be, azzal elköszönünk egymástól.

Ezek után gondolni lehet, hogy nem a legjobb hangulatban nyitok be a szobámba. Szó nélkül átnyújtom Steffinek a cipőjét, aztán töltök magamnak egy csésze kávét. Nagy nehezen, de ráveszem magam, hogy leüljek az asztalomhoz és munkához lássak. A szolgálat, az ugyebár szolgálat.

– Nézzük, mi mindenünk van eddig – mondom nagy levegőt véve.

– Van például egy Rudi Birkenbergeretek, aki fél éjszaka kuporgott annak az átkozott germeringi tanyának a pincelépcsőjén, és jéggé fagyott közben, mégis kitartott, mert onnan lehetett a legjobban hallani, amit a konyhában beszéltek – közli Rudi, és győzedelmes pillantással néz körbe a szobában. – Abban a konyhában pedig tegnap este szabályos válságtanácskozás zajlott, de olyan, hogy azt ti el sem tudjátok képzelni!

– Térj a lényegre, Rudi – mondom, mert kezd az idegeimre menni a fontoskodása.

Forgatja egy kicsit a szemét, de aztán tényleg a lényegre tér. És amit elmond, azért megérte elviselni a nagy pátosszal elmondott bevezetést. Berta Koppbauer asszony ugyanis, a gyilkosunk felesége, mármint a gyilkosunké, akiről időközben kiderült, hogy nem is gyilkos, tegnap este közölte a rokonság többi tagjával, hogy ő bizony elmegy a rendőrségre. Mert hogy tiszta helyzetet akar teremteni. Ezt utána is sokszor elmondta még az este folyamán. És azt is, hogy most már előbb-utóbb úgyis ki fog derülni minden. A sógornője és a sógornő két gyereke azonban egyáltalán nem értettek egyet vele. Szó sem lehet róla, mondták. Senki nem megy sehová. A rendőrségre meg végképp nem. A jó Berta meg inkább gondolja végig, mi mindent is művelt a férje az elmúlt évek során. Hogy a rossz útra térésével és a mocskos ribancok hajszolásával kishíján az egész tanyát eljátszotta. A tanyát, ami emberemlékezet óta a családé. És hogy ne felejtse el azt sem, milyen rendszeres vendég volt náluk az elmúlt

években a végrehajtó. És különben is, az a disznó nem is érdemel mást, mint hogy a börtönben rohadjon el. Ez volt az utolsó, ami Rudi hallott, mert utána mindenki elvonult lefeküdni. Rudi is, de ő csak fél órával később, mert neki előbb életre kellett dörzsölgetnie a teljesen elgémberedett lábait.

Megveregetem a vállát.

– Remek, Rudi. Ezzel már el tudunk indulni.

Úgy vigyorog, mint mézeskalácshuszár a lován.

Steffire is nagy hatást tesz a beszámoló az éjszakai lehallgatási akcióról. Elismerően bólogat, aztán már emeli is fel a telefonkagylót.

– Tájékoztatom Stahlgrubert – mondja.

– Nem tájékoztatod – mondom én, és kiveszem a kagylót a kezéből. – Neki már megvan a gyilkosa, és kizártnak tartom, hogy hozzájárulna további letartóztatásokhoz egy engedély nélküli lehallgatási akció alapján. Soha. Nem elég tökös fickó ő ahhoz.

– Egyetértek – csatlakozik azonnal Rudi.

– Rendben, de akkor mit csinálunk? – Steffi kérdő pillantása ide-oda vándorol közöttünk.

– Amit mindig – mondja Rudi és rám kacsint.

– Pontosan – sietek egyetérteni vele. – Kimegyünk mind a hárman, két kocsival Germeringbe. Rudi kihozza a házból Berta Koppbauert, és ő meg én ketten behozzuk a kapitányságra.

– És én? Nekem mi lesz a szerepem? – kérdezi Steffi.

– Te közben lekötöd a társulat többi tagját. Az lesz a

legjobb, ha kint maradsz Germeringben, és szép sorjában elbeszélgetsz mindannyiukkal. Ki tudja, talán sikerül megtörnöd valamelyiküket – mondom, azzal már indulunk is.

Stahlgrubernek viszont alighanem arra van kihegyezve a hatodik érzéke, hogy mindig a legrosszabbkor jöjjön szembe velünk. Mindenesetre szinte minden alkalommal, amikor végigmegyek a folyosón, felbukkan.

– Szép jó napot a tisztelt társaságnak – mondja undorítóan negédes modorban. – Kivételesen hármasban? Hová-hová ilyen sietősen?

Mi azonban egyetlen szó nélkül libasorba állunk és elvonulunk mellette.

– Hé, maguk! Kérdeztem maguktól valamit!

– Csapatépítő kirándulás! – kiált vissza Steffi a válla fölött, és kuncog, mint egy kamaszlány.

Innentől tulajdonképpen szépen, olajozottan megy minden. Amint kiérünk Germeringbe, Rudi és Steffi bemegy a házba, két perccel később pedig Koppbauer néne már ott ül mögöttem a hátsó ülésen, és indulhatunk vele vissza a Löwengrubéra. Hiába, no, a meglepetés ereje csodákra képes!

– Szóval maga nem is űrhajós? – szólal meg az asszonyság, amikor elindulunk.

– Nem – mondja Rudi árnyalatnyi bűnbánattal a hangjában, illedelmesen a hölgy felé fordulva.

– Űrhajós… – mormolom magam elé.

– Kár – feleli az asszony halkan. Maga elé néz, az ölében nyugvó kezére. Nagyon szomorúnak tűnik, látom a visszapillantó tükörből. – Tényleg kár. Szeretem az űrhajósokat, tudja? Az Enterprise űrhajó volt a kedvenc sorozatom. Kirk kapitánnyal és Mr. Spockkal. Ismerik?

– Ki ne ismerné? – feleli Rudi udvariasan, továbbra is hátrafordulva.

– Maga is szereti?

– De még mennyire!

– És maga? – fordul most felém az asszonyság.

– Én is szeretem. Nagyon szeretem – mondom. – De most inkább azt mesélje el nekünk, legyen szíves, miért ölte meg azokat a lányokat.

Rudi rám mered. Tátva marad a szája. Őszintén szólva én is csodálkozom egy kicsit magamon. De a szavak, azok egyszerűen csak kicsúsztak a számon.

– Az Isten szerelmére, én nem öltem meg senkit, hát mit gondolnak rólam? Ráadásul mind a hármat? – nyög fel Koppbauer asszony teljes döbbenettel.

– Hanem? – faggatom tovább.

– Baleset volt, érti? Az a lány, két évvel ezelőtt… A férjem újra és újra eljárt hozzá, és olyankor mindig sok pénzt vitt magával. Hihetetlenül sok pénzt, el sem tudják képzelni. Miközben alig van pénzünk… Amióta megöregedtünk, és már nem tudjuk rendesen működtetni a gazdaságot, nagyon meg kell néznünk, mire költjük a pénzünket. Hát nem értik? Aztán ott van még a férjem húga, a sógornőm is, és az ő két gyereke. Mind a ketten

tanulnak még, főiskolások, az is nagyon sokba kerül ám! Nagyon sokba!

– Pontosan mi történt? – kérdezem nyugodtan. – Mondjon el mindent, asszonyom.

Zsebkendőt vesz elő, sírogat egy kicsit, aztán kifújja az orrát.

– Istenem, hát egy napon… tudja, egy napon követtük a férjemet az unokaöcsémmel. Amikor aztán végzett és elindult haza, én kiszálltam a kocsiból. De csak beszélni akartam azzal a lánnyal, érti? Meg akartam mondani neki, hogy keressen magának valaki mást. Valakit, akinek több pénze van. Könyörögtem neki. Szabályosan könyörögtem. Olyan… olyan megalázó volt…

Hagyok neki néhány lélegzetvételnyi időt, hogy megnyugodjon egy kicsit, és csak aztán kérdezem tovább.

– És azután? Azután mi történt?

– Kinevetett – mondja, azzal keserves sírásra fakad. – Egyszerűen kinevetett. Azt mondta, menjek szépen haza, és főzzek valami finomat a férjemnek.

– Ön pedig elvesztette a fejét és fejbevágta egy kővel – találgatok, de ő a fejét rázza.

– Nem, nem így történt. Elesett. Meglöktem és ő elesett. A feje a járdaszegélynek csapódott. Nem így akartam, elhihetik. Nem ezt akartam. Nem akartam bántani. Én csak meglöktem egy kicsit, higgyék el!

Egymásra nézünk Rudival és bólintunk. Tudjuk, mit kell tennünk.

– Mit szólna egy kávéhoz, asszonyom? – nézek rá a

visszapillantó tükörből. – Megállunk valahol és iszunk egy kávét.

Visszanéz és tétován bólint. Így egy szép U-kanyarral megfordulok a Landsberger úton, és irány a törzsvendéglőnk.

22. fejezet

Miután egy sarokban találunk egy tiszta és viszonylag nyugodt asztalt, a felszolgáló máris siet és kérés nélkül hozza a két sört Rudinak és nekem. Ma azonban nincs kedvem a sörhöz, így mindjárt vissza is viheti. Elég kelletlen arcot vág, de azért hajlandó felvenni a rendelésünket. Szilvás pite és kávé mindhármunknak, egy jó adag extra tejszínhabbal, külön tányéron. Felhúzza az egyik szemöldökét, de nem szól semmit. Visszateszi a blokkját és a ceruzát a kötény zsebébe, azzal elsiet.

Koppbauer asszony velem szemben ül. Húsos keze szüntelenül az asztalterítő vásznát simogatja. Üres tekintettel néz maga elé. A szeme még vörös a sírástól, mégis sokkal nyugodtabbnak tűnik, mint az előbb a kocsiban. Mintha egyenesen felszabadult volna.

– Hogy érzi most magát, asszonyom? – kérdezem egyenesen ránézve.

Lassan felemeli a tekintetét és visszanéz rám. Beletelik néhány percbe, mire válaszol.

– Nem is tudom – mondja végül. – Nem tudom.

– Nem baj, az a lényeg, hogy megnyugodott egy kicsit. Nincs semmi baj – próbálkozik a barátságos hanggal Rudi. – Mindjárt jön a kávé és a sütemény, aztán meglátjuk,

hogyan tovább.

A második adag szilvás pite és az extra adag tejszínhab eltüntetése után mintha valóban jobban festene az asszonyság. Nem hiába mondják, hogy a cukor boldoggá tesz. Nagyot sóhajt, megtörölgeti a száját a szalvétájával, aztán nekilát összeszedni az üres tányérokat és az evőeszközöket. Valószínűleg pontosan ugyanúgy, ahogyan otthon szokta. Közben pedig mesélni kezd. Nyugodt hangon, lassan.

Nagyon régen elkezdődtek már a bajok, mondja. A férje fiatalon nem akármilyen legény volt ám. Minden lány megfordult utána. Minden lány őt akarta, de megkapni csak ő, a későbbi Koppbauerné kapta meg. Amikor erről mesél, elpirul. Szégyenlős mosoly suhan át az arcán. De csak egy pillanatra, mert aztán rögtön újra elkomolyodik. Az esküvőjük után ő sietett volna teherbe esni, próbálkoztak is rendesen, de hiába. Ő csak várt, hónapról hónapra. Várt, reszketett, remélt, de mindig hiába. Egyszerűen nem esett teherbe. Amikor pedig nem sokkal később a sógornője gyors egymásutánban kétszer is terhes lett, ráadásul úgy, hogy még csak nem is akarta, a szegény feleségre nehezedő nyomás szinte elviselhetetlenné vált. Az volt a legrosszabb az egészben, hogy a férje valósággal bálványozta azt a két gyereket, meséli. Leste minden kívánságukat. Sokkal inkább az apjuknak érezte magát, mint a nagybátyjuknak. És ugyanebben az időben múlt el a vágya a felesége iránt. De csak iránta. Mert a kis porfészekben, ahol éltek, alig volt

nő, akivel ne lett volna dolga. Főleg a nagy népünnepélyek alkalmával. Azokat nagyon szerette, mindig részt vett mindegyiken. A nők meg futottak utána, akármerre ment is. Akkoriban ő ezt nagyon nehezen viselte, meséli Koppbauerné. Nagyon bántotta a dolog, de mit tehetett volna? A tanya a férjéé volt, meg aztán hová is mehetett volna egyedül?

Megremeg a hangja és újra halkan sírni kezd. Rudi gyorsan rendel három kupica pálinkát. Koccintunk és mindenki felhajtja a magáét, aztán az asszony tovább mesél. Teltek az évek, és a jóképű, sudár férfiból elhízott, rosszfogú, öregedő ember lett. Aminek folytán természetesen a kereslet is alábbhagyott iránta. Ő viszont már rákapott a dolog ízére. Innen pedig gyorsan eljutott odáig, hogy professzionális társaságot keressen magának. Ami viszont pénzbe került. Sok pénzbe. Ezért történt az, ami sajnos történt.

Mély sóhajtással hallgatjuk.

– Értem – mondom végül. – De azon az estén… mi történt, miután Ön meglökte a lányt, aki elesett? Hiszen nem ott, a járdán találták meg, hanem kilométerekkel távolabb, mélyen a föld alatt, egy freihami építkezésen.

Az asszony bólint és az üres pálinkáspoharát forgatja az ujjai között.

– Ott feküdt – mondja lassan. – Ott feküdt és nem mozdult többé. Aztán valamikor Karli kiszállt az autóból és odajött hozzám. Megnézte a lányt, és azt mondta, meghalt. Meghalt, értik?

Megint sír, de most nem hagyhatok neki hosszabb szünetet. Rudi zsebkendőt vesz elő és átnyújtja a nőnek, aki hálás bólintással veszi el.

– Folytassa, kérem – mondom határozottan.

– Karli pánikba esett. A tanulmányai miatt, meg egyáltalán… Azt mondta, nem hagyhatjuk itt heverni. Kinyitotta a csomagtartót és elvittük onnan a lányt. Tulajdonképpen ez minden. Aztán fél éjszaka ástunk, és… a végén még egy gyertyát is meggyújtottunk érte.

Egymásra nézünk Rudival. Mindig nehéz szembesülni az ember szánalmas voltának mélységeivel.

– A másik két lánnyal mi történt? – veszi át a kérdezést Rudi. – Hogyan folytatódott a történet?

– Ahhoz nekem semmi közöm, higgyék el! Én csak azzal az egy lánnyal találkoztam, és nagyon-nagyon sajnálom, ami történt. Semmi másról nem tudok. Semmilyen más lányról.

Furcsa módon meggyőzőnek tűnik az előadása.

– Ha ez igaz, akkor a gyanúsítottak köre tovább szűkül. A férje ugyanis biztosan nem ölte meg őket. Így már csak hárman maradnak. A sógornője, az unokahúga és az unokaöccse, hogy pontos legyek – tájékoztatom.

Tétován biccent.

– Tudja, melyikük volt? – kérdezem.

Megint sírni kezd.

– Megszakad a szívem, értik ezt maguk egyáltalán? Mindegy, nem számít. Nem lehet így élni, hogy az ember lelkiismerete… Nem mondhatok mást, tegyék a dolgukat,

és találják meg, ki volt az, aki megölte a lányokat. Most pedig szeretnék fizetni és hazamenni!

Miután rendeztem a számlát és a szegény asszonyt kivittük a kocsihoz, egyenesen haza is viszem Germeringbe. Semmi szükség rá, hogy letartóztassuk. Nem fog elmenekülni, a fejemet tenném rá.

Az otthonához érve szótlanul kiszáll a kocsiból és a házhoz siet, másodpercekkel később pedig már el is tűnik az ajtó mögött. Steffi kocsijának nyoma sincs az udvaron, ezért felhívom, mert mindenképpen tudni akarom, sikerült-e kiderítenie valamit.

Nem, mondja. Egyetlen árva szót sem tudott kihúzni egyik Koppbauerből sem. Csak ültek ott hárman egymás mellett nagy csökönyösen, összefont karral, és mindegyik csak azt ismételgette, hogy ő nem tud semmiről.

Ha a szép szó nem vezetett eredményre, jöjjön a hivatalos út.

– Te, Steffi – mondom határozottan. – Eljött az idő, amikor be kell vetned személyes varázsodat.

– Hogy érted? – kérdez vissza.

– Úgy, hogy most emeld meg szépen azt a formás hátsódat és vonulj át vele Stahlgruberhez. Győzd meg, hogy mindenképpen be kell idéznünk a Koppbauer-famíliát. Mind a három főt méghozzá.

– Gyerekjáték lesz – kacag bele a telefonba, aztán leteszi.

Nem semmi ez a Steffi, meg kell hagyni. Mire beérünk Rudival a kapitányságra, már ott fekszik a három kinyomtatott idézés az asztalomon, egy buzgó kolléga pedig már el is indult Germeringbe, hogy személyesen kézbesítse egy-egy példányát az érintetteknek, és gondoskodjon a megjelenésükről. Drága kolléganőm pedig diadalmas arccal ül a székén, és az egész arca egyetlen nagy vigyor.

– Minden elismerésem! – vigyorgok vissza rá. Leveszem a bőrdzsekimet és ledobom a székembe.

– Kiesett valami a zsebedből, Franz – mondja Rudi és már hajol is le. Amikor felegyenesedik, egy boríték van a kezében. Átveszem tőle, megnézem, és hirtelen eszembe jut, mi az. A boríték, ami a ronda szegfűcsokorral érkezett a minap a kórházba Susinak. És amit én még aznap magamhoz is vettem és zsebre vágtam. Ott azonban a feledés lett az osztályrésze.

Most viszont azonnal feltépem. Nem tagadom, bujkál bennem némi rossz érzés ennek kapcsán, de akkor is tudnom kell, ki és mit írt Susinak a virág mellé. Vajon a hülye Karl-Heinz jelentkezett? Tőle kitelne egy ilyen ronda szegfűcsokor. Vagy egy új, eddig ismeretlen ellenfél – esetleg maga a gyermek apja? Lássuk!

Kedves Susanne!

Szívből gratulálok kisfia születéséhez! Mindannyian nagyon büszkék vagyunk Önre! Nem kevésbé aggódunk ugyanakkor az egészségéért.

Kérem, tegye meg nekünk, hogy gyorsan visszanyeri az erejét! Mindannyian nagyon, de nagyon hiányoljuk!

Szívélyes üdvözlettel
az Ön örökké hálás polgármestere
a niederkaltenkircheni Polgármesteri Hivatal
összes dolgozója nevében is

Hoppá. Kissé szégyenkezve csúsztatom vissza a kis kártyát a zsebembe, és megfogadom, hogy amint lesz rá időm, visszaviszem a kórházba.

– Rossz hír? – érdeklődik Rudi, de csak megrázom a fejem.

Utána leülök az asztalomhoz és elmesélem Steffinek a Koppbauer asszonnyal folytatott beszélgetésünket. Mindent, ami elhangzott és amit kiötlöttünk a szilvás pite fölött. Figyelmesen hallgat, néha közbevet egy-egy kérdést, amit vagy én válaszolok meg, vagy Rudi. Hármunk tudásszintje éppen kiegyenlítődik, amikor megszólal a telefon, és a kapus szól, hogy megérkeztek a gyanúsított germeringiek.

– Rendben – mondja Steffi röviden. – Hozzátok fel őket!

– Melyikkel kezdjük? – érdeklődik Rudi. – Talán a fiúval lenne a legjobb.

– Nem – mondom én rövid fejrázás kíséretében. – Ő valószínűleg túl intelligens. Mit tanul egyáltalán?

– Informatikát – feleli Steffi.

– Informatikát. Értem. Nála trükkökkel valószínűleg

nem jutunk semmire. Őt inkább a család becsületével kell majd megfogni.

Felállok és az ablakhoz megyek.

– Milyen trükkökről beszélsz? – néz rám Steffi. – Milyen trükköket akartok ti bevetni, fiúk?

Mielőtt azonban válaszolnunk kellene, kopognak az ajtón, és már be is lép egy fiatal kolléga, a nyomában pedig az ifjabb Koppbauer. Engem és Steffit mintha észre sem venne, egyenesen Rudinak ront.

– Semmit nem tud bizonyítani! – üvölti a képébe. – A nagynéném már régóta bolond! Elmebeteg! Már régen gondnokság alá kellett volna helyeztetnünk! Maga meg aljas hazugságokkal beszállásolta magát hozzánk és kihallgatott minket! Ez illegális, tudja? Tiltja a törvény!

– Nyugalom, fiatalember! – lépek közéjük. A fiatal rendőr is előrelép. – A kollégám most szépen átkíséri magát a szomszéd szobába, mi meg tesszük itt tovább a dolgunkat.

Látszik rajta, hogy szívesen lázadozna tovább, de végül megadja magát, lehajtja a fejét, és hagyja, hogy elvezessék. A húgát Steffi gondjaira bízzuk, mi ketten pedig a kedves mamát vesszük kezelésbe Rudival. Alig néhány perccel viharos érkezésük után már ott is ül az asszony velünk szemben egy széken, riadtan pislog, látszik rajta, azt sem tudja, hová nézzen. Nagyon bizonytalannak tűnik. Rendőr nem kívánhat ennél előnyösebb helyzetet, ki is használom késlekedés nélkül. Méghozzá úgy, hogy nem szólalok meg. Hallgatagon ülök

vele szemben és csak nézek rá. Ő meg percről percre egyre idegesebb lesz. Rudi mögötte áll összefont karral, a képén széles vigyorral. Amikor már eltelt néhány kínos perc, Rudi az órájára mutatva jelzi, hogy ideje kezdeni.

– Nézze, asszonyom – mondom. A nőszemély összerezzen a hangomra. – Bizonyára Ön is tudja, hogy a beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülménynek számít.

A válla rándul egyet. Az ujjai görcsösen markolják a ruhája szövetét. Virágos szövet, egészen apró virágokkal, világoszöld alapon.

– Nyomatékos enyhítő körülmény – ismétlem erőteljesen. – Így van, Rudi?

– Pontosan.

– Nos, asszonyom – mondom, miközben hátradőlök és összefonom a két kezemet a tarkóm mögött, hogy még lazábbnak tűnjek. Ő meg tovább gyűrögeti a ruháját. – Nagyon úgy fest, hogy valaki a családjukból három fiatal ázsiai nő gyilkosa. Ami nagyon, de nagyon rossz dolog. Nagyon rossz, igaz, Rudi?

– Nagyon rossz! Nagyon-nagyon rossz!

– Látja, asszonyom? És a legrosszabb, a legeslegrosszabb, az nem más, mint ez a törvény, ez a szörnyű törvény. Ismeri?

Felnéz és tétován megrázza a fejét.

Sóhajtok egy nagyot.

– Gondoltam. A legtöbben nem ismerik. – Egy újabb sóhajtással előredőlök, egészen közel hozzá. – Az ázsiai

nők miatt, tudja… létezik egy kiadatási egyezmény Németország és… öööö… nos, Ázsia között, érti, ugye? Aminek értelmében, ha itt nálunk egy ázsiai áldozatot meggyilkolnak, akkor a gyilkost kiadjuk. Oda. Ázsiába. Eddig érti, ugye?

Eltart egy percig, mire bólint. Látom, hogy lázasan zakatolni kezdenek a fogaskerekek az agyában.

– Jól mondom, ugye, Rudi?

– Tökéletesen!

– Köszönöm. Így aztán mi most a törvényi előírás miatt nem tehetünk mást, mint hogy kiadjuk a tettest. Ott pedig, úgy értem, Ázsiában, ugyebár, igen sajnálatos módon még létezik a halálbüntetés.

– Micsoda? – sikolt fel kétségbeesetten.

– Valótlant mondtam volna, Rudi?

– A teljes igazságot mondtad. – Most már Birkenberger is előrejön az asszony háta mögül, megáll mellette és bizalmasan a karjára teszi a kezét. Az arcán a létező leggyengédebb mosolyával méghozzá. Amivel engem értékes felkészülési időhöz juttat a következő menethez.

– Minden, amit a kollégám mondott, teljes mértékben igaz – folytatja Birkenberger lágyan. – De van egy nagyon lényeges kitétel a törvényben, amiről eddig nem esett szó. Méghozzá az, hogy aki beismeri a tett elkövetését, azt nem lehet kiadni. Aki beismerő vallomást tesz, azt már csak nem adhatjuk ki csak úgy bárkinek, nem igaz? Hová is jutnánk, ha rendes, beismerő polgárokat csak úgy odavetnénk az ázsiaiaknak?

Össze kell szednem magam. Markolom erősen a székem karfáját. A Koppbauer nőszemély meg már csaknem rongyosra marcangolja a ruháját.

– Elmondok mindent! – szakad ki belőle a következő pillanatban.

Rudi meg én összekacsintunk. Ennél jobban nem is alakulhatnának a dolgok.

A következő pillanatban azonban kinyílik az ajtó, és bejön Steffi. Krétafehér arccal méghozzá.

– Azt hiszem, van egy kis gondunk, fiúk – mondja, és becsukja maga mögött az ajtót.

– Mégpedig? – kérdezem, még mindig az előbbi diadal mámorában lebegve.

– Koppbauer, úgy értem, a fiatal Koppbauer az előbb leteperte a kísérő kollégát, megszerezte a fegyverét, és túszul ejtette. Akut ámokhelyzet.

– Istenem, Karli… – sóhajt az anyja inkább csak magának. – Mindig az a szörnyű karate…

23. fejezet

Jogos a kérdés, milyen hülyének kell már lenni ahhoz, hogy az ember a rendőrkapitányság épületében, több tucatnyi zsaru között ilyesmire adja a fejét? A fegyver megszerzése viszont más megvilágításba helyezi a dolgot. Akinek fegyvere és túsza van, azt nem lehet egyszerűen lelőni. Nem. Ilyen esetekben sokkal finomabb módszerekhez kell folyamodni.

– Hol van most a seggfej? – kérdezem Steffit.

– Itt, mellettünk. De nem mehetsz be hozzá csak úgy.

– Azt majd mindjárt meglátjuk – mondom, azzal kirobogok a folyosóra, onnan meg nyílegyenesen a szomszéd szobába.

– Hé, mit képzelsz? – ordít rám azonnal az ifjú Karl, vadul hadonászva a pisztollyal. A szoba átellenes végében áll a falnál, előtte ül egy széken a fiatal rendőr reszkető lábbal, vértelen ajkakkal és könyörgő tekintettel.

– Csak nyugalom, Karl – mondom, és halkan becsukom az ajtót magam mögött.

– Rúgd ide a pisztolyodat, de azonnal!

Óvatosan előveszem a fegyveremet a hevederből, leteszem a padlóra magam elé, aztán a fickó felé rúgom. Felkapja és az övébe dugja.

– Innen nem fog kimenni, Karl, ugye tudja? Az egész ház tele van rendőrökkel.

– Majd meglátjuk! – mondja, és a rémült kolléga arcába nyomja a fegyvere csövét. – Felállni! Szép lassan!

A kolléga természetesen szót fogad, mi mást is tehetne? Együtt indulnak meg felém.

– A bilincset! – üvölti el magát megint Karli.

– Mit?

– A bilincsedet, ember! Vedd elő az átkozott bilincsedet! És egyetlen rossz mozdulatot se lássak, megértetted?

Előveszem az átkozott bilincsemet és nem teszek egyetlen rossz mozdulatot sem.

Utána azt parancsolja, bilincseljem össze magamat a fiatal kollégával. Nem hülye a fickó, meg kell hagyni.

– Karli – próbálkozom újra.

– Pofa be! És ne nevezz Karlinak! Utálom ezt a nevet!

– Oké, oké! De kérem, ne csináljon semmi hülyeséget, jó?

– Nyisd ki az ajtót és nézz ki! – parancsolja. – Ha látsz egy rendőrt, magyarázd el neki a helyzetet, érted?

Lassan kinyitom az ajtót és kikémlelek. Nem egy rendőrt látok, hanem legalább százat. A folyosó úgy megtelt, hogy egy gombostűt sem lehetne leejteni. Ott állnak és meredten bámulnak az ajtóra, ami mögül kileskelődöm. Az első sorban természetesen Birkenberger áll.

– Kiüríteni a folyosót, emberek! – kiáltok ki. – A fickónál fegyver van, és két túsz, ismétlem, két túsz. Úgyhogy

induljon vissza gyorsan mindenki a saját szobájába, először azok, akiknek a bal oldalon van a szobájuk. És csukjátok be magatok után az ajtókat, gyerünk! Ez most nem gyakorlat! Ismétlem, nem gyakorlat! Mi pedig most lemegyünk az udvarra és beszállunk egy kocsiba.

– Elég, most már pofa be! – üvölti el magát mögöttem Karl.

Rudi meg alig észrevehetően bólint.

Egy perccel később a folyosón egy árva lélek sincs, én pedig a kollégával összebilincselve lépkedek a kijárat felé. Egyetlen lépéssel mögöttünk meg egy felfegyverzett őrült liheg. Meg kell hagyni, éreztem már jobban is magam életemben.

Miután lemegyünk az udvarra és beszállunk a kocsimba, én a vezetőülésre, a szerencsétlen kolléga mellém, Karl meg ennél fogva hátra, a portás a kényszernek engedelmeskedve kinyitja az automata, golyóálló kaput előttünk, mi meg kihajtunk az udvarról. Ami nem is olyan egyszerű. Ha ugyanis az ember egyik keze össze van bilincselve egy másik ember kezével, meglehetősen bonyolult dolog sebességet váltani. Hát még, ha az a bizonyos másik ember egész testében remeg, mint a nyárfalevél. Azért megteszek mindent, ami tőlem telik. A visszapillantó tükörben látom, milyen ideges ez a mi kis gengszterünk. Ide-oda kapkodja a fejét, mintha az összes ablakon egyszerre akarna kinézni. Már izzadni is elkezdett, folyamatosan törölgeti a homlokát.

– Most, hogy ilyen kényelmesen elhelyezkedtünk így

együtt, igazán mesélhetne nekünk azokról a halott lányokról, Karl – mondom, mire a mellettem ülő kolléga pánikszerűen összerándul.

– Halott lányok? Nem lányok voltak azok, hanem közönséges, mocskos kurvák! – harsan máris a hátam mögül. – Élősködtek a nagybátyámon, a vérét szívták, ő meg még csak észre sem vette! Odahaza már vaj sem jutott a kenyérre, de azokra a rohadt ringyókra mindig jutott pénz!

– Ezért aztán el kellett tűnniük? – kérdezem, s közben próbálok olyan lassan hajtani, ahogy csak tudok. A következő lámpánál kanyarodnom kell. Nagyon remélem, hogy a fickó nem vesz észre semmit. Szerencsére már éppen eléggé belelovallta magát az őrjöngésbe. Tényleg nem veszi észre.

– Hát persze, hogy el kellett tűnniük! Az első alkalom, az tulajdonképpen baleset volt. Szegény Berta néném jól pánikba esett, de aztán segített elásni a lányt. Utána hónapokig rettegtünk, nehogy megtalálják, de nem találták meg. Furcsa, nem igaz? Nem találták meg, és nem is hiányzott senkinek. A következő alkalom előtt még megpróbáltam beszélni a nagybátyámmal. Gustl bátya, mondtam neki, ez így nem lehet tovább. Ha nem hagyod abba a kurvázást, elveszítünk mindent. A tanyát is. Mindent. Persze össze-vissza ígérgetett, megesküdött rá, hogy abbahagyja. Csak aztán betartani nem tudta.

Árad a hangjából a keserűség.

– Az a dolog a cipőkkel… azokkal a stilettókkal… ki

intézte el olyan csúnyán a lányokat? Maga? – akarom még tudni.

– Persze, hogy én voltam! Ki más lett volna? És élveztem, tudod? Pokolian élveztem!

Hát, ha ez nem bolond, akkor senki, gondolom, de pillanatnyilag másra kell összpontosítanom. A következő utcánál megint balra kell kanyarodnom. Az lesz a második kanyar. És ott van a lőtér is, ahol gyakorolni szoktunk. Tehát ha Rudi jól értelmezte az üzenetemet…

Aztán már jön is a csattanás. Óriási lökéssel vágódik belénk egy rendőrautó, Birkenbergerrel a kormányánál. Heves az ütközés, nagyon heves. Azért ennyire nem kellett volna! Megperdülünk, végigsodródunk az egész úttesten, még egy helyben is pörgünk kettőt, aztán hirtelen megállunk. Mert hogy újra nekünk csapódik a kocsi, amiben Birkenberger ül. És szélesen vigyorog rám a szélvédője mögül.

Azonnal hátranézek, és már látom is. Karl koponyája szépen nekicsapódott az ablaknak. Elvesztette az eszméletét. Mielőtt azonban kiszállhatnék, Rudi már rántja is fel a hátsó ajtót. Elveszi Karltól a két pisztolyt, és gyorsan megbilincseli Rambónkat.

Ami azután történik, arra nincsenek is szavak. Megszámlálhatatlan rendőrautó érkezik sivító gumikkal, rendőrök, mentők, néhány riporter a helyi sajtótól és egy egész tévéstáb. Hogy a bámészkodókról már ne is beszéljek. Rudi egyik interjút adja a másik után, és minden alkalommal mintha nőne néhány centimétert. A

végén még autogramokat is osztogat. Én meg közben az egyik járőrautónak támaszkodva állok és illő távolságból nézem kedvtelve az előadást. Amikor pedig Rudi hiúsága végre kielégítést nyer, Mr. Bombasztikus megfordul és kitárt karokkal megindul felém.

– Mit szólsz, drágám? – rikkantja már messziről. – Ha ez nem volt igazi csapatmunka, akkor igazán nem tudom, mit nevezhetnénk annak!

– Jössz már, vagy vár még valahol egy találkozó a rajongóiddal? – kérdezem és muszáj vigyorognom.

Így aztán szépen elballagunk kettesben a helyszínről, és néhány utcával távolabb beülünk egy jó helyre egy jéghideg sörre.

Amikor két órával később ideiglenes szolgálati kocsimmal, egy vadonatúj, szervókormányos, automata klímás BMW-vel behajtok édes otthonom udvarára, már erősen kapar a torkom. Az automata klímától, természetesen, amit ugyan kikapcsolhattam volna, csakhogy nekem az a véleményem, ha az embernek van valamije, akkor azt használja is.

A Papa és a Nagyi a várakozásoknak megfelelően a konyhában tartózkodik. Ludwig nagy farkcsóválással üdvözöl.

– Szervusztok – mondom, amint belépek. Kihúzok magamnak egy széket és lezökkenek rá.

– Te, Franz, az ember esze megáll, mi történt ma Münchenben! Túszdráma, egy rendőrrel! Rudi is ott volt,

még a tévében is mutatták. Tudsz róla valamit? – kérdezi azonnal a Papa.

– Képzeld, Franz, Rudi benne volt ma a tévében! – ordít a Nagyi, miközben odajön hozzánk a mosogatótól. – Igazi hős lett belőle!

Igazából nem vagyok én olyan dicsekvős típus, aki mindig igyekszik nagy dobra verni, mekkora nagy ember ő. Nem, én inkább a diszkrét típushoz tartozom, nem kérdés. Ugyanakkor a legnagyobb jószándékkal sem látom okát, miért kellene hagynom, hogy az összes babért Rudi egyedül arassa le. Ezért aztán tájékoztatom rokonságomat a valós tényekről.

Miután szépen elmeséltem mindent, mindjárt másképp fest a világ. Egy ilyen sorozatgyilkost elkapni, azért ilyet nem tud ám mindenki. A Nagyi áhítatosan érdeklődik, mi jót szeretne ma vacsorára a nagyságos úr, a nap hőse, aztán már kapja is a bevásárlókosarát és perdül is ki a házból. A Papa meg csak ül a sarokpadon és néz rám. Egész büszkén, mondhatni.

– Sodrok magamnak egy cigarettát, velem jössz? – szólal meg aztán, és feláll. Még soha életemben nem kérdezett meg, szeretnék-e jelen lenni, miközben a drogok élvezetének hódol, így, be kell vallanom, nagyon hízelgőnek érzem a kérdését.

– Susiról van valami újdonság? – kérdezem, miután átvonultunk a nappaliba.

– Van, hogyne lenne – mondja, miközben előveszi a dohányzacskóját. – Éppen az előbb telefonáltunk a

kórházba. Lejjebb ment a láza, már csak harminchét-kilenc, és a gyulladás is majdnem teljesen lement. Holnap, legkésőbb holnapután már be lehet menni hozzá. Nagyanyád a barátnőivel már el is ment vásárolni. Szinte teljesen kifosztották a bababoltot. Éppen kedvezmények hete volt, gondolhatod. Amint megengedik a látogatást, az egész hölgykoszorú megrohanja a klinikát, a Nagyival az élen.

Vigyorog, aztán már kattan is az öngyújtója.

– Ma nincs Beatles? – kérdezem, és elnyúlok a kanapén. Egészen fárasztó dolog egy ilyen ámokfutós ügy.

– Nem zavarna?

Megrázom a fejem. Néhány pillanattal később már hallom is a Penny Lane-t. De ma szokatlanul halkra állítja a Papa, és valahogy ma nem is zavar.

– Mondd csak, Franz, feltéve, hogy Susi visszafogadna téged…

– Mmmm….

– Te újra összejönnél vele?

– Ez meg milyen kérdés? Persze, hogy összejönnék.

– Egy idegen gyerekkel is?

– Csak ha jóképű a kölyök.

Halkan, brummogva nevet.

– Komolyan kérdeztem, Franz.

– Komolyan is mondtam.

– Szóval?

– Szóval igen. Még egy idegen gyerekkel is. Végtére is csak kell egy apa a kis szarosnak, nem igaz?

Utána valószínűleg elalszom. Mert hogy amikor újra felpillantok, már egyedül vagyok a szobában, ráadásul tetőtől talpig belecsavarva egy vastag gyapjútakaróba, mint egy múmia. Nem kis fáradságba kerül kiszabadítani a tagjaimat. A konyhából isteni illatok áradnak, ami arra indít, hogy máris elinduljak a nevezett irányba. Őzgerinc galuskával és egresmártással. Nem tudom, hogy csinálja ezt a Nagyi, de akármit kérek is tőle, mindig elővarázsolja.

A mennyei lakoma után Ludwiggal lejárjuk a körünket, aztán még benézek Wolfihoz. Egyrészt, mert régen nem jártam már a kocsmájában, másrészt meg azért, mert a délutáni alvás miatt a legkevésbé sem érzem fáradtnak magam. Ahogy belépek, Simmerl és Flötzinger már ott ül, utóbbi láthatóan igyekszik sörbe fojtani felgyülemlett vécécsészéi miatt érzett bánatát. Mindenesetre már a sokadik korsónál tarthat, abból ítélve, ahogyan ide-oda dől a székén. Kérdő pillantást vetek Simmerlre, de ő csak a vállát vonogatja.

Wolfi letesz elém egy korsóval.

– Egészségedre!

Jó nagyot kortyolok belőle, aztán rávigyorgok a kocsmárosra.

– Nálad mi a helyzet, John Travolta? Milyen volt az esküvő? Szépen roptad, vagy sikerült elrontanod?

– Nem beszélhetnénk másról? – kérdezi válasz helyett a szemét forgatva.

– Ap... apro… apropo tánc… táncolni… – dadog

Flötzinger, és belekapaszkodik a pultba. – Meséltem már, hogy Mey…

– Ki az a Mey? – szakítom félbe.

– Hát Mey… a feleségem, már elfelejtetted, hülye?

– Ó, Mary?

– Azt mondtam, nem? Szóval Mey… megrán… rándította az ugró… ízületét. Nem meséltem? Nagyon vicces… dolog… mert most nem tud jönni táncórára, szegény Mey. Csak én tudok menni. És tudod, mi a legjobb az egészben? Tudjátok? A leges… legeslegjobb, hogy így egyedül az enyém az összes bombázó, akinek nincs partnere…

– Flötzinger! – szakítja félbe végül Simmerl. – Fogd be a szád és menj haza! Elég volt mára!

Hálás pillantást vetek rá.

– Te… – morogja a víz-gáz-fűtés buheráló, és vörös szeme szikrázni kezd. – Te csak irigy vagy. Úgy bizony, irigy, hahaha!

Lecsapja a poharát az asztalra és botladozva megindul az ajtó felé.

– Ti mind csak irigyek vagytok rám… – mormolja még maga elé búcsúzóul.

– Egészségünkre! – mondja Simmerl, amint a buheráló mögött becsukódik az ajtó.

Már emelném én is a korsómat, amikor megszólal a telefonom. Nem más hív, mint maga Stahlgruber őfőméltósága, személyesen. Ami szokatlan. Sőt, felettébb szokatlan.

– Eberhofer! – hallom a hangját. – Van egy kis gondunk.

Három beismerő vallomás van itt előttem. Három, érti?

Érteni értem. Akusztikailag legalábbis mindenképpen. Ami nem azt jelenti, hogy fel is fogtam. Három beismerő vallomás. Az meg hogy lehet? Honnan kerültek azok elő? És miért? Karl Koppbauer már mindent elmondott, amit el lehetett mondani. Az lehetséges, feleli erre Stahlgruber, csakhogy a két hölgy is beismerő vallomást tett. Az anya és a húg. És ha jobban belegondolunk, nem is valószínű, hogy a tettes egyedül cselekedett volna, nem igaz? Egy élettelen testet, még ha vékonyka is, felemelni és bedobni a vágóhíd szemeteskonténerébe, aminek embermagasságú a fala? Nem létezik, hogy valaki ezt egyedül vitte volna végbe.

Hm.

Én azért ne aggódjak az ügy miatt, folytatja Stahlgruber, inkább élvezzem csak tovább a jól megérdemelt szabad estémet. Pillanatnyilag úgysem tehetünk semmit. A gyanúsítottak már mind rács mögött vannak. Majd holnap, amikor mindannyian frissek és élénkek és kipihentek leszünk, majd holnap folytatjuk. Ő csak röviden tájékoztatni akart, hogy képben legyek az ügy aktuális állásával, és így tovább.

– Rendben – mondom. Azzal leteszem.

24. fejezet

Jó, a friss, élénk és kipihent jelzők nem igazán illenek rám másnap reggel. Mert hogy az este még elüldögéltünk egy kicsit Simmerllel és Wolfival. Akik a Stahlgruber hívása után természetesen tudni akarták, mi történt. Gyakorlatilag rákényszerültem hát, hogy elmeséljem nekik az egész ügyet. Aztán még beszélgettünk egy kicsit Susiról és a fiáról is. Legvégül pedig még a Flötzingerről és az ő perverz életfelfogásáról is. Mindezt csak magyarázatként mondom, amiért nem vagyok éppen friss, élénk és kipihent, amikor benyitok az irodámba.

A többiek természetesen mindannyian frissen, élénken, kipihenten és szorgosan ülnek az asztalaiknál. Steffi, frissen, mint az ír tavasz, és természetesen Rudi is jelen van, sőt, ma reggel még Stahlgruber is a jelenlétével tüntet ki.

– Eberhofer – mondja, amint meglát, és az órára néz. – Elmúlt fél tíz! Felfoghatatlan!

– Annyira azért nem felfoghatatlan. Tegnap ilyenkor valószínűleg ugyancsak ennyi volt az idő, és minden valószínűség szerint holnap is ennyi lesz – felelem, és először is töltök magamnak egy bögre kávét. – Az

ügyünkkel mi a helyzet? Mit kezdünk a három beismeréssel?

– Igen – mondja azonnal Rudi, és megveregeti a szabad széket maga mellett. Le is ülök rá engedelmesen. – Mind a hárman bevallották a gyilkosságokat. Csak úgy dőlt belőlük a szó. Ráadásul a három vallomás szinte szóról szóra megegyezik. Az első eset valószínűleg tényleg baleset volt, gyakorlatilag pontosan úgy történt, ahogy Koppbauerné, úgy értem, a nagynéni, tudod, mi is a neve…

– Berta – segítek neki.

– Igen, ahogyan Berta Koppbauer elmesélte nekünk.

– Innen válik igazán kacifántossá az ügy – szól közbe Stahlgruber, aki láthatóan nem bírja ki, hogy csendben maradjon. Diadalmasan néz körbe, mintha csak és kizárólag az ő érdeme lenne az ügy felderítése.

Birkenberger azonban szerencsére nem hagyja magát, és visszaveszi a szót. Én pedig megtudom, hogy az utóbbi két gyilkosságot mondhatni családi vállalkozásként hajtották végre, méghozzá vén kéjencünk húga és az ő két gyermeke. Mert hogy, miután az első esetre nem derült fény, ők hárman egy évvel később úgy döntöttek, hogy újra lecsapnak, amikor Gustl bátyó ismét hódolni kezdett szexuális természetű vágyainak – ami természetesen nagyon, de nagyon sok pénzébe került a családnak.

– Ha mindez valóban így történt, Karl miért állította tegnap, hogy egyedül követte el a gyilkosságokat?

– Gondolom, így akarta megvédeni a családtagjait –

mondja Steffi. – A bandavezér egyébként kétségtelenül ő volt.

– Ugyanakkor azokat a sérüléseket, tudod, Franz, azokat a cipősarkokkal okozott förtelmes sérüléseket a nők csinálták – közli Birkenberger, és elégedett vigyor terül szét a képén. – Én már rögtön az elején megmondtam neked, emlékszel? Megmondtam, hogy ilyesmit csak egy nő csinálhat.

– Elég, Birkenberger! – mordul rá Steffi, kiérdemelve legelbűvölőbb mosolyomat az asztal felett.

– Mindenesetre megérdemlünk egy kis ünneplést – nyitja ki a száját újból Stahlgruber. Körbehordozza rajtunk a tekintetét, aztán feláll és katonásan kivonul a szobából, hogy egy perccel később ugyanolyan katonásan masírozzon vissza, méghozzá egy pezsgősüveggel és poharakkal a két kezében. Már pattintja is ki gyakorlottan a dugót. Sorra tölt a poharakba. Miután mindannyian megkaptuk az adagunkat, Rudi ünnepélyesen felemelkedik, utána Steffi is feláll, így végül magam is kénytelen vagyok felkászálódni a székemből, s ugyan pillanatnyilag a legkevésbé sem vágyom egyetlen korty alkoholra sem, illedelmesen koccintok velük.

– Szép munkát végeztünk, büszkék lehetünk rá. Igazán remek csapat vagyunk, példát vehetnének rólunk a kollégák. Csak így tovább! – nyilatkoztatja ki a főguru, minden egyes alkalommal jól megnyomva a többes számot. Komolyan el kell gondolkodnom rajta, emlékszem-e rá, hogy akár csak a kisujját is

megmozdította volna az ügyben. – Ó, és mielőtt elfelejtem, Birkenberger, jöjjön majd át egy percre az irodámba, jó? Ki kell töltenünk néhány nyomtatványt a kártérítés ügyében. Tudja, amiatt a két járőrautó miatt, amit totálkárosra tört.

Azzal gyorsan el is hagyja a szobát.

– Ez meghibbant? – kérdezi Rudi, és már érzem az agresszivitás első hullámát áradni a hangjából. – Egy nagy büdös francot fogok én kártérítést fizetni azért a két szaros kasztniért!

Amivel magam is teljességgel egyetértek. Ezért el is indulok Stahlgruber után, átcsörtetek az irodájába és becsukom magam mögött az ajtót. A főnök az íróasztalánál ül és éppen telefonál. Én meg kiveszem a kezéből a kagylót és leteszem.

– Mit képzel, Eberhofer? Mit jelentsen ez?

– Ide figyeljen, barátom – mondom, és előrehajolok, hogy kellőképp fölé tornyosulhassak. – Birkenberger egy büdös vasat nem kapott senkitől azért, hogy végig segítette a nyomozást! Sőt, még a saját munkáját is félbehagyta, hogy a segítségünkre lehessen!

– De hát senki nem kérte…

– Csend! Mivel pedig Birkenbergerrel együtt lettünk ugyebár egy olyan remek csapat, amelyről mindenki más példát vehetne, nem is fog fizetni egyetlen árva centet sem az autók összetörése miatt. Világos?

– Nézze, Eberhofer, én megértem az érzelmeit, és igaza is van, de valakinek akkor is meg kell térítenie a kárt,

nem igaz?

Még mindig nem akarja felfogni. Próbálkozzunk más módszerrel.

– Mondjuk úgy, Stahlgruber úr – kezdem, és felülök az íróasztalára. – Maga igazán kedves ember, nem igaz? Steffihez legalábbis elég gyakran. Mindent tudok. És ha nem akarja, hogy mások is megtudják, úgy értem, az egész ház megtudja…

– Maga perverz disznó!

– Arról azért vitatkozhatnánk, melyikünk itt a perverz. Ó, és jut eszembe, a kocsimat mikor kapom vissza?

– Nem kapja vissza, Eberhofer, mit gondol? Majdnem totálkárosra tört! Többe kerülne a javítása, mint amennyit az egész csotrogány ér! – méltatlankodik, és buzgón törölgeti a homlokát egy zsebkendővel.

– Maga azt honnan tudja, nekem mennyit ér az a vén kasztni? Úgyhogy intézze csak el szépen, hogy visszakapjam, méghozzá sürgősen!

Azzal ki is fordulok a szobájából.

Rudi felettébb örül az újdonságoknak, fel is hajtja az egész maradék pezsgőt, ráadásul közvetlenül az üvegből.

– Az ügyben most mi lesz a következő lépés? – fordulok Steffihez.

– Semmi. – Feláll, veszi a kabátkáját és a táskáját. – A letartóztatási kérelmeket benyújtottuk, és bármennyire sajnálom is, egy időre Koppbauernét, a feleséget is le kell ültetnünk. Halált okozó testi sértés. Reggel már be is

hozták a kollégák. A férje bezzeg, az öreg Koppbauer, aki ezt az egész lavinát elindította, újra szabad ember. Mit tegyünk, ilyen az élet. Nekem most mennem kell, el kell hoznom anyámtól a gyerekeket. Hétfőn találkozunk! – mondja, azzal már nyoma sincs.

– Furcsa – szólal meg Rudi, aki közben az asztalon heverő napilapot kezdte tanulmányozni.

– Mi furcsa?

– Ma temetik a lányokat. Elhamvasztották őket és ma van a temetésük. Nem furcsa?

– Ki temetteti el őket? Ki rakatta be még az újságba is? Valakinek ez pénzbe került, nem?

– Itt csak annyi áll, hogy tizenhárom órakor lesz a temetés kint az északi temetőben. Mit gondolsz, Franz, nem kellene odamennünk? Úgy értem, mégiscsak legyen ott valaki, ha már a családjuk ki tudja, hol van.

Vetek egy pillantást az órára, aztán bólintok.

Azzal már indulunk is.

A nap átragyog a fák kopár ágai között. Mintha ma különösen igyekezne kitenni magáért a vén égitest. Hátul, az urnafalnál egy pap áll, és kenetteljes szavakkal beszél emberekről, akiket nem is ismert, előtte pedig, egy kis asztalon három urna áll szorosan egymás mellett. A szokásos borzalmas lódenzakóját viselő Koppbauer az egyetlen gyászoló. Lehajtott fejjel áll, remegő kezében három szál vörös rózsával. Mi Rudival valamivel távolabb állunk meg. Nem sokkal később néhány leány is érkezik

virágokkal, közöttük Lola és Ronja. Ők ketten egy percre megállnak mellettünk és röviden üdvözöljük egymást.

– Hát mégsem ő volt a gyilkos? – kérdezi suttogva Lola a fejével Koppbauer felé intve.

– Nem – mondom halkan. – Legalábbis nem fizikai értelemben.

Ő pedig szomorúan bólint.

A lehangoló rendezvény végeztével a lányok azonnal eltűnnek, és Rudi is megindul a parkoló felé. Én még maradok egy kicsit, és végignézem, ahogyan Koppbauer leteszi a rózsákat és búcsút vesz a lányoktól. Utána odajön hozzám és kezet nyújt. Hideg a keze, az érintése meg olyan, mintha tésztát markolna az ember. Igencsak örülök, amikor végre elereszt.

– Maga fizette a temetést? – kérdezem.

– Én – feleli alig hallhatóan, aztán megköszörüli a torkát. – Egyszerűen tartoztam nekik ennyivel.

– Szeretnék még kérdezni valamit Öntől, Koppbauer úr. Mikor tudta meg? Úgy értem, mikor szerzett tudomást a gyilkosságokról? És kitől?

– Az volt életem legrosszabb napja, elhiheti. Az a nap, amikor maga felbukkant nálunk. Akkor történt. A húgom este váratlanul összehívta az egész családot. Először nem is értettem, miről van szó. Aztán szép lassan elkezdtek beszélni, egymás után. Az unokaöcsém rögtön azt mondta, magamra kell vállalnom mindent, végtére is miattam történt minden. Amiben tulajdonképpen igaza is volt. Nem rossz fiú ő, tudja? Mindig nagyon szerettem

őket, őt és a húgát, főleg, hogy saját gyerekeink nem születtek. Erre jön ez…

Sírva fakad, s ami még rosszabb, még a nyakamba is borul, hogy ott zokogjon. Már csak ez hiányzott! Próbálok nem gondolni rá, hogy a nyála, ami az előbb még a rossz fogaihoz tapadt, most a galléromra csöpög.

– Jössz már? – hallom meg szerencsére Birkenbergert. Türelmetlen és ingerült a hangja, mégis a legszívesebben összecsókolnám.

– Látja, Koppbauer úr, mennem kell – mondom.

– Igen, menjen csak, Eberhofer úr. És ne haragudjanak rám, kérem!

– Ennek a fickónak sem szeretnék a bőrében lenni – mondom, miközben a kocsi felé lépkedek Rudival. – Az egész családja börtönben…

– Gondolkozott volna korábban, nem igaz? Az embernek azért egy kicsit mindig a jövőre is kell gondolnia, mielőtt bármit tesz – feleli rá Rudi, aztán felcsillan a szeme. – Apropó, jövő! Tudod, mi lesz most, Franz? Kiviszel engem Freihamba! Látni akarom az új lakásomat!

– De hát még meg sem épült!

– Az nem számít. Az idő gyönyörű, nekem meg van fantáziám!

Így aztán kifuvarozom fantáziadús barátomat Freihamba, azután pedig már indulok is. Haza, méghozzá. Niederkaltenkirchenbe.

Vajon hogy van Susi? Felhívjam még gyorsan a kórházat? Miért is ne? Csakhogy sajnos a telefonom megint lemerült. Jellemző. Mindegy, holnap már be lehet menni hozzá látogatóba, legalábbis a Papa azt mondta. Vagy talán már ma is. Úgyhogy be is fogok menni hozzá. Sőt, még virágot is viszek neki. Két csokrot is mindjárt. Egyet a polgármester levélkéjéhez, amit majd szépen belecsúsztatok. De nem szegfű lesz benne, az biztos. A szegfű sírra való és kész! Vigyek vörös rózsát, mint Koppbauer? Az elég jól nézett ki. Vagy inkább valami semlegesebbet? Meglátjuk.

Odahaza a Papa egyedül ül a konyhában, amikor megérkezem. Rajta kívül csak a lábánál szunyókáló Ludwig alkotja a népességet.

– Nagyi nincs itthon? – kérdezem rögtön.

A Papa elvigyorodik.

– Nincs. Elvonult a nőegylettel Susihoz. El nem tudod képzelni, mekkora felhajtást csaptak! Te nem akarsz bemenni a kórházba?

– A nőegylettel? Köszönöm, lemondok róla. Kivárom, amíg újra tiszta lesz a levegő. Nagyi mit mondott, mikor jön haza?

– Úgy fél öt körül, azt mondta.

Olyan hosszú idő azonban nem telik el a hazatértéig. Néhány perccel négy után már csapódik is ki az ajtó és robog is be a Nagyi, egyenesen hozzám, aztán minden előjel nélkül lekever nekem egy akkora pofont, hogy még a Papa is csak pislog ijedtében.

– Te marha, te szerencsétlen hülye! – ordít a Nagyi magából kikelve. – Szedd a lábad és indulj most azonnal a kórházba a fiadhoz! Az a gyerek pontosan úgy néz ki, ahogy te néztél ki ennyi idős korodban! Mintha rólad mintázták volna! Gyerünk már, indulj, mire vársz?

Ez az utolsó, amit még hallok, mielőtt feketébe borul körülöttem a világ.

Nagyi szakácskönyvéből

(anno 1937)

Aszpikos hús sültkrumplival

A zselatinlapokat kevés hideg vízbe áztatjuk. Szeletekre vágjuk a savanyú uborkát, a főtt zöldséget és a meghámozott főtt tojásokat, és a darabokra vágott sült hússal együtt négy tányérra rendezzük, a tetejét egy kis petrezselyemmel díszítjük. A zselatinlapokat kinyomkodjuk és feloldjuk 4 evőkanál forró erőlevesben. Az erőlevest kimerjük a tányérokba, aztán egy éjszakára hidegre tesszük.

Másnap sültkrumplival tálaljuk, amihez a megfőzött krumplit meghámozzuk és szeletekre vágjuk. Az olajat serpenyőben felforrósítjuk, esetleg néhány hagymakarikát is megpiríthatunk benne, aztán hozzáadjuk és jól átsütjük a krumpliszeleteket. Tálalás előtt sóval és borssal fűszerezzük.

Az „esetleg” kifejezés természetesen már aktualitását vesztette. Létezhet egyáltalán sültkrumpli hagyma nélkül? Olyan lenne, mint egy Papa Beatles nélkül. Vagy egy Nagyi kedvezményes akciók nélkül. Vagy tőlem akár egy Wolfi sör nélkül. Egyetlen szóval összefoglalva: elképzelhetetlen. És a

krumplit jó vékony szeletekre kell vágni, úgy lesz igazán ropogós!

Tejszínes rókagomba zsemlegombóccal

Vékony szeletekre vágunk nyolc zsemlét. Forró olvasztott vajban megpirítunk két durvára kockázott hagymát és egy csokor aprított petrezselymet, aztán a zsemleszeletekre terítjük őket. Körülbelül 15 percig hagyjuk, hogy megszívja magát, aztán megöntözzük ⅛ liter tejjel, és az egészet egy órán át újra állni hagyjuk. Végül hozzáadunk 2 tojást és egy csipet sót, azzal masszává gyúrjuk. Vizes kézzel gombócokat formálunk belőle, és forrásban lévő sós vízben 15-20 perc alatt kifőzzük.

60 dkg rókagombát kefével ledörzsölünk, megpucolunk és szeletekre vágunk – néhány szebb darabot félreteszünk. 2 evőkanál forró olajban megpirítunk két, apró kockákra vágott hagymát, hozzáadjuk a gombaszeleteket, megszórjuk liszttel, aztán reszelt citromhéjjal, sóval és borssal ízesítjük. Meglocsoljuk jó adag tejszínnel és körülbelül 10 percig főni hagyjuk. Az egész gombákat a maradék olajban egy külön serpenyőben megpirítjuk. Minden tányérra kiszedünk egy zsemlegombócot, rámerjük a tejszínes gombát, aztán a gombafejekkel és kevés petrezselyemmel díszítve tálaljuk.

A rókagomba nálunk egész évben szerepel az étlapon,

mivel a Nagyi tonnaszámra fagyasztja be minden ősszel. Ami nagyon praktikus, először is azért, mert kiváló az íze, másodszor pedig azért, mert fagyasztott állapotában hűtésre is kiváló. Sokat mesélhetne róla a Papa. Bár végül az sem segített rajta… de ezt inkább hagyjuk.

Vadász szelet (Jägerschnitzel)

Két kis fej hagymát meghámozunk és apró kockákra vágunk. Kb. 70 dkg gombát kefével vagy egy tiszta konyharuhával ledörzsölünk, megpucolunk és négy részre vágunk (kisebb darabokat hagyhatunk egészben is). 3 evőkanál lisztet elkeverünk kevés sóval, borssal és őrölt paprikával. A hússzeleteket beleforgatjuk ebbe a keverékbe, aztán mindkét oldalán 2-3 percig sütjük olvasztott, forró vajban. Utána kiszedjük és meleg helyre tesszük. A megmaradt vajban megpirítjuk a hagymát, hozzáadjuk a gombát, ízlés szerint fűszerezzük. Addig sütjük, amíg a gomba el nem készül. Akkor adjuk hozzá a tejszínt, végül pedig visszatesszük a mártásba a húst, és még 5 percig puhítjuk alacsony tűzön.

Köretként galuska, rizs vagy krumplipüré ajánlott.

Természetesen a hasábkrumpli is nagyon jó köret, de azt a Nagyi nem szeret készíteni. Mert hogy nem szereti a fagyasztott készételeket, és még a konyhát is bespricceli és bebüdösíti az olaj, amiben ki kell sütni. Állítja legalábbis a Nagyi. De azért nagy ritkán, ha elég sokáig – mondjuk, néhány hétig – kitartóan győzködöm, de úgy, hogy a végén

már az idegeire megyek, akkor hajlandó kisütni egy jó nagy adagot. Ami aztán tényleg egy álom!

Lencsefőzelék

20 dkg barna lencsét megmosunk és egy éjszakára beáztatunk 1,5 liter hideg vízbe. Másnap megpucolunk egy csokor leveszöldséget, megmossuk és kis kockákra vágjuk. A lencsét az áztatóvízben a zöldségkockákkal és egy babérlevéllel feltesszük főni, és kb. másfél óra alatt puhára főzzük. Közben 10 dkg füstölt hasaalját kis kockákra vágunk. Egy lábosban olajat forrósítunk és megpirítjuk benne a hasaalját az apróra vágott hagymával, majd az egészet a lencséhez adjuk, és kb. 5 perc alatt készre főzzük. Sóval, borssal, ízlés szerint erőlevessel gazdagítjuk. Tálalás előtt még 2-3 evőkanál ecetet adunk hozzá.

A lencsefőzelékhez remekül illik például a jó fűszeres sült kolbász vagy virsli.

Ha Wolfinál elszalad az idő, én meg esetleg egy sörrel vagy egy kupica pálinkával többet ittam a kelleténél, a lencsefőzelék a legjobb orvosság. Nagyi azt mondja, a zöldségben lévő vitaminok miatt. Én személy szerint meg vagyok győződve róla, hogy az ecet teszi. A savanyú íz ugyanis nemcsak felvidít, de még a macskajajt is derekasan elűzi. Még a nagyon kiadósat is, méghozzá.

Szilvás pite

25 dkg puha vajat géppel fél perc alatt a legmagasabb fokozaton habosra keverünk. 20 dkg cukrot, 1 csomag vaníliáscukrot és egy csipet sót adunk hozzá, aztán az egészet csomómentesre keverjük. Végül még egy tojást is belekeverünk. 50 dkg lisztet összeszitálunk 1 csomag sütőporral, a felét belekeverjük a vajas masszába, a másik felét meg utána adjuk hozzá, hogy morzsás állagú tésztát kapjunk. Egy-másfél kiló szilvát megmosunk, félbevágunk, kimagozunk. A tészta ¾ részét szépen kiterítjük egy tepsi aljára, egyenletesen belenyomkodva, aztán beterítjük a szilvával. A maradék tésztához hozzáadunk kevés vajat és egy evőkanál cukrot, és még egyszer átkeverjük, amíg kis morzsák nem keletkeznek benne, aztán ráborítjuk a szilvára. Előmelegített sütőben 175-200 fokon 35-45 percig sütjük.

Tejszínhabbal is tálalhatjuk.

A pite állítólag nem frissen, hanem másnapra lesz igazán jó, a harmadik napra pedig még annál is jobb. Sajnos nekem még soha az életben nem nyílt alkalmam ezt kipróbálni. Mert hogy nálunk, amint a pite kijön a sütőből, már tesszük is fel a kávét és terítjük az asztalt, aztán szépen leülünk hármasban a Papával meg a Nagyival, és az élvezeteknek szenteljük magunkat. Egy szelet, aztán még egy, és még egy. Ha pedig Leopold is jelen van a háza népével, mire észbe kapok, már ki is ürült a tepsi. Ha meg mégis maradna egy kevés, azt megeszem éjszaka, amikor

szép csendben beosonok a kamrába. Ahol általában a Papába botlom. Így aztán sajnos csak sejthetjük, milyen finom lenne másnapra a piténk.

Utószó

Üdv mindenkinek!

Aki már figyeli ténykedésemet egy ideje, ismeri a következő történetet, hiszen a médiában már többször is elmesélésre került. Új benne csak az, hogy ezúttal én magam mesélem el, a saját szavaimmal, miáltal kissé érzelmesebb lesz, viszont száz százalékig hiteles. Én úgy hívom, ez az én

saját, személyes mesém.

Volt egyszer egy kissé túlterhelt, fáradt irodai dolgozó, aki egyik napról a másikra az utcára került, és ettől nem is kissé frusztrálttá vált. Voltam tehát én. Ami azonban utána történt, az tényleg mesébe illik. Megpróbálok szépen, sorrendben elmesélni mindent.

Írni addig is szerettem. Mindig. Először naplókat írtam (amelyek közül mára szerencsére egy sem létezik már), később elbeszéléseket és verseket. Mindig, amikor belemerültem kis történeteimbe, szereplőket találtam ki, vagy szerelemről és holttestekről merengtem, kiszakadtam a hétköznapokból és egy egészen más világba kerültem át. Néha nem is kellett hozzá egy-két

percnél több. Nagyobb művekre azonban háromgyermekes, dolgozó anyaként, ráadásul egy több műszakban dolgozó rendőr feleségeként egyszerűen nem maradt időm. Írtam néhány sort, feljegyeztem néhány ötletet, aztán már indultam is a fiúkért a hokiedzésre, idegtépő iskolai fogadóórákra siettem, vagy éppen az Aldiba, hogy kapkodva beszerezzem a heti ellátmányunkat.

2008 őszén azonban hirtelen elvesztettem a munkámat (office manager voltam, mely kifejezéstől még ma is sikítani szeretnék, mivel egyszerűen annyit jelentett, hogy papírmunkát végeztem egy asztal mögött ülve). Ott álltam tehát hirtelen munka nélkül. Cserébe kaptam egy jól kifejlett depressziót. Aztán néhány heti kimerítő önsajnálat után úgy döntöttem, inkább kihasználom a sok váratlan szabadidőt, és végre írok valamit, ami hosszabb három oldalnál.

Nem tudom, összesen hány oldal lett belőle mostanáig, de azt tudom, hogy még jónéhány akadályon át kellett vergődnöm, mire jobbra fordult a sorsom. Már az írás terén, úgy értem. Végtelen sok ostoba kommentárt kellett végighallgatnom sok-sok embertől, akiknek elmeséltem, hogy írok. Kevésbé kommunikatív kortársak kárörvendő mosolyokkal és felhúzott szemöldökökkel örvendeztettek meg. Abban az időben tűnt fel nekem először, tulajdonképpen milyen sok ember ír. Már-már az az érzésem, többen írnak, mint ahányan olvasnak – ami azonban cseppet sem vetette vissza szenvedélyes

alkotóvágyamat.

Az első könyv így elég gyorsan elkészült. Néhány alapos átdolgozás után el is határoztam, hogy elballagok vele egy fénymásoldába, aztán elküldök egy-egy példányt néhány kiadónak. Boldogan és büszkeségtől dagadó kebellel, magától értetődik. Miközben pedig kissé naivan vártam a lelkes lektorok ujjongó válaszait, már neki is láttam második művemnek, méghozzá még az addiginál is nagyobb lelkesedéssel.

Amint azt sejteni lehet, tettvágyam nemsokára kemény próbatétel elé került. Egymás után érkeztek ugyanis az elutasítások, amikre egyáltalán nem számítottam. S míg az első és a második elutasító választ még viszonylag könnyedén (és, beismerem, dacosan) hajítottam a papírkosárba, ahogy telt az idő, lassan már akkor a rosszullét kerülgetett, ha csak megláttam közeledni egyébként rokonszenves postásunkat.

És hirtelen ott voltak. Ott termettek, feltámadtak a kételyek, rekordidő alatt óriásira nőttek, indíttatásom pedig ennél fogva ugyancsak lázas sebességgel zuhant egészen a nullpontig.

Abban az örömtelen időben ugyanakkor nagyon sok nagyszerű pillanatot is átélhettem. Amikor tesztolvasóim vállon veregettek és elmondták, mennyire szeretik a történeteimet. Amikor azt mondogatták, nehogy felhagyjak az írással, légyszí-légyszíííí… Ezek a csodálatos emberek újra és újra visszaadták a kedvemet és a bátorságomat, s ezért életem végéig hálás lekötelezettjük

leszek.

Írtam tehát tovább nagy bátran, s eljött az idő, amikor már három kész könyv sorakozott a gépemben, a Télikrumpligombóc, a Gőzgombóc blues és a Hannes, az én Hannesem. Mindegyik szépen átdolgozva, finomítva, csiszolgatva – irodalmi ügynök azonban közel-távol nem mutatkozott (közben ugyanis rájöttem, hogy manapság kell az ilyen), könyvkiadóról már nem is beszélve.

Kutatásaim közben bukkantam rá valamikor a copywrite ügynökségre, de mielőtt felhívtam volna őket, hosszú ideig ültem hullamerev állapotban a telefon mellett. Egyszerűen nem volt bátorságom a telefonáláshoz (az első benyomás nem kap második esélyt!). Amikor azonban végre elszántam magam, az a telefonhívás vadonatúj pályafutásom első, legfontosabb, és nagyon-nagyon izgalmas lépését jelentette. Georg Simader és csodálatos kolléganője, Vanessa Gutenkunst ugyanis első olvasásra beleszeretett a történeteimbe, s nemsokára már ott is feküdt előttem a szerződés, amelyet könnyek között, boldogan írtam alá. Történt ez 2009 elején, utána meg már minden nagyon gyorsan történt.

Hirtelen több kiadó is érdeklődni kezdett a kéziratai iránt (közöttük három olyan is, amellyel már közvetlenül is felvettem a kapcsolatot, és amely postafordultával küldte is az elutasító választ…), így egy csapásra egy luxusproblémának is nevezhető nagy gond szakadt rám: a legjobb kiadó kiválasztása. Georg segítségével és tanácsainak köszönhetően a döntés viszonylag könnyű

volt – s mindenekelőtt: helyesnek is bizonyult. A Deutscher Taschenbuch Verlag munkatársa, Bianca Dombrowa nyert, s ezt a döntésemet azóta sem bántam meg. Ma nemcsak a világ legjobb ügynöksége képvisel, de a világ legjobb kiadójának írok. Ami megint csak megerősíti: a szorgalom és a szerencse jól kiegészíti egymást.

Ami ezután történt, azt még ma sem tudom igazán felfogni. Eberhofer és társai olyan hullámot indítottak el, amilyenre álmomban sem számítottam, és amelytől a mai napig időről időre borsózni kezd a hátam. Amikor például eszembe jutnak a szeretetteljes és féktelenül lelkes fogadtatások a felolvasásokon, mindig könnyek szöknek a szemembe és libabőrös leszek. Látni, hogy férfiak és nők a létező összes korosztályból ott ülnek egymáshoz préselődve, egész Eberhofer-fanklubok és teljes nagycsaládok jönnek el újra és újra meghallgatni, s törölgetik a nevetéstől kicsorduló könnyeiket. A sok-sok ember, aki a dedikálásokon a kezemet szorongatja, megölel, vagy mindenképpen szeretne egy közös fényképet velem. A folyamatos írástól sok-sok óra után megfájduló hát, és az álmatlan éjszakák, amikor megakadok, nem tudom, hogyan tovább, és csak toporgok egy helyben Niederkaltenkirchen közepén, ezekben a pillanatokban mind-mind egy csapásra feledésbe merülnek. Ezek a pillanatok MINDENÉRT kárpótolnak! Köszönöm!

S még nem is szóltam a nagyon-nagyon vicces filmes

feldolgozásról, ahogyan a Constantin Film fergeteges csapata képekké formálja a szövegeimet! A színészektől a rendezőn át a díszletezőkig mindenki végtelenül motivált – s féktelen lelkesedésük a filmvászonról mintha egyenesen a mozifotelekben ülő nézők pattogatott kukoricájáig szárnyalna.

Aztán ott vannak azok a remek hangoskönyvek, az utánozhatatlan, verhetetlen Christian Tramitz felolvasásában! A hangoskönyvek, amelyektől a forgalmi dugók fergeteges hangulatú kikapcsolódássá válnak!

Mindez még mindig teljességgel hihetetlen nekem, s néha valóban meg kell csipkednem magamat, hogy lássam, nem csak álmodom-e. Alig múlik el nap úgy, hogy ne érkezne üzenet az olvasóimtól, vidám kommentárok, inspiráló ösztönzések, kedves köszönetek, vagy egyszerűn csak annyi: „Mikor veszi Franz végre feleségül az ő Susiját?”. Én pedig minden üzenetnek, de tényleg mindegyiknek nagyon-nagyon örülök!

Abban a hihetetlen szerencsében van részem, hogy megtaláltam és egyre nagyobb lelkesedéssel űzhetem álmaim foglalkozását. Amit ráadásul, ha jobban belegondolunk, egyes-egyedül az elbocsátásomnak köszönhetek. Akaratlan munkanélküliségem akkoriban először a padlóra küldött, de jó alaposan. Eszembe jut ennek kapcsán: hogy is van az a mondás az egyik ajtóval, ami bezárul, és a másikkal, ami kinyílik? Talán tényleg küldenem kellene egyszer néhány köszönő sort egykori főnökömnek, ki tudja.

És a mese vége: még ma is ír, ha meg nem halt.

Nagy-nagy köszönet a lelkesedésetekért!
Ennek a történetnek a nagy részét ti alkotjátok!
Fantasztikusak vagytok!

Ritátok

Télikrumpligombóc

Franz Eberhofert, a testestül-lelkestül bajor rendőrt fegyelmi okokból helyezték át a nyüzsgő nagyvárosból csendes kis szülőfalujába, az ugyancsak jellegzetesen bajor Niederkaltenkirchenbe. Élete itt néha túlságosan is nyugodt mederben folydogál, esti járőrözései általában Wolfi kocsmájának pultjánál érnek véget, napközben pedig kedvenc tartózkodási helye süket nagymamájának konyhája, ahol ínycsiklandó ételeket ehet reggeltől estig. Apja, a kiöregedett 68-as lázadó közben vadkendert

termeszt a hátsó kertben és folyamatosan Beatlest hallgat, amivel kishíján az őrületbe kergeti a kemény rockot előnyben részesítő fiát. A békés hétköznapokba azonban időnként zavaró események tolakodnak be. Itt van mindjárt a Neuhofer család, amelynek tagjai a legkülönösebb módokat választják az elhalálozásra. Annyira különös módokat, hogy Franz nyomozói szimata feléled és elhatározza, hogy utánanéz egy kicsit a morbid haláleseteknek. Ahogy egyre több gyanús körülményt fedez fel, az ügy is egyre érdekesebbé, ugyanakkor hátborzongatóbbá is válik…

A jó krimik, a jó ételek és a jó humor kedvelőinek – Nagyi hamisítatlan bajor receptjeivel.

Gőzgombóc blues

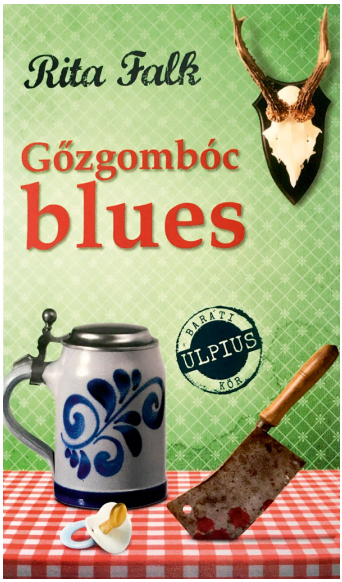

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr kellemes falusi mindennapjait újabb bosszantó események zavarják meg. Höpfl iskolaigazgató házának falára például valaki rikító piros festékkel felírta, hogy „DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ!”. Önmagában a felirat még nem lenne főbenjáró bűncselekmény, azonban a zaklatott igazgató nemsokára nyomtalanul eltűnik, később pedig darabokra szabdalva bukkan fel ismét a vasúti sínek között. Öngyilkosság? Gyilkosság? Franz nyomozása gyorsan kideríti, hogy az

igazgató nem volt éppen közkedvelt ember, ahogyan pedig egyre mélyebbre ássa magát az ügyben, a gyanúsítottak köre is egyre bővül. Franz azonban a Nagyi ínycsiklandó gőzgombócaiból erőt merítve rendületlenül halad az igazság felderítésének útján…

A jó krimik, a jó ételek és a jó humor kedvelőinek – Nagyi hamisítatlan bajor receptjeivel.

SERTÉSFEJ AL DENTE

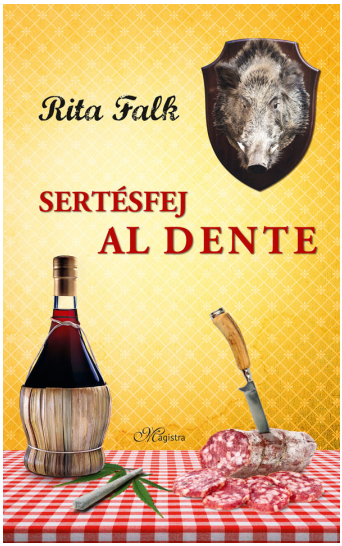

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor zsaru békés mindennapjait egy csapásra felborítja a gyilkosságért elítélt pszichopata pszichológus, dr. Küstner szökése a börtönből. Küstner szökése után nem sokkal ugyanis az őt elítélő Moratschek bíró levágott, véres sertésfejet talál az ágyában. A feldúlt bíró Eberhoferék tanyáján keres menedéket, ami gyorsan elviselhetetlenné teszi az otthoni állapotokat Franz számára. Ha minél előbb helyre akarja állítani otthona és élete nyugalmát, nincs más választása, mint végére járni az ügynek…

Grízgaluska affér

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor zsaru egyik pillanatról a másikra bűnüldözőből gyanúsítottá válik - méghozzá egy rendőr kollégája meggyilkolásának gyanújával. A nyomok mind Franz felé mutatnak: az áldozattal köztudottan rossz volt a viszonya, az alibije gyenge, a gyilkos fegyver pedig nem más, mint az ő jó bajor bicskája. Szorongatott helyzetéből az egyetlen kiút, ha felderíti az ügyet és leleplezi az igazi gyilkost.

Közben sajnálatos módon a szülői házban is kitör

a belháború: váratlanul felbukkan ugyanis Paul, a Nagyi hetven évvel ezelőtti nagy szerelme…

Savanyúkáposzta-kóma

Nem könnyű Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr élete. Áthelyezés Münchenbe, váratlan vetélytárs felbukkanása az örök barátnő Susi mellett, s ott van még a holttest is, amely a Papa ellopott, majd megkerült öreg autójának csomagtartójában fekszik, s amellyel illetékesség hiányára hivatkozva egyetlen rendőri szerv sem akar foglalkozni. A gyilkosság felderítése így Franzra marad, aki természetesen most is számíthat régi barátja, Rudi Birkenberger segítségére. Már amikor Rudit éppen nem teríti le a savanyúkáposzta-kóma…

Rita Falk nagysikerű bajor krimisorozatának ötödik részében jól ismert morbid-fekete humorával folytatja Franz Eberhofer nyomozásainak történetét.

Szilváspite-összeesküvés

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr legújabb ügye egy varjúval kezdődik. Pontosabban egy lakkozott körmű női kisujjal, amelyet az előbb említett varjú pottyant le Franz barátja és egykori kollégája, Rudi Birkenberger új lakásának erkélyére. Nemsokára az ujjhoz tartozó holttest is előkerül, aztán még egy, és még egy... A három áldozat mindegyike fiatal ázsiai nő, mindannyian dirndlit viseltek, s mindannyian München hatalmas népünnepélye, az Oktoberfest idején vesztették életüket. A sorozatgyilkos utáni hajsza közepette Franznak még otthon is váratlan

gondokkal kell megküzdenie: Niederkaltenkirchen békés mindennapjait teljesen feldúlja, a lakosságot pedig két ellenséges táborra szakítja egy szálloda építésének nagyszabású terve…

Rita Falk nagysikerű bajor krimisorozatának hatodik részében is a jól ismert morbid-fekete humorral átszőve folytatja Franz Eberhofer nyomozásainak történetét.

[1] A bajor „mulatós” zene ismert képviselői. (A ford.)